

322DT56f

CUPRINS

Cu sprijinul Programul Justiție (2014-2020) al Uniunii Europene

Această publicație a fost realizată cu sprijinul financiar al Programului Justiție 2014-2020 a Uniunii Europene. Conținutul acestei publicații reflectă doar punctul de vedere al ERA și Comisia Europeană nu este responsabilă pentru nicio utilizare care poate fi făcută a informațiilor pe care le conține.

I. INFORMAȚII GENERALE DESPRE SEMINARULUI

II. MATERIALELE FORMATORILOR

III. DOCUMENTE ESENȚIALE

A. Legislația UE & documentele politice

A.01	Decizia-Cadru 2009/829/JAI a Consiliului din 23 octombrie 2009 privind aplicarea, între statele membre ale Uniunii Europene, a principiului recunoașterii reciproce în materia deciziilor privind măsurile de supraveghere judiciară ca alternativă la arestarea preventivă	1
A.02	Decizia-Cadru 2008/947/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești și al deciziilor de probațiune în vederea supravegherii măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative	23
A.03	Decizia-Cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană	Pe net
A.04	Decizia-Cadru a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare tare și procedurile de predare între statele membre (2002/584/JAI)	Pe net
A.05	Consiliul Uniunii Europene: Calea de urmat în domeniul recunoașterii reciproce în materie penală - Dezbateri de orientare, Bruxelles, 27 mai 2019, 9728/19	Pe net

A.06	Council of the European Union: 9th round of mutual evaluations - Scope of the evaluation and contributions to the questionnaire, Brussels, 13 February 2019, 6333/19 (Numai în limba engleză)	Pe net
A.07	Report from the Commission to the European Parliament and the Council on the implementation by the Member States of the Framework Decisions 2008/909/JHA, 2008/947/JHA and 2009/829/JHA on the mutual recognition of judicial decisions on custodial sentences or measures involving deprivation of liberty, on probation decisions and alternative sanctions and on supervision measures as an alternative to provisional detention, Brussels, 5.2.2014 COM(2014) 57 final (Numai în limba engleză)	Pe net
A.08	Carte Verde: Consolidarea încrederii reciproce în spațiul judiciar european - o Carte verde privind aplicarea legislației UE referitoare la detenție în cadrul justiției penale, COM(2011) 327 final, Bruxelles, 14.6.2011	Pe net

B. Rețeaua Judiciară Europeană (EJN)

B.01	Status of implementation of 2008/947/JHA: Council Framework Decision 2008/947/JHA of 27 November 2008 on the application of the principle of mutual recognition to judgments and probation decisions with a view to the supervision of probation measures and alternative sanctions (Numai în limba engleză)	Pe net
B.02	Judicial library: 2008/947/JHA: Council Framework Decision 2008/947/JHA of 27 November 2008 on the application of the principle of mutual recognition to judgments and probation decisions with a view to the supervision of probation measures and alternative sanctions (Numai în limba engleză)	Pe net
B.03	Status of implementation of 2009/829/JHA: Council Framework Decision 2009/829/JHA of 23 October 2009 for supervision measures (Numai în limba engleză)	Pe net
B.04	Judicial library: 2009/829/JHA: Council Framework Decision 2009/829/JHA of 23 October 2009 for supervision measures (Numai în limba engleză)	Pe net

C. Observatorul de Probațiune. Training and Network – PONT

C.01	E-manual for implementing FD 947/2008 & FD 829/2009 (Numai în limba engleză)	Pe net
C.02	Online course on the implementation of FD 947/2008 & FD 829/2009 (Numai în limba engleză)	Pe net
C.03	PONT project results: Problems and Barriers to Implementation of FD 947 and FD 829 (Numai în limba engleză)	Pe net
C.04	Training Gap Analysis on FD 829/2009 and FD 947/2008 (Numai în limba engleză)	Pe net
C.05	Literature review on the Council Framework Decision 2008/947/JHA of 27 November 2008 and the Council Framework Decision 2009/829/JHA of 23 October 2009 (Numai în limba engleză)	Pe net

D. EuRehabilitation: Proiectul Trust and Action

D.01	Guidelines for improving judicial cooperation between Italy, Romania and Spain in the areas covered by Framework Decision 2008/947/JHA and Framework Decision 2009/829/JHA – Trust and Action Project (GA 800829) – European Union Justice Program 2014 – 2020 (Numai în limba engleză)	Pe net
------	---	--------

E. Ministerului Justiției din Romania

E.01	The Probation Service in Romania: New challenges for a probation system, 2019 (Numai în limba engleză)	Pe net
E.02	The Romanian Probation System – from an experiment to a national system, 2015 (Numai în limba engleză)	Pe net

F. Confederația de probă europene (CEP)

F.01	CEP Framework Decisions flyer for offenders (Numai în limba engleză)	Pe net
F.02	CEP Framework Decisions guideline for probation officers (Numai în limba engleză)	Pe net
F.03	Framework Decisions projects (Numai în limba engleză)	Pe net

F.04	Electronic Monitoring in the Netherlands (Numai în limba engleză)	Pe net
F.05	Mental Health (Numai în limba engleză)	Pe net
F.06	Foreign Nationals in Prison and Probation (Numai în limba engleză)	Pe net
F.07	Community Sanctions and Measures (Numai în limba engleză)	Pe net
F.08	CEP Annual Plan 2021 (Numai în limba engleză)	Pe net
F.09	CEP Annual Report 2020 (Numai în limba engleză)	Pe net
F.10	The CEP Strategy and Objectives 2018 – 2021 (Numai în limba engleză)	Pe net

G. Consiliului Europei

G.01	Recommendation Rec (2006)2-rev 2020 of the Committee of Ministers to member States on the European Prison Rules, 1 July 2020 (Numai în limba engleză)	Pe net
G.02	Probation and Prisons in Europe 2020: Key Findings of the SPACE reports (Numai în limba engleză)	Pe net
G.03	Guidelines regarding recruitment, selection, education, training and professional development of prison and probation staff, 9 October 2019 (Numai în limba engleză)	Pe net
G.04	Recommendation CM/Rec (2017) 3 on the European Rules on community sanctions and measures, 22 March 2017 (Numai în limba engleză)	45
G.05	White Paper on Prison Overcrowding, 2016 (Numai în limba engleză)	Pe net
G.06	Extract from the 25th General Report: Situation of life-sentenced prisoners, April 2016 (Numai în limba engleză)	Pe net
G.07	CPT standards: "Substantive" sections of the CPT's General Reports, 2015 (Numai în limba engleză) http://cep-probation.org/wp-content/uploads/2015/03/The-Romanian-Probation-System-presentation.ppt	Pe net

G.08	Living space per prisoner in prison establishments: CPT standards, Strasbourg, December 2015 (Numai în limba engleză)	Pe net
G.09	Standards and ethics in Electronic Monitoring: Handbook for professionals responsible for the establishment and the use of Electronic Monitoring, Mike Nellis, June 2015 (Numai în limba engleză)	Pe net
G.10	Recommendation CM/Rec(2014)4 of the Committee of Ministers to member States on electronic monitoring, 19 February 2014 (Numai în limba engleză)	Pe net
G.11	Survey of Electronic Monitoring (Em) In Europe: Analysis of Questionnaires, Mike Nellis, 2013 (Numai în limba engleză)	Pe net
G.12	Recommendation CM/Rec(2010)1 of the Committee of Ministers to member states on the Council of Europe Probation Rules, 20 January 2010 (Numai în limba engleză)	Pe net
G.13	Commentary to Recommendation CM/Rec (2010) 1 of the Committee of Ministers to member states on the Council of Europe probation rules, 20 January 2010 (Numai în limba engleză)	Pe net
G.14	Recommendation Rec(2006)2 of the Committee of Ministers to member states on the European Prison Rules, 11 January 2006 (Numai în limba engleză)	Pe net
G.15	Commentary to Recommendation Rec(2006)2 of the Committee of Ministers to Member States on the European Prison Rules (Numai în limba engleză)	Pe net
G.16	Council of Europe Recommendation No. R(2000)22 on Improving the Implementation of the European Prison Rules on Community Sanctions and Measures (Numai în limba engleză)	Pe net
G.17	Council of Europe Recommendation No. R(99)22 Concerning Prison Overcrowding and Prison Population Inflation, 30 September 1999 (Numai în limba engleză)	Pe net
G.18	Additional Protocol to the Convention on the Transfer of Sentenced Persons, Strasbourg, 18/12/1997 (Numai în limba engleză)	Pe net

G.19	Council of Europe Recommendation No. R(92)16 of the Committee of Minister to Member States on the European Rules on Community Sanctions and Measures, 19 October 1992 (Numai în limba engleză)	Pe net
G.20	Council of Europe Recommendation No. R(88)13 of the Committee of Ministers to Member States Concerning the Practical Application of the Convention on the Transfer of Sentenced Persons, 22 September 1988 (Numai în limba engleză)	Pe net
G.21	Council of Europe Recommendation No. R(87)3 of the Committee of Ministers to Member States on the European Prison Rules, 12 February 1987 (Numai în limba engleză)	Pe net
G.22	Recommendation No. R(84)11 of the Committee of Ministers to Member States Concerning Information About the Convention on the Transfer of Sentenced Persons, 21 June 1984 (Numai în limba engleză)	Pe net
G.23	Convention on the Transfer of Sentenced Persons, Strasbourg, 21/03/1983 (Numai în limba engleză)	Pe net
G.24	European Convention on the Supervision of Conditionally Sentenced or Conditionally Released Offenders, Strasbourg, 30/11/1964 (Numai în limba engleză)	81

H. EuroPris

H.01	Global Prison Trends 2021, May 2021 (Numai în limba engleză)	Pe net
H.02	Executive Summary: Global Prison Trends 2021, May 2021 (Numai în limba engleză)	Pe net
H.03	EuroPris Resource Book on the transfer of sentenced prisoners under EU Framework Decision 909, May 2017 (Numai în limba engleză)	Pe net
H.04	Understanding the electronic monitoring of offenders in Europe: expansion, regulation and prospects, Mike Nellis, 15 March 2016 (Numai în limba engleză)	Pe net

H.05	Prisons of the Future Reports (Numai în limba engleză)	Pe net
H.06	The International Office of the Dutch Probation Service: practice and legitimisation of its work with Dutch citizens in foreign prisons, 2015 (Numai în limba engleză)	Pe net
H.07	Report: Prison Work Models Critical Review, 13 June 2013 (Numai în limba engleză)	Pe net
H.08	Meeting Report November 2013 EU Framework Decisions 909, 947, 829, 2014 (Numai în limba engleză)	Pe net

I. Forum european a justiția reparatorie (EFRJ)

I.01	Manual on Restorative Justice Values and Standards for Practice, EFRJ, 2021 (Numai în limba engleză)	Pe net
I.02	The Road Less Travelled: More Humane Approaches to addressing the Harm of Criminal Behaviour, Tim Chapman, Anneke van Hoek & Annemieke Wolthuis, 2018 (Numai în limba engleză)	Pe net
I.03	Victims and Restorative Justice: An empirical study of the needs, experiences and position of victims within restorative justice practices: Country reports, 2015 (Numai în limba engleză)	Pe net
I.04	Desistance and restorative justice: Mechanisms for desisting from crime within restorative justice practices, 2015 (Numai în limba engleză)	Pe net
I.05	Guidance for developing restorative justice processes supporting desistance: Promising practices, 2015 (Numai în limba engleză)	Pe net
I.06	Doing restorative justice in cases of sexual violence: A practice guide, 2015 (Numai în limba engleză)	Pe net
I.07	Accessibility and Initiation of Restorative Justice, 2014 (Numai în limba engleză)	Pe net
I.08	Accessibility and Initiation of Restorative Justice: A Practical Guide, 2014 (Numai în limba engleză)	Pe net

I.09	Building social support for Restorative Justice: Media, civil society and citizens, 2010 (Numai în limba engleză)	Pe net
I.10	Restorative Justice and Crime Prevention: Presenting a theoretical exploration, an empirical analysis and the policy perspective, 2010 (Numai în limba engleză)	Pe net

J. Institutul pentru Cercetare Internațională privind Politica Penală (IRCP)

J.01	Handbook on the Framework Decision 2008/909/JHA on the application of the principle of mutual recognition to judgments in criminal matters imposing custodial sentences or measures involving deprivation of liberty for the purpose of their enforcement in the European Union (key features), Gert Vermeulen, Michaël Meysman, 10 May 2016 (Numai în limba engleză)	Pe net
J.02	Report: Cross-border execution of judgments involving deprivation of liberty in the EU, IRCP-series, Volume 40, Gert Vermeulen, Anton van Kalmthout, Neil Paterson,, Marije Knapen, Peter Verbeke, Wendy De Bondt, 2011 (Numai în limba engleză)	Pe net
J.03	Report: Material detention conditions, execution of custodial sentences and prisoner transfer in the EU Member States, IRCP-series, Volume 41, Gert Vermeulen, Anton van Kalmthout, Neil Paterson, Marije Knapen, Peter Verbeke, Wendy De Bondt, 2011 (Numai în limba engleză)	Pe net

K. Agenția pentru Drepturi Fundamentale a Uniunii Europene (FRA)

K.01	Report: Criminal detention conditions in the European Union: rules and reality, 11. December 2019 (Numai în limba engleză)	Pe net
K.01	Report: Criminal detention and alternatives: fundamental rights aspects in EU cross-border transfers, November 2016 (Numai în limba engleză)	Pe net
K. 02	Report: Rights of suspected and accused persons across the EU: translation, interpretation and information, November 2016 (Numai în limba engleză)	Pe net

L. Observator European al închisoare

L.01	Prisons in Europe: 2019 Report on European Prisons and penitentiary systems (Numai în limba engleză)	Pe net
L.02	Manifesto for a New Penal Culture, 2016 (Numai în limba engleză)	Pe net
L.03	Alternatives to imprisonment in Europe: A handbook of good practice, Catherine Heard, May 2016 (Numai în limba engleză)	Pe net
L.04	Reducing the prison population in Europe: Do community based sentences work?, Omid Firouzi Tabar, Michele Miravalle, Daniela Ronco, Giovanni Torrente, May 2016 (Numai în limba engleză)	Pe net
L.05	Alternatives to Prison in Spain, Mónica Aranda Ocaña, October 2015 (Numai în limba engleză)	Pe net
L.06	Alternatives to Prison in Italy, Susanna Marietti, October 2015 (Numai în limba engleză)	Pe net
L.07	Alternatives to Prison in France, Marie Crétenot, October 2015 (Numai în limba engleză)	Pe net
L.08	Alternatives to Prison in Greece, Nikolaos K. Koulouris, William Aloskofis, Sophie Vidali, Dimitris Koros, Sophie Spyrea, October 2015 (Numai în limba engleză)	Pe net
L.09	Alternatives to Prison in Latvia, Anhelita Kamenska, Kristīne Laganovska, October 2015 (Numai în limba engleză)	Pe net
L.10	Alternatives to Prison in Portugal, António Pedro Doreis, Nuno Pontes, Ricardo Loureiro, October 2015 (Numai în limba engleză)	Pe net
L.11	Alternatives to Prison in the United Kingdom, Catherine Heard, Matt Ford, October 2015 (Numai în limba engleză)	Pe net
L.12	National monitoring bodies of prison conditions and the European standards, Mónica Aranda, January 2015 (Numai în limba engleză)	Pe net
L.13	Prison Conditions in Spain, 4 July 2014 (Numai în limba engleză)	Pe net

L.14	From national practices to European Guidelines: interesting initiatives in prison management, Marie Crétenot, December 2013 (Numai în limba engleză)	Pe net
L.15	Prison in Europe: Overview and trends, Alessandro Maculan, Daniela Ronco, Francesca Vianello, September 2013 (Numai în limba engleză)	Pe net
L.16	Prison Conditions in Italy, Susanna Marietti, September 2013 (Numai în limba engleză)	Pe net
L.17	Prison Conditions in France, Marie Crétenot, Barbara Liaras, September 2013 (Numai în limba engleză)	Pe net
L.18	Prison Conditions in Greece, Nikolaos K. Koulouris, William Aloskofis, September 2013 (Numai în limba engleză)	Pe net
L.19	Prison Conditions in Latvia, Anhelita Kamenska, Ilvija Pūce, Kristīne Laganovska September 2013 (Numai în limba engleză)	Pe net
L.20	Prison Conditions in Poland, Piotr Kładoczny, Marcin Wolny, September 2013 (Numai în limba engleză)	Pe net
L.21	Prison Conditions in Portugal, António Pedro Dores, Nuno Pontes, Ricardo Loureiro, September 2013 (Numai în limba engleză)	Pe net
L.22	Prison Conditions in the United Kingdom, Arianna Silvestri, September 2013 (Numai în limba engleză)	Pe net

M. Contravenient supravegherea Superviziona în Europa proiect

K.01	Final Report, 2016 (Numai în limba engleză)	Pe net
------	---	--------

N. Comitetul european pentru prevenirea torturii și a pedepselor sau tratamentelor inumane sau degradante (CPT)

N.01	Press Release, May 2021: The Council of Europe anti-torture Committee visits prisons and police arrest detention centres in Romania (Numai în limba engleză)	Pe net
N.02	Press Release, 2019: Romania: Council of Europe anti-torture committee raises concerns over abuse of prisoners by staff, inter-prisoner violence and allegations of police ill-treatment (Numai în limba engleză)	Pe net

N.03	Press Release, 2018: Council of Europe anti-torture Committee visits Romania (Numai în limba engleză)	Pe net
N.04	Report to the Romanian Government on the visit to Romania carried out by the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) from 7 to 19 February 2018 (Numai în limba engleză)	Pe net

O. Contravenient supravegherea Superviziona în Europa proiect

O.01	Guide on the Case-law of the European Convention on Human Rights – Prisoners’ rights – updated on 31 December 2021 (Numai în limba engleză)	Pe net
------	---	--------

P. Site-uri utile

P.01	Comisia Europeană: Direcția Generală Justiție și Consumatori (Numai în limba engleză)	Pe net
P.02	Rețeaua Judiciară Europeană (EJN) (Numai în limba engleză)	Pe net
P.03	Confederația de probă europene (CEP) (Numai în limba engleză)	Pe net
P.04	Observatorul de Probațiune. Training and Network (PONT) (Numai în limba engleză)	Pe net
P.05	Forum european a justiția reparatorie (EFRJ) (Numai în limba engleză)	Pe net
P.06	Consiliul Europei: închisori și sancțiuni și măsuri comunitare (Numai în limba engleză)	Pe net
P.07	Comitetul European pentru Prevenirea Torturii și pedepse sau tratamente inumane sau degradante (CPT) (Numai în limba engleză)	Pe net
P.08	Supravegherea contravenient în Europa (Numai în limba engleză)	Pe net
P.09	EuRehabilitation: Proiectul Trust and Action	Pe net

P.10	Organizația Europeană a Serviciilor Penitenciare și Corecționale (EuroPris) (Numai în limba engleză)	Pe net
P.11	Observator European al închisoare (Numai în limba engleză)	Pe net
P.12	Agenția pentru Drepturi Fundamentale a Uniunii Europene (FRA) (Numai în limba engleză)	Pe net

III

(Acte adoptate în temeiul Tratatului UE)

ACTE ADOPTATE ÎN TEMEIUL TITLULUI VI DIN TRATATUL UE

DECIZIA-CADRU 2009/829/JAI A CONSILIULUI

din 23 octombrie 2009

privind aplicarea, între statele membre ale Uniunii Europene, a principiului recunoașterii reciproce în materia deciziilor privind măsurile de supraveghere judiciară ca alternativă la arestarea preventivă

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind Uniunea Europeană, în special articolul 31 alineatul (1) literele (a) și (c) și articolul 34 alineatul (2) litera (b),

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Parlamentului European ⁽¹⁾,

întrucât:

- (1) Uniunea Europeană și-a stabilit obiectivul de a menține și dezvolta un spațiu de libertate, securitate și justiție.
- (2) În conformitate cu concluziile Consiliului European reunit la Tampere din 15 și 16 octombrie 1999, în special punctul 36, principiul recunoașterii reciproce ar trebui să se aplice măsurilor premergătoare judecătii. Programul de măsuri de punere în aplicare a principiului de recunoaștere reciprocă în materie penală abordează recunoașterea reciprocă a măsurilor de supraveghere judiciară la măsura 10.
- (3) Măsurile prevăzute în prezenta decizie-cadru ar trebui să aibă drept scop consolidarea protecției publicului larg, permițând unei persoane care este rezident într-un stat membru, dar care face obiectul unor proceduri penale într-un alt stat membru să fie supravegheată de către autoritățile statului în care își are reședința, în așteptarea procesului. În consecință, prezenta decizie-cadru are drept obiectiv monitorizarea circulației unui învinuit în conformitate cu obiectivul general de protejare a

publicului larg și cu riscul la care este expus publicul în cadrul regimului existent, care oferă doar două alternative: arestarea preventivă sau circulația nesupravegheată. Prin urmare, măsura va contribui la respectarea dreptului cetățenilor care respectă legea de a trăi în siguranță și securitate.

- (4) Măsurile prevăzute în prezenta decizie-cadru ar trebui să urmărească, de asemenea, consolidarea dreptului la libertate și a prezumției de nevinovăție în Uniunea Europeană în ansamblu și asigurarea cooperării între statele membre în cazul în care o persoană este supusă unor obligații sau face obiectul unei supravegheri în așteptarea unei decizii a instanței. În consecință, prezenta decizie-cadru are drept obiectiv să promoveze, după caz, utilizarea măsurilor neprivative de libertate ca alternativă la arestarea preventivă, chiar și în cazul în care, în conformitate cu legislația statului membru în cauză, nu ar putea fi impusă *ab initio* o arestare preventivă.
- (5) În ceea ce privește detenția persoanelor care fac obiectul procedurilor penale, există riscul unui tratament diferit pentru cele rezidente în statul unde are loc procesul și cele nerezidente: un suspect nerezident riscă să fie pus în stare de arest preventiv pe durata procesului, deși, în circumstanțe similare, un rezident nu ar risca o astfel de situație. Într-un spațiu european comun de justiție lipsit de frontiere interne, este necesar să se acționeze pentru a garanta faptul că o persoană care face obiectul unor proceduri penale, nerezidentă în statul unde are loc procesul, nu este tratată diferit față de o persoană care face obiectul procedurilor penale și care este rezidentă în statul respectiv.
- (6) Certificatul, care ar trebui înaintat autorității competente a statului de executare împreună cu decizia privind măsurile de supraveghere judiciară, ar trebui să specifice adresa la care persoana în cauză va locui în statul de executare, precum și orice alte informații relevante care ar putea facilita monitorizarea măsurilor de supraveghere judiciară în statul de executare.

⁽¹⁾ Aviz nepublicat încă în Jurnalul Oficial.

- (7) Autoritatea competentă a statului de executare ar trebui să informeze autoritatea competentă a statului emitent asupra perioadei maxime, dacă o asemenea perioadă există, pe parcursul căreia măsurile de supraveghere judiciară pot fi monitorizate în statul de executare. În state membre în care măsurile de supraveghere judiciară trebuie reînnoite periodic, această durată maximă trebuie înțeleasă ca fiind durată maximă după care nu mai este posibil din punct de vedere legal să se reînnoiască măsurile de supraveghere judiciară.
- (8) Nicio solicitare a unei autorități competente a statului de executare de confirmare a necesității prelungirii monitorizării măsurilor de supraveghere judiciară nu ar trebui să aducă atingere legislației statului emitent, care se aplică deciziei privind reînnoirea, revizuirea și retragerea deciziei privind măsurile de supraveghere judiciară. O astfel de solicitare de confirmare nu ar trebui să oblige autoritatea competentă a statului emitent să ia o nouă decizie de a prelungi monitorizarea măsurilor de supraveghere judiciară.
- (9) Autoritatea competentă a statului emitent ar trebui să aibă competența de a lua toate deciziile ulterioare referitoare la o decizie privind măsuri de supraveghere judiciară, inclusiv să dispună arestarea preventivă. O asemenea arestare preventivă ar putea fi dispusă, în special, ca urmare a unei încălcări a măsurilor de supraveghere judiciară sau a unei nerespectări a citației la orice audiere sau proces pe parcursul procedurii penale.
- (10) Pentru a evita cheltuielile și dificultățile inutile legate de transferarea unei persoane care face obiectul procedurilor penale în scopul participării la o audiere sau la un proces, statelor membre ar trebui să li se permită utilizarea sistemelor de teleconferință și videoconferință.
- (11) Dacă este cazul, s-ar putea recurge la monitorizarea electronică în vederea monitorizării măsurilor de supraveghere judiciară, în conformitate cu legislația și procedurile naționale.
- (12) Prezenta decizie-cadru ar trebui să facă posibilă monitorizarea măsurilor de supraveghere impuse persoanei în cauză în statul de executare, asigurând totodată bunul mers al justiției și, în special, aducerea în fața instanței a persoanei în cauză. În cazul în care persoana respectivă nu se întoarce de bună voie în statul emitent, aceasta poate fi predată statului emitent în conformitate cu Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre ⁽¹⁾ (denumită în continuare „decizia-cadru privind mandatul european de arestare”).
- (13) Cu toate că prezenta decizie-cadru acoperă toate infracțiunile și nu e limitată la anumite tipuri sau gravități ale infracțiunii, măsurile de supraveghere judiciară ar trebui să fie aplicate, în general, în cazul infracțiunilor mai puțin grave. Prin urmare, toate dispozițiile deciziei-cadru privind mandatul european de arestare, cu excepția articolului 2 alineatul (1), ar trebui să se aplice în cazul în care autoritatea competentă din statul de executare trebuie să decidă în ceea ce privește predarea persoanei vizate. Ca urmare, și articolul 5 alineatele (2) și (3) din decizia-cadru privind mandatul european de arestare ar trebui să se aplice în respectiva situație.
- (14) Costurile legate de călătoria persoanei în cauză între statul de executare și cel emitent în legătură cu monitorizarea măsurilor de supraveghere judiciară sau în scopul prezentării la o înfățișare nu sunt reglementate prin prezenta decizie-cadru. Posibilitatea, în special pentru statul emitent, de a suporta în totalitate sau parțial aceste costuri este un aspect reglementat de legislația națională.
- (15) Deoarece obiectivul prezentei decizii-cadru, și anume recunoașterea reciprocă a deciziilor privind măsuri de supraveghere judiciară în cursul procedurilor penale, nu poate fi realizat suficient de statele membre prin acțiune unilaterală și, prin urmare, având în vedere dimensiunea și efectele sale, poate fi mai bine realizat la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 2 din Tratatul privind Uniunea Europeană și la articolul 5 din Tratatul de instituire a Comunității Europene. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la acest ultim articol, prezenta decizie-cadru nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv.
- (16) Prezenta decizie-cadru respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în special de articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană și reflectate în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Nicio dispoziție a prezentei decizii-cadru nu ar trebui interpretată ca interzicând refuzul recunoașterii unei decizii privind măsuri de supraveghere judiciară în cazul în care există indicii obiective că aceasta a fost impusă pentru a pedepsi o persoană din motive legate de sexul, rasa, religia, originea etnică, cetățenia, limba, convingerile politice sau orientarea sa sexuală sau că această persoană ar putea fi dezavantajată din unul dintre aceste motive.
- (17) Prezenta decizie-cadru nu ar trebui să împiedice un stat membru să aplice normele sale constituționale privind dreptul la un proces echitabil, libertatea de asociere, libertatea presei, libertatea de exprimare în alte mijloace de informare în masă și libertatea convingerilor religioase.
- (18) Dispozițiile prezentei decizii-cadru ar trebui să se aplice în conformitate cu dreptul cetățenilor Uniunii la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre, în temeiul articolului 18 din Tratatul de instituire a Comunității Europene.

⁽¹⁾ JO L 190, 18.7.2002, p. 1.

- (19) Datele cu caracter personal prelucrate în cadrul punerii în aplicare a prezentei decizii-cadru ar trebui să fie protejate în conformitate cu Decizia-cadru 2008/977/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind protecția datelor cu caracter personal prelucrate în cadrul cooperării polițienești și judiciare în materie penală ⁽¹⁾ și în conformitate cu principiile stabilite în Convenția Consiliului Europei din 28 ianuarie 1981 pentru protejarea persoanelor față de prelucrarea automatizată a datelor cu caracter personal, pe care toate statele membre au ratificat-o,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE-CADRU:

Articolul 1

Obiectul

Prezenta decizie-cadru stabilește regulile potrivit cărora un stat membru recunoaște o decizie privind măsuri de supraveghere judiciară emisă în alt stat membru ca alternativă la arestarea preventivă, monitorizează măsurile de supraveghere judiciară impuse unei persoane fizice și predă persoana respectivă statului emitent în cazul nerespectării acestor măsuri.

Articolul 2

Obiectivele

- (1) Obiectivele prezentei decizii-cadru sunt:
- (a) asigurarea bunului mers al justiției și, în special, aducerea în fața instanței a persoanei în cauză;
- (b) promovarea, dacă este cazul, în cursul procedurilor penale, a utilizării măsurilor neprivative de libertate pentru persoanele care nu sunt rezidenți ai statului membru în care se desfășoară procedurile respective;
- (c) îmbunătățirea protecției victimelor și a publicului larg.
- (2) Prezenta decizie-cadru nu conferă niciunei persoane vreun drept privind utilizarea, în decursul procedurilor penale, a unor măsuri neprivative de libertate ca alternativă la detenție. Aceasta reprezintă o chestiune reglementată de legislația și procedurile naționale ale statului membru în care se desfășoară procedura penală.

Articolul 3

Protecția aplicării legii și a ordinii și garantarea securității interne

Prezenta decizie-cadru nu aduce atingere exercitării responsabilităților care revin statelor membre în ceea ce privește protecția victimelor, a publicului în general și garantarea securității interne, în conformitate cu articolul 33 din Tratatul privind Uniunea Europeană.

Articolul 4

Definiții

În sensul prezentei decizii-cadru:

- (a) „decizie privind măsuri de supraveghere judiciară” înseamnă o decizie executorie adoptată în decursul procedurilor penale de către o autoritate competentă a statului emitent în conformitate cu legislația și procedurile sale naționale în cursul procedurii penale și care impune unei persoane fizice, ca alternativă la arestarea preventivă, una sau mai multe măsuri de supraveghere judiciară;
- (b) „măsuri de supraveghere judiciară” înseamnă obligațiile și instrucțiunile impuse unei persoane fizice, în conformitate cu legislația și procedurile naționale ale statului emitent;
- (c) „stat emitent” înseamnă statul membru în care a fost emisă o decizie privind măsurile de supraveghere judiciară;
- (d) „stat de executare” înseamnă statul membru în care sunt monitorizate măsurile de supraveghere judiciară.

Articolul 5

Drepturi fundamentale

Prezenta decizie-cadru nu poate avea ca efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor juridice fundamentale, astfel cum sunt acestea consacrate la articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană.

Articolul 6

Desemnarea autorităților competente

- (1) Fiecare stat membru informează Secretariatul General al Consiliului cu privire la autoritatea sau autoritățile judiciare care, în temeiul legislației sale naționale, sunt competente să acționeze în conformitate cu prezenta decizie-cadru atunci când respectivul stat membru este statul de condamnare sau statul de executare.
- (2) Ca excepție de la alineatul (1) și fără a aduce atingere alineatului (3), statele membre pot desemna alte autorități decât cele judiciare drept autorități competente pentru luarea deciziilor în temeiul prezentei decizii-cadru, cu condiția ca aceste autorități să aibă competența de a lua decizii de natură similară în conformitate cu legislația și procedurile naționale.
- (3) Deciziile menționate la articolul 18 alineatul (1) litera (c) sunt adoptate de o autoritate judiciară competentă.
- (4) Secretariatul General al Consiliului pune informațiile primite la dispoziția tuturor statelor membre și a Comisiei.

⁽¹⁾ JO L 350, 30.12.2008, p. 60.

Articolul 7

Recurgerea la o autoritate centrală

(1) Fiecare stat membru poate desemna o autoritate centrală sau, în cazul în care sistemul său juridic prevede astfel, mai multe autorități centrale, pentru a sprijini autoritățile sale competente.

(2) În cazul în care se dovedește necesar din motive de organizare a sistemului său judiciar, un stat membru poate să încredințeze autorității sau autorităților sale centrale administrarea transmiterii și a primirii deciziilor privind măsurile de supraveghere judiciară, împreună cu certificatele menționate la articolul 10, precum și a oricărei alte corespondențe oficiale în legătură cu acestea. În consecință, toate comunicările, consultările, schimburile de informații, cercetările și notificările între autoritățile competente pot fi realizate, după caz, cu sprijinul autorității centrale (autorităților centrale) a (ale) statului membru respectiv.

(3) Statul membru care dorește să utilizeze posibilitățile menționate în prezentul articol comunică Secretariatului General al Consiliului informațiile referitoare la autoritatea centrală sau la autoritățile centrale desemnate. Aceste indicații sunt obligatorii pentru toate autoritățile statului membru emitent.

Articolul 8

Tipuri de măsuri de supraveghere judiciară

(1) Prezenta decizie-cadru se aplică următoarelor măsuri de supraveghere judiciară:

- (a) obligația persoanei de a informa autoritatea competentă a statului de executare cu privire la orice schimbare de reședință, în special în scopul primirii citațiilor privind participarea la o audiere sau la un proces în decursul procedurilor penale;
- (b) obligația de a nu intra în anumite localități, locuri sau zone definite din statul emitent sau de executare;
- (c) obligația de a rămâne într-un anumit loc, după caz, în anumite intervale;
- (d) obligația prin care se restricționează părăsirea teritoriului statului de executare;
- (e) obligația de a se prezenta la date stabilite în fața unei anumite autorități;
- (f) obligația de a evita contactul cu anumite persoane în legătură cu infracțiunea (infracțiunile) presupusă (presupuse) a fi fost săvârșită (săvârșite).

(2) La transpunerea prezentei decizii-cadru sau ulterior, fiecare stat membru informează Secretariatul General al Consiliului cu privire la măsurile de supraveghere judiciară pe care este pregătit să le monitorizeze, pe lângă cele menționate la alineatul (1). Aceste măsuri pot include, în special:

- (a) obligația de a nu se angaja în anumite activități în legătură cu infracțiunea (infracțiunile) presupusă (presupuse) a fi fost săvârșită (săvârșite), care pot include implicarea într-o anumită profesie sau domeniu de activitate;
- (b) obligația de a nu conduce un vehicul;
- (c) obligația de a depune o anumită sumă sau de a oferi un alt tip de garanție, care poate fi furnizată fie într-un anumit număr de rate, fie o singură dată;
- (d) obligația de a urma un tratament medical sau de dezintoxicare;
- (e) obligația de a evita contactul cu anumite obiecte în legătură cu infracțiunea (infracțiunile) presupusă (presupuse) a fi fost săvârșită (săvârșite).

(3) Secretariatul General al Consiliului pune informațiile primite în conformitate cu prezentul articol la dispoziția tuturor statelor membre și a Comisiei.

Articolul 9

Criterii privind statul membru căruia îi poate fi transmisă decizia privind măsurile de supraveghere judiciară

(1) O decizie privind măsurile de supraveghere judiciară poate fi transmisă autorității competente din statul membru în care persoana își are reședința legală obișnuită, în cazul în care persoana, în condițiile în care a fost informată cu privire la măsurile vizate, consimte să se întoarcă în statul respectiv.

(2) Autoritatea competentă din statul emitent poate transmite, la cererea persoanei, decizia privind măsurile de supraveghere judiciară autorității competente a unui stat membru altul decât cel în care persoana își are reședința legală obișnuită, cu condiția ca cea din urmă autoritate să fie de acord cu această transmitere.

(3) Atunci când pun în aplicare prezenta decizie-cadru, statele membre decid în ce condiții autoritățile lor competente pot accepta transmiterea unei decizii privind măsuri de supraveghere judiciară în cazurile menționate la alineatul (2).

(4) Fiecare stat membru adresează o declarație Secretariatului General al Consiliului cu privire la decizia luată în temeiul alineatului (3). Statele membre pot modifica această declarație în orice moment. Secretariatul General pune informațiile primite la dispoziția tuturor statelor membre și a Comisiei.

Articolul 10

Procedura transmiterii deciziei privind măsuri de supraveghere judiciară împreună cu certificatul

(1) Atunci când transmite o decizie privind măsuri de supraveghere judiciară unui alt stat membru, în temeiul articolului 9 alineatul (1) sau (2), autoritatea competentă din statul emitent se asigură că aceasta este însoțită de un certificat, al cărui model este prezentat în anexa I.

(2) Decizia privind măsuri de supraveghere judiciară sau o copie legalizată a acesteia, împreună cu certificatul, se transmit de către autoritatea competentă din statul emitent direct autorității competente a statului de executare prin orice mijloace care permit o înregistrare scrisă, în condiții care permit statului de executare să stabilească autenticitatea acestora. Originalul deciziei privind măsuri de supraveghere judiciară sau o copie legalizată a acesteia, precum și originalul certificatului, sunt trimise statului de executare, la cererea acestuia. Toate comunicările oficiale se fac, de asemenea, în mod direct între respectivele autorități competente.

(3) Certificatul trebuie să fie semnat, iar conținutul său certificat drept conform cu realitatea de către autoritatea competentă din statul emitent.

(4) Pe lângă măsurile menționate la articolul 8 alineatul (1), certificatul menționat la alineatul (1) din prezentul articol include numai măsurile notificate de statul de executare, în conformitate cu articolul 8 alineatul (2).

(5) Autoritatea competentă din statul emitent precizează:

(a) după caz, durata pe care se aplică decizia privind măsurile de supraveghere judiciară și dacă este posibilă o reînnoire a respectivei decizii;

și

(b) orientativ, durata provizorie pentru care este probabil să fie necesară monitorizarea măsurilor de supraveghere judiciară, luând în calcul toate circumstanțele cazului care sunt cunoscute la momentul transmiterii deciziei privind măsurile de supraveghere judiciară.

(6) Autoritatea competentă din statul emitent transmite decizia privind măsurile de supraveghere judiciară, împreună cu certificatul, numai unui singur stat de executare o dată.

(7) În cazul în care autoritatea competentă din statul de executare nu este cunoscută autorității competente din statul emitent, aceasta din urmă efectuează toate cercetările necesare, inclusiv prin intermediul punctelor de contact ale Rețelei Judiciare Europene instituite prin Acțiunea comună 98/428/JAI a Consiliului din 29 iunie 1998 de creare a unei Rețele Judiciare Europene ⁽¹⁾, pentru a obține informațiile din partea statului de executare.

(8) În cazul în care o autoritate din statul de executare care primește o decizie privind măsuri de supraveghere judiciară împreună cu un certificat nu are competența de a recunoaște decizia în cauză, respectiva autoritate transmite din oficiu autorității competente decizia împreună cu certificatul.

Articolul 11

Competența asupra monitorizării măsurilor de supraveghere judiciară

(1) Atât timp cât autoritatea competentă a statului de executare nu a recunoscut decizia privind măsurile de supraveghere judiciară care i-a fost transmisă și nu a informat autoritatea competentă din statul emitent cu privire la o astfel de recunoaștere, autoritatea competentă din statul emitent rămâne competentă în legătură cu monitorizarea măsurilor de supraveghere judiciară impuse.

(2) În situația în care competența privind monitorizarea măsurilor de supraveghere judiciară a fost transferată autorității competente a statului de executare, o astfel de competență revine autorității competente din statul emitent:

(a) în situația în care persoana în cauză și-a stabilit reședința legală și obișnuită într-un stat membru altul decât statul de executare;

(b) de îndată ce autoritatea competentă din statul emitent a notificat, în conformitate cu articolul 13 alineatul (3), autorității competente a statului de executare retragerea certificatului, prevăzută la articolul 10 alineatul (1);

(c) în situația în care autoritatea competentă din statul emitent a modificat măsurile de supraveghere judiciară și autoritatea competentă din statul de executare, în temeiul articolului 18 alineatul (4) litera (b), a refuzat să monitorizeze măsurile de supraveghere judiciară modificate deoarece acestea nu se încadrează în tipurile de măsuri de supraveghere judiciară menționate la articolul 8 alineatul (1) și/sau în tipurile notificate de statul de executare în cauză în conformitate cu articolul 8 alineatul (2);

(d) în momentul în care perioada menționată la articolul 20 alineatul (2) litera (b) a expirat;

(e) în situația în care autoritatea competentă a statului de executare a decis să înceteze monitorizarea măsurilor de supraveghere judiciară și a informat în consecință autoritatea competentă din statul emitent, în temeiul articolului 23.

(3) În cazurile menționate la alineatul (2), autoritățile competente ale statului emitent și statului de executare se consultă reciproc pentru a evita, în măsura posibilului, orice discontinuitate în monitorizarea măsurilor de supraveghere judiciară.

⁽¹⁾ JO L 191, 7.7.1998, p. 4.

Articolul 12

Decizia din statul de executare

(1) În termen cât mai scurt și, în orice caz, în termen de 20 zile lucrătoare de la primirea deciziei privind măsuri de supraveghere judiciară și a certificatului, autoritatea competentă din statul de executare recunoaște decizia privind măsuri de supraveghere judiciară transmisă în conformitate cu articolul 9 și respectând procedura prevăzută la articolul 10 și adoptă, de îndată, toate măsurile necesare pentru monitorizarea măsurilor de supraveghere judiciară, cu excepția cazului în care decide să invoce unul dintre temeiurile de nerecunoaștere prevăzute la articolul 15.

(2) În situația în care a fost introdusă o cale de atac împotriva deciziei menționate la alineatul (1), termenul pentru recunoașterea deciziei privind măsurile de supraveghere judiciară se prelungește cu alte 20 zile lucrătoare.

(3) În cazul în care, în împrejurări excepționale, autoritatea competentă din statul de executare se află în imposibilitatea de a respecta termenele prevăzute la alineatele (1) și (2), aceasta informează de îndată autoritatea competentă din statul emitent, prin orice mijloace la alegerea sa, motivând întârzierea și precizând termenul de care preconizează că are nevoie în vederea pronunțării unei decizii definitive.

(4) Autoritatea competentă poate amâna decizia privind recunoașterea deciziei privind măsuri de supraveghere judiciară în cazul în care certificatul menționat la articolul 10 este incomplet sau nu corespunde în mod evident deciziei privind măsuri de supraveghere judiciară, până la stabilirea unui termen rezonabil care să permită completarea sau corectarea certificatului.

Articolul 13

Adaptarea măsurilor de supraveghere judiciară

(1) În cazul în care caracterul măsurilor de supraveghere judiciară este incompatibil cu legislația statului de executare, autoritatea competentă din statul membru respectiv le poate adapta în sensul măsurilor de supraveghere judiciară care se aplică, în conformitate cu legea statului de executare, pentru infracțiuni similare. Măsura de supraveghere judiciară adaptată trebuie să corespundă pe cât posibil celei impuse în statul emitent.

(2) Măsura de supraveghere judiciară adaptată trebuie să nu fie mai severă decât măsura de supraveghere judiciară care a fost impusă inițial.

(3) În urma primirii unor informații menționate la articolul 20 alineatul (2) litera (b) sau (f), autoritatea competentă din statul emitent poate decide să retragă certificatul atât timp cât în statul de executare nu a început încă monitorizarea. În orice caz, o astfel de decizie se pronunță și este comunicată cât mai curând cu putință, în termen de cel mult zece zile de la primirea notificării respective.

Articolul 14

Dubla incriminare

(1) Următoarele infracțiuni, în cazul în care se pedepsesc, în statul emitent, cu închisoarea sau cu o măsură privativă de libertate cu o durată maximă de cel puțin trei ani, astfel cum sunt definite de legislația statului emitent, conduc, în termenii prezentei decizii-cadru și fără verificarea dublei incriminări a faptei, la recunoașterea deciziei privind măsuri de supraveghere judiciară:

- participarea la un grup infracțional organizat;
- terorismul;
- traficul de persoane;
- exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
- traficul ilicit de droguri și substanțe psihotrope;
- traficul ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;
- corupția;
- fraudă, inclusiv cea care afectează interesele financiare ale Comunităților Europene în înțelesul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene ⁽¹⁾;
- spălarea produselor infracțiunii;
- contrafacerea de monedă, inclusiv contrafacerea monedei euro;
- criminalitatea informatică;
- infracțiunile împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și traficul ilicit de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
- facilitarea intrării și șederii ilegale;
- omorul, vătămarea corporală gravă;
- traficul ilicit de organe și țesuturi umane;
- răpirea, lipsirea de libertate în mod ilegal și luarea de ostateci;
- rasismul și xenofobia;

⁽¹⁾ JO C 316, 27.11.1995, p. 49.

- furtul organizat sau armat;
- traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv de antichități și opere de artă;
- înșelăciunea;
- racketul și extorcarea de fonduri;
- contrafacerea și pirateria produselor;
- falsificarea de acte oficiale și uzul de fals;
- falsificarea de mijloace de plată;
- traficul ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
- traficul ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
- traficul de vehicule furate;
- violul;
- incendierea cu intenție;
- infracțiunile de competența Curții Penale Internaționale;
- sechestrarea ilegală de nave sau aeronave;
- sabotajul.

(2) Consiliul poate decide în orice moment să adauge alte categorii de infracțiuni pe lista de la alineatul (1), hotărând în unanimitate, în urma consultării Parlamentului European în condițiile prevăzute la articolul 39 alineatul (1) din Tratatul privind Uniunea Europeană. Consiliul examinează, ținând seama de raportul care i-a fost prezentat în conformitate cu articolul 27 din prezenta decizie-cadru, dacă lista trebuie extinsă sau modificată.

(3) Pentru alte infracțiuni decât cele aflate sub incidența alineatului (1), statul de executare poate condiționa recunoașterea deciziei privind măsuri de supraveghere judiciară de faptul că decizia trebuie să se refere la fapte care să reprezinte o infracțiune și în temeiul legislației statului de executare, oricare ar fi elementele constitutive ale acesteia și oricum ar fi descrisă.

(4) În momentul adoptării prezentei decizii cadru, din motive de constituționalitate, statele membre pot declara, printr-o declarație pe care o notifică Secretariatului General al Consiliului, că nu vor aplica alineatul (1) cu privire la infracțiunile

menționate în respectivul alineat sau la o parte dintre acestea. Orice astfel de declarație poate fi retrasă în orice moment. Astfel de declarații sau retrageri de declarații se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 15

Temeiuri de nerecunoaștere

(1) Autoritatea competentă a statului de executare poate refuza recunoașterea deciziei privind măsuri de supraveghere judiciară în următoarele cazuri:

- (a) certificatul menționat la articolul 10 este incomplet sau, în mod evident, nu corespunde deciziei privind măsuri de supraveghere judiciară și nu a fost completat sau corectat într-un termen rezonabil stabilit de către autoritatea competentă din statul de executare;
- (b) nu sunt îndeplinite criteriile stabilite la articolul 9 alineatele (1) și (2) sau la articolul 10 alineatul (4);
- (c) recunoașterea deciziei privind măsurile de supraveghere judiciară ar contraveni principiului *non bis in idem*;
- (d) decizia privind măsurile de supraveghere judiciară se referă la un fapt care nu ar constitui o infracțiune în temeiul legii statului de executare, în situațiile menționate la articolul 14 alineatul (3) și, în cazul în care statul de executare a făcut o declarație în temeiul articolului 14 alineatul (4), în situațiile menționate la articolul 14 alineatul (1); cu toate acestea, în materie fiscală, vamală și monetară, executarea deciziei nu poate fi refuzată pe motiv că legislația statului de executare nu impune taxe de același fel sau nu conține același tip de dispoziții în materie fiscală, vamală sau monetară precum legislația statului emitent;
- (e) acțiunea penală este împiedicată de intervenția prescripției în conformitate cu legea statului de executare și se referă la o faptă care ține de competența statului respectiv, în temeiul legislației naționale a acestuia;
- (f) există imunitate în temeiul legislației statului executant, ceea ce face imposibilă monitorizarea măsurilor de supraveghere judiciară;
- (g) dacă, în temeiul legii statului de executare, persoana nu poate răspunde penal pentru fapta care stă la baza deciziei privind măsuri de supraveghere judiciară din cauza vârstei sale;
- (h) în cazul încălcării măsurilor de supraveghere judiciară, autoritatea ar trebui să refuze predarea persoanei în cauză în conformitate cu Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre ⁽¹⁾ (denumită în continuare „decizia-cadru privind mandatul european de arestare”).

(¹) JO L 190, 18.7.2002, p. 1.

(2) În cazurile prevăzute la alineatul (1) literele (a), (b) și (c), înainte să decidă asupra refuzului de a recunoaște decizia privind măsuri de supraveghere judiciară, autoritatea competentă din statul de executare comunică, prin mijloace adecvate, cu autoritatea competentă din statul emitent și, dacă este cazul, îi solicită acesteia să furnizeze de îndată toate informațiile suplimentare necesare.

(3) În cazul în care autoritatea competentă din statul de executare este de părere că recunoașterea deciziei privind măsurile de supraveghere judiciară ar putea fi refuzată în temeiul alineatului (1) litera (h), însă cu toate acestea dorește să recunoască decizia privind măsurile de supraveghere judiciară și să monitorizeze măsurile de supraveghere judiciară pe care aceasta le prevede, informează autoritatea competentă din statul emitent în legătură cu aceasta comunicând motivele posibilului refuz. Într-un astfel de caz, autoritatea competentă din statul emitent poate decide să retragă certificatul în conformitate cu articolul 13 alineatul (3) teza a doua. În cazul în care autoritatea competentă din statul emitent nu retrage certificatul, autoritatea competentă a statului de executare poate recunoaște decizia privind măsurile de supraveghere judiciară și monitoriza măsurile de supraveghere judiciară pe care aceasta le conține, subînțelegându-se faptul că persoana în cauză nu poate fi predată în temeiul unui mandat european de arestare.

Articolul 16

Legea aplicabilă supravegherii judiciare

Monitorizarea unei măsuri de supraveghere judiciară este reglementată de legislația statului de executare.

Articolul 17

Continuarea monitorizării măsurilor de supraveghere judiciară

În cazul în care termenul prevăzut la articolul 20 alineatul (2) litera (b) se apropie de expirare și măsurile de supraveghere judiciară sunt în continuare necesare, autoritatea competentă din statul emitent poate solicita autorității competente din statul de executare să prelungească monitorizarea măsurilor de supraveghere judiciară, având în vedere circumstanțele cauzei și consecințele previzibile asupra persoanei în cazul în care s-ar aplica articolul 11 alineatul (2) litera (d). Autoritatea competentă din statul emitent indică perioada de timp pentru care o astfel de prelungire ar putea fi necesară.

Autoritatea competentă din statul de executare decide cu privire la această solicitare în conformitate cu dreptul național, indicând, dacă este cazul, durata maximă a prelungirii. În aceste cazuri, se poate aplica articolul 18 alineatul (3).

Articolul 18

Competența privind toate deciziile ulterioare și legislația care le reglementează

(1) Fără a aduce atingere articolului 3, autoritatea competentă din statul emitent are competența de a lua toate deciziile ulterioare referitoare la o decizie privind măsuri de supraveghere judiciară. Printre astfel de decizii ulterioare se numără, în special:

(a) reînnoirea, revizuirea și retragerea deciziei privind măsurile de supraveghere judiciară;

(b) modificarea măsurilor de supraveghere judiciară;

(c) emiterea unui mandat de arestare sau a oricărei alte decizii judiciare executorii având același efect.

(2) Legislația statului emitent aplică deciziile luate în conformitate cu alineatul (1).

(3) În situația în care este necesar în temeiul dreptului intern, o autoritate competentă din statul de executare poate decide să utilizeze procedura de recunoaștere stabilită în prezenta decizie-cadru în vederea respectării deciziilor menționate la alineatul (1) literele (a) și (b) în cadrul sistemului său juridic național. O asemenea recunoaștere nu conduce la o nouă examinare a temeiurilor de nerecunoaștere.

(4) În situația în care autoritatea competentă a statului emitent a modificat măsurile de supraveghere judiciară în conformitate cu alineatul (1) litera (b), autoritatea competentă din statul de executare poate:

(a) să adapteze aceste măsuri modificate în temeiul articolului 13, în cazul în care natura măsurilor de supraveghere judiciară modificate nu este compatibilă cu legislația statului de executare;

sau

(b) să refuze să monitorizeze măsurile de supraveghere judiciară modificate dacă respectivele măsuri nu se încadrează în tipurile de măsuri de supraveghere menționate la articolul 8 alineatul (1) și/sau în cele notificate de statul de executare în cauză în conformitate cu articolul 8 alineatul (2).

(5) Competența autorității competente din statul emitent în temeiul alineatului (1) nu aduce atingere procedurilor care pot fi inițiate în statul de executare împotriva persoanei vizate în legătură cu faptele penale comise de persoana respectivă, altele decât cele care stau la baza deciziei privind măsuri de supraveghere judiciară.

Articolul 19

Obligațiile autorităților implicate

(1) În orice moment în timpul monitorizării măsurilor de supraveghere judiciară, autoritatea competentă din statul de executare poate invita autoritatea competentă din statul emitent să o informeze dacă monitorizarea măsurilor mai este necesară în situația dată a unui anumit caz aflat în discuție. Autoritatea competentă din statul emitent răspunde fără întârziere unei asemenea invitații, dacă este cazul prin adoptarea unei decizii ulterioare menționate la articolul 18 alineatul (1).

(2) La expirarea termenului menționat la articolul 10 alineatul (5), autoritatea competentă din statul emitent indică, din oficiu sau la cererea autorității competente a statului de executare, dacă este cazul, termenul suplimentar estimat de care mai are nevoie pentru monitorizarea măsurilor.

(3) Autoritatea competentă din statul de executare notifică fără întârziere autoritatea competentă din statul emitent în legătură cu orice încălcare a măsurilor de supraveghere judiciară, precum și cu orice altă constatare care ar putea duce la adoptarea oricărei decizii ulterioare prevăzute la articolul 18 alineatul (1). Pentru efectuarea notificării se utilizează formularul al cărui model este prevăzut în anexa II.

(4) În vederea audierii persoanei în cauză, procedura și condițiile prevăzute de instrumentele dreptului internațional și al Uniunii Europene care prevăd posibilitatea utilizării sistemelor de teleconferință și videoconferință pentru audierea persoanelor poate fi utilizată *mutatis mutandis*, în special în situația în care legislația statului emitent prevede obligativitatea unei audieri judiciare înainte de adoptarea uneia dintre deciziile menționate la articolul 18 alineatul (1).

(5) Autoritatea competentă din statul emitent informează de îndată autoritatea competentă din statul de executare cu privire la toate deciziile menționate la articolul 18 alineatul (1) și la faptul că a fost introdusă o acțiune în justiție împotriva unei decizii privind măsuri de supraveghere judiciară.

(6) În cazul în care certificatul referitor la decizia privind măsurile de supraveghere judiciară a fost retras, autoritatea competentă din statul de executare pune capăt măsurilor dispuse de îndată ce a fost notificată în mod corespunzător de către autoritatea competentă din statul emitent.

Articolul 20

Informații furnizate de statul de executare

(1) Autoritatea din statul de executare care a primit o decizie privind măsuri de supraveghere judiciară, pe care nu are competența de a o recunoaște, împreună cu un certificat, informează autoritatea competentă a statului emitent către ce autoritate a transmis această decizie, împreună cu certificatul, în conformitate cu articolul 10 alineatul (8).

(2) Autoritatea competentă din statul de executare informează de îndată autoritatea competentă din statul emitent, prin orice mijloace care permit o înregistrare scrisă, cu privire la:

- (a) orice schimbare de reședință a persoanei în cauză;
- (b) durata maximă pentru care măsurile de supraveghere judiciară pot fi monitorizate în statul de executare, în cazul în care statul de executare prevede o astfel de durată maximă;

(c) imposibilitatea practică de a monitoriza măsurile de supraveghere judiciară, din motivul că, după transmiterea deciziei privind măsuri de supraveghere judiciară și a certificatului către statul de executare, persoana nu poate fi găsită pe teritoriul statului de executare, caz în care statul de executare nu are nicio obligație de a monitoriza măsurile de supraveghere judiciară;

(d) faptul că a fost introdusă o cale de atac împotriva deciziei de recunoaștere a deciziei privind măsurile de supraveghere judiciară;

(e) decizia definitivă de a recunoaște decizia privind măsuri de supraveghere judiciară și de a lua toate măsurile necesare pentru monitorizarea măsurilor de supraveghere judiciară;

(f) orice altă decizie de a adapta măsurile de supraveghere judiciară în conformitate cu articolul 13;

(g) decizia de a nu recunoaște decizia privind măsuri de supraveghere judiciară și de a își asuma responsabilitatea monitorizării măsurilor de supraveghere judiciară în conformitate cu articolul 15, inclusiv motivele luării acestei decizii.

Articolul 21

Predarea persoanei

(1) În cazul în care a autoritatea din statul emitent a emis un mandat de arestare sau orice altă hotărâre judecătorească executorie având același efect, persoana este predată în conformitate cu decizia-cadru privind mandatul european de arestare.

(2) În acest context, articolul 2 alineatul (1) din decizia-cadru privind mandatul european de arestare nu poate fi invocat de autoritatea competentă a statului de executare pentru a refuza predarea persoanei.

(3) Fiecare stat membru poate notifica Secretariatul General al Consiliului, în momentul transunerii prezentei decizii-cadru sau ulterior, că va aplica, de asemenea, articolul 2 alineatul (1) din decizia-cadru privind mandatul european de arestare pentru a decide în ceea ce privește predarea persoanei în cauză către statul emitent.

(4) Secretariatul General al Consiliului pune la dispoziția statelor membre și a Comisiei informațiile primite în temeiul alineatului (3).

Articolul 22

Consultări

(1) Cu excepția cazului în care acest lucru nu este realizabil, autoritatea competentă a statului emitent și autoritatea competentă a statului de executare se consultă reciproc:

- (a) pe durata pregătirii sau, cel puțin, înaintea transmiterii unei decizii privind măsurile de supraveghere judiciară împreună cu certificatul menționat la articolul 10;

(b) pentru a facilita monitorizarea eficientă și în bune condiții a măsurilor de supraveghere judiciară;

(c) în cazul în care persoana a încălcat grav măsurile de supraveghere judiciară impuse.

(2) Autoritatea competentă a statului emitent ia în considerare orice indicații comunicate de către autoritatea competentă a statului de executare privind riscul pe care persoana vizată îl poate reprezenta pentru victime și pentru publicul larg.

(3) În aplicarea alineatului (1), autoritățile competente din statul emitent și din statul de executare schimbă toate informațiile utile, inclusiv:

(a) informațiile care permit verificarea identității și a locului de reședință a persoanei în cauză;

(b) informațiile relevante extrase din cazieri în conformitate cu instrumentele legislative aplicabile.

Articolul 23

Notificări rămase fără răspuns

(1) În cazul în care autoritatea competentă din statul de executare a transmis mai multe notificări, prevăzute la articolul 19 alineatul (3), în legătură cu aceeași persoană către autoritatea competentă din statul emitent, fără ca această ultimă autoritate să fi adoptat în consecință orice decizie prevăzută la articolul 18 alineatul (1), autoritatea competentă din statul de executare poate invita autoritatea competentă din statul emitent să adopte o asemenea decizie, acordându-i acesteia un termen rezonabil în acest sens.

(2) În cazul în care autoritatea competentă din statul emitent nu acționează în termenul indicat de autoritatea competentă din statul de executare, aceasta din urmă poate decide încetarea măsurilor de supraveghere judiciară. Într-un asemenea caz, aceasta informează autoritatea competentă din statul emitent cu privire la o respectiva decizie și competența de monitorizare a măsurilor de supraveghere judiciară revine la autoritatea competentă din statul emitent în temeiul articolului 11 alineatul (2).

(3) În cazul în care dreptul statului de executare impune o confirmare periodică a necesității de a prelungi monitorizarea măsurilor de supraveghere judiciară, autoritatea competentă din statul de executare poate solicita autorității competente din statul emitent să furnizeze o astfel de confirmare, acordându-i un termen rezonabil pentru a răspunde la o astfel de solicitare. În cazul în care autoritatea competentă a statului emitent nu răspunde în termenul respectiv, autoritatea competentă din statul de executare poate trimite o nouă solicitare autorității competente a statului emitent, acordându-i un termen rezonabil pentru a răspunde la o astfel de solicitare și arătând faptul că poate decide încetarea monitorizării măsurilor de supraveghere judiciară dacă nu se primește niciun răspuns în termenul specificat. În cazul în care autoritatea competentă din

statul de executare nu primește un răspuns la o astfel de solicitare în termenul stabilit, aceasta poate acționa în conformitate cu alineatul (2).

Articolul 24

Regimul lingvistic

CertIFICATELE se traduc în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale statului de executare. Orice stat membru poate să indice, la data adoptării prezentei decizii-cadru sau la o dată ulterioară, într-o declarație depusă la Secretariatul General al Consiliului, că va accepta o traducere într-o altă limbă sau mai multe limbi oficiale ale instituțiilor Uniunii Europene.

Articolul 25

Costuri

Costurile generate de aplicarea prezentei decizii-cadru sunt suportate de către statul de executare, cu excepția costurilor contractate exclusiv pe teritoriul statului emitent.

Articolul 26

Relația cu alte acorduri și înțelegeri

(1) În măsura în care astfel de acorduri sau înțelegeri permit extinderea sau lărgirea obiectivelor prezentei decizii-cadru și ajută la o mai mare simplificarea sau facilitare a recunoașterii reciproce a deciziilor privind măsuri de supraveghere judiciară, statele membre pot:

(a) continua aplicarea acordurilor sau a înțelegerilor bilaterale sau multilaterale în vigoare în momentul intrării în vigoare a prezentei decizii-cadru;

(b) încheia acorduri sau înțelegeri bilaterale sau multilaterale după momentul intrării în vigoare a prezentei decizii-cadru.

(2) Acordurile și înțelegerile menționate la alineatul (1) nu pot afecta în niciun fel relațiile cu statele membre care nu sunt parte la acestea.

(3) Statele membre informează Comisia și Consiliul, până la 1 martie 2010, cu privire la acordurile sau înțelegerile existente menționate la alineatul (1) litera (a) pe care doresc să le aplice în continuare.

(4) De asemenea, statele membre informează Comisia și Consiliul cu privire la orice nou acord sau înțelegere, în sensul alineatului (1) litera (b), în termen de trei luni de la data semnării unui astfel de acord sau înțelegere.

Articolul 27

Punerea în aplicare

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se conforma dispozițiilor prezentei decizii-cadru până la 1 decembrie 2012.

(2) Statele membre comunică, până la aceeași dată, Consiliului și Comisiei textul dispozițiilor care transpun în legislația națională obligațiile care le revin în temeiul prezentei decizii-cadru.

Articolul 28

Raportarea

(1) Până la 1 decembrie 2013, Comisia întocmește un raport pe baza informațiilor primite din partea statelor membre în temeiul articolului 27 alineatul (2).

(2) În temeiul acestui raport, Consiliul evaluează:

- (a) măsura în care statele membre au luat măsurile necesare pentru a se conforma prezentei decizii-cadru; și
- (b) aplicarea prezentei decizii-cadru.

(3) Raportul este însoțit, după caz, de propuneri legislative.

Articolul 29

Intrarea în vigoare

Prezenta decizie-cadru intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Adoptată la Luxemburg, 23 octombrie 2009.

Pentru Consiliu
Președintele
T. BILLSTRÖM

ANEXA I

CERTIFICAT

menționat la articolul 10 din Decizia-cadru 2009/829/JAI a Consiliului din 23 octombrie 2009 privind aplicarea, între statele membre ale Uniunii Europene, a principiului recunoașterii reciproce în materia deciziilor privind măsurile de supraveghere judiciară ca alternativă la arestarea preventivă ⁽¹⁾

(a) Statul emitent:

Statul de executare:

(b) Autoritatea care a emis decizia privind măsuri de supraveghere judiciară:

Denumirea oficială:

Vă rugăm să precizați dacă informațiile suplimentare cu privire la decizia privind măsuri de supraveghere judiciară se vor obține prin intermediul:

autorității sus-menționate

autorității centrale; în cazul în care ați bifat această casetă, vă rugăm să specificați denumirea oficială a respectivei autorități centrale:

altei autorități competente; în cazul în care ați bifat această casetă, vă rugăm să specificați denumirea oficială a respectivei autorități:

Datele de contact ale autorității emitente/autorității centrale/altei autorități competente

Adresa:

Nr. tel.: (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității)

Nr. fax: (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității)

Datele persoanei (persoanelor) de contact:

Numele:

Prenumele:

Funcția (titlu/grad):

Nr. tel.: (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității)

Nr. fax: (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității)

E-mail (dacă există):

Limbile care pot fi utilizate pentru comunicare:

⁽¹⁾ Prezentul certificat trebuie completat sau tradus în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale statului membru de executare sau în orice altă limbă oficială a instituțiilor Uniunii Europene acceptată de respectivul stat.

(c) Vă rugăm să indicați autoritatea care trebuie contactată pentru a obține informații suplimentare în scopul monitorizării măsurilor de supraveghere judiciară:

autoritatea menționată la litera (b)

altă autoritate; în cazul în care ați bifat această casetă, vă rugăm să specificați denumirea oficială a respectivei autorități:

Datele de contact ale autorității, dacă această informație nu a fost deja furnizată la litera (b).

Adresa:

Nr. tel.: (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității)

Nr. fax: (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității)

Datele persoanei (persoanelor) de contact

Numele:

Prenumele:

Funcția (titlu/grad):

Nr. tel.: (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității)

Nr. fax: (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității)

E-mail (dacă există):

Limbile care pot fi utilizate pentru comunicare:

(d) Informații privind persoana fizică cu privire la care fost emisă decizia privind măsuri de supraveghere judiciară:

Numele:

Prenumele:

Numele înainte de căsătorie, după caz:

Numele de împrumut, după caz:

Sexul:

Cetățenia:

Codul numeric personal sau numărul de asigurare socială (dacă există):

Data nașterii:

Locul nașterii:

Adrese/reședințe:

— în statul emitent:

— în statul de executare:

— în altă parte:

Limba (limbile) pe care o (le) înțelege (dacă este/sunt cunoscute):

Vă rugăm să furnizați următoarele informații, în cazul în care acestea sunt disponibile:

— Tipul și numărul actului (actelor) de identitate ale persoanei (carte de identitate, pașaport):

— Tipul și numărul permisului de ședere al persoanei în statul de executare:

(e) Informații privind statul membru căruia îi sunt transmise decizia privind măsurile de supraveghere judiciară împreună cu certificatul

Decizia privind măsuri de supraveghere judiciară împreună cu certificatul sunt transmise statului de executare indicat la litera (a) din următorul motiv:

persoana în cauză își are reședința legală obișnuită în statul de executare și, fiindu-i aduse la cunoștință măsurile care o privesc, consimte să se întoarcă în acel stat

persoana în cauză solicită să se transmită decizia privind măsuri de supraveghere judiciară unui alt stat membru decât cel în care își are reședința legală și obișnuită, din următorul (următoarele) motiv (motive):

(f) Precizări referitoare la decizia privind măsuri de supraveghere judiciară:

Decizia a fost emisă la (data: ZZ-LL-AAAA):

Decizia a devenit executorie la (data: ZZ-LL-AAAA):

Dacă, la momentul transmiterii certificatului, a fost introdusă o cale de atac împotriva deciziei privind măsuri de supraveghere judiciară, vă rugăm să bifați această casetă

Numărul de referință al deciziei (dacă este disponibil):

Persoana în cauză s-a aflat în arest preventiv în timpul următoarei perioade (după caz):

1. Decizia privește un număr total de: infracțiuni presupuse.

Rezumatul faptelor și descrierea circumstanțelor în care infracțiunea (infracțiunile) presupusă (presupuse) a (au) fost săvârșită (săvârșite), inclusiv data și locul comiterii infracțiunii (infracțiunilor) și natura implicării persoanei în cauză:

Natura și încadrarea juridică a infracțiunii (infracțiunilor) presupuse și dispozițiile legale aplicabile, în temeiul cărora a fost emisă decizia:

2. În cazul în care infracțiunea (infracțiunile) presupusă (presupuse) menționată (menționate) la punctul 1 constituie una sau mai multe dintre următoarele infracțiuni, astfel cum sunt definite în legea statului de condamnare, care sunt pedepsite în statul de condamnare printr-o pedeapsă cu închisoarea sau printr-o măsură privativă de libertate cu durată maximă de cel puțin trei ani, vă rugăm să confirmați bifând caseta (casetele) corespunzătoare:

participare la un grup infracțional organizat

terorism

trafic de persoane

exploatare sexuală a copiilor și pornografie infantilă

- trafic ilicit de droguri și substanțe psihotrope
- trafic ilicit de arme, muniții și substanțe explozive
- corupție
- fraudă, inclusiv cea care afectează interesele financiare ale Comunităților Europene în înțelesul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene
- spălarea produselor infracțiunii
- contrafacere de monedă, inclusiv contrafacerea monedei euro
- criminalitate informatică
- infracțiuni împotriva mediului, inclusiv trafic ilicit de specii animale pe cale de dispariție și trafic de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție
- facilitarea intrării și șederii ilegale
- omor, vătămare corporală gravă
- trafic ilicit de organe și țesuturi umane
- răpire, lipsire de libertate în mod ilegal și luare de ostateci
- rasism și xenofobie
- furt organizat sau armat
- trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă
- înșelăciune
- racket și extorcare de fonduri
- contrafacerea și pirateria produselor
- falsificare de acte oficiale și uz de fals
- falsificare de mijloace de plată
- trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere
- trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive
- trafic de vehicule furate
- viol
- incendiere cu intenție
- infracțiuni de competența Curții Penale Internaționale
- sechestrare ilegală de nave sau aeronave
- sabotaj

3. În măsura în care infracțiunea (infracțiunile) presupusă (presupuse) identificată (identificate) la punctul 1 nu este (sunt) enumerată (enumerată) la punctul 2 sau dacă decizia, precum și certificatul sunt transmise unui stat membru care a declarat că va verifica dubla incriminare [articolul 14 alineatul (4) din decizia-cadru], vă rugăm să descrieți pe larg infracțiunea (infracțiunile) presupusă (presupuse) în cauză:

(g) Precizări privind durata și natura măsurii (măsurilor) de supraveghere judiciară

1. Durata pe care se aplică decizia privind măsurile de supraveghere judiciară și dacă este posibilă o reinnoire a respectivei decizii (după caz);

2. Durata provizorie pentru care este probabil să fie necesară monitorizarea măsurilor de supraveghere judiciară, luând în calcul toate circumstanțele cazului care sunt cunoscute la momentul transmiterii deciziei privind măsuri de supraveghere judiciară (informații cu titlu indicativ):

3. Natura măsurii (măsurilor) de supraveghere judiciară (este posibilă bifarea mai multor casete):

obligația persoanei de a informa autoritatea competentă a statului de executare cu privire la orice schimbare de reședință, în special în scopul primirii citațiilor privind participarea la o audiere sau la un proces în decursul procedurilor penale;

obligația de a nu intra în anumite localități, locuri sau zone definite din statul emitent sau de executare;

obligația de a rămâne într-un anumit loc, după caz, în anumite intervale;

obligația prin care se restricționează părăsirea teritoriului statului de executare;

obligația de a se prezenta la date stabilite în fața unei anumite autorități;

obligația de a evita contactul cu anumite persoane în legătură cu infracțiunea (infracțiunile) presupusă (presupuse) a fi fost săvârșită (săvârșite);

alte măsuri pe care statul de executare este pregătit să le supravegheze, în conformitate cu o notificare efectuată în temeiul articolului 8 alineatul (2) din decizia-cadru:

În cazul în care ați bifat caseta privind „alte măsuri”, vă rugăm să specificați măsura (măsurile) respectivă (respectivă) prin bifarea casetei (casetelor) corespunzătoare:

obligația de a nu se angaja în anumite activități în legătură cu infracțiunea (infracțiunile) presupusă (presupuse) a fi fost săvârșită (săvârșite), care pot include implicarea într-o anumită profesie sau domeniu de activitate;

obligația de a nu conduce un vehicul;

obligația de a depune o anumită sumă sau de a oferi un alt tip de garanție, care poate fi furnizată fie într-un anumit număr de rate, fie o singură dată;

obligația de a urma un tratament medical sau de dezintoxicare;

obligația de a evita contactul cu anumite obiecte în legătură cu infracțiunea (infracțiunile) presupusă (presupuse) a fi fost săvârșită (săvârșite);

alte măsuri (vă rugăm să specificați):

4. Vă rugăm să furnizați o descriere detaliată a măsurii (măsurilor) de supraveghere judiciară specificate la punctul 3:

(h) Alte circumstanțe relevante pentru cauză, inclusiv motive specifice pentru impunerea măsurii (măsurilor) de supraveghere judiciară (informații opționale):

Textul deciziei este anexat certificatului.

Semnătura autorității care emite certificatul și/sau semnătura reprezentantului acesteia pentru a confirma acuratețea conținutului certificatului:

Nume:

Funcția (titlu/grad):

Data:

Referință dosar (dacă există):

Ștampilă oficială (după caz):

ANEXA II

FORMULAR

menționat la articolul 19 din Decizia-cadru 2009/829/JAI a Consiliului din 23 octombrie 2009 privind aplicarea, între statele membre ale Uniunii Europene, a principiului recunoașterii reciproce în materia deciziilor privind măsurile de supraveghere judiciară ca alternativă la arestarea preventivă

RAPORTAREA ÎNCĂLCĂRII UNEI MĂSURI DE SUPRAVEGHERE JUDICIARĂ ȘI/SAU ALTE CONSTATĂRI CARE AR PUTEA CONDUCE LA ADOPTAREA ORICĂROR ALTE DECIZII ULTERIOARE

(a) Date privind identitatea persoanei care face obiectul supravegherii:

Numele:

Prenumele:

Numele înainte de căsătorie, după caz:

Numele de împrumut, după caz:

Sexul:

Cetățenia:

Codul numeric personal sau numărul de asigurare socială (dacă există):

Data nașterii:

Locul nașterii:

Adresa:

Limba (limbile) pe care o (le) înțelege (dacă este/sunt cunoscute):

(b) Date referitoare la decizia privind măsura (măsurile) de supraveghere judiciară;

Decizie emisă la data de:

Referință dosar (dacă există):

Autoritatea care a emis decizia

Denumirea oficială:

Adresa:

Certificat emis la data de:

Autoritatea care a emis certificatul:

Referință dosar (dacă există):

(c) Datele autorității responsabile cu monitorizarea măsurii (măsurilor) de supraveghere judiciară:

Denumirea oficială a autorității:

Numele persoanei de contact:

Funcția (titlu/grad):

Adresa:

Tel. (prefixul țării) (prefixul regiunii)

Fax (prefixul țării) (prefixul regiunii)

E-mail:

Limbile care pot fi utilizate pentru comunicare:

(d) Încălcarea măsurii (măsurilor) de supraveghere judiciară și/sau alte constatări care ar putea conduce la adoptarea oricăror alte decizii ulterioare:

Persoana menționată la litera (a) încalcă următoarea (următoarele) măsură (măsuri) de supraveghere judiciară:

obligația persoanei de a informa autoritatea competentă a statului de executare cu privire la orice schimbare de reședință, în special în scopul primirii citațiilor privind participarea la o audiere sau la un proces în decursul procedurilor penale;

obligația de a nu intra în anumite localități, locuri sau zone definite din statul emitent sau de executare;

obligația de a rămâne într-un anumit loc, după caz, în anumite intervale;

obligația prin care se restricționează părăsirea teritoriului statului de executare;

obligația de a se prezenta la date stabilite în fața unei anumite autorități;

obligația de a evita contactul cu anumite persoane în legătură cu infracțiunea (infracțiunile) presupusă (presupuse) a fi fost săvârșită (săvârșite);

alte măsuri (vă rugăm să specificați):

Descrierea încălcării (încălcărilor) (locul, data și circumstanțele specifice):

— Alte constatări care ar putea conduce la adoptarea oricăror alte decizii ulterioare

Descrierea constatărilor:

(e) Datele persoanei de contact în cazul în care este necesară obținerea de informații suplimentare privind încălcarea:

Numele:

Prenumele:

Adresa:

Nr. tel. (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității)

Nr. tel. (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității)

E-mail:

Limbile care pot fi utilizate pentru comunicare:

Semnătura autorității care emite formularul și/sau semnătura reprezentantului acesteia pentru a confirma corectitudinea conținutului formularului:

Nume:

Funcția (titlu/grad):

Data:

Ștampilă oficială (după caz):

DECLARAȚIA GERMANIEI

„În temeiul articolului 14 alineatul (4) din decizia-cadru a Consiliului privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în materia deciziilor privind măsurile de supraveghere judiciară ca alternativă la detenția preventivă, Republica Federală Germania declară că nu va aplica articolul 14 alineatul (1) cu privire la toate infracțiunile menționate la alineatul respectiv.”

Prezenta declarație se publică în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.

DECLARAȚIA POLONIEI

„În temeiul articolului 14 alineatul (4) din decizia-cadru a Consiliului UE privind aplicarea, între statele membre ale Uniunii Europene, a principiului recunoașterii reciproce în materia deciziilor privind măsurile de supraveghere judiciară ca alternativă la arestarea preventivă, Republica Polonă declară că nu va aplica alineatul (1) de la articolul 14 menționat anterior în cazul tuturor infracțiunilor prevăzute la alineatul respectiv.”

Prezenta declarație se publică în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.

DECLARAȚIA UNGARIEI

„În temeiul articolului 14 alineatul (4) din decizia-cadru a Consiliului UE privind aplicarea, între statele membre ale Uniunii Europene, a principiului recunoașterii reciproce în materia deciziilor privind măsurile de supraveghere judiciară ca alternativă la detenția preventivă, Republica Ungară declară că nu va aplica alineatul (1) al articolului 14 din decizia-cadru de mai sus cu privire la infracțiunile menționate la alineatul respectiv.”

Prezenta declarație se publică în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.

Referindu-se la „motivele constituționale” menționate la articolul 14 alineatul (4), Ungaria a oferit următoarea explicație:

„Ca urmare a ratificării Tratatului de la Lisabona, Ungaria și-a modificat constituția pentru a se conforma obligațiilor care îi revin conform tratatului, inclusiv necesității de a nu aplica dubla incriminare în materie penală. Această dispoziție constituțională va intra în vigoare în același timp cu Tratatul de la Lisabona. Cu toate acestea, până la intrarea în vigoare a tratatului, dubla incriminare rămâne o chestiune constituțională importantă și – ca principiu constituțional consfințit prin articolul 57 din Constituție – nu poate și nu va fi trecută cu vederea. Prin urmare, articolul 14 alineatul (1) din decizia-cadru nu va fi aplicat pentru niciuna dintre infracțiunile enumerate (sau, după cum este formulat în articolul respectiv: nu va fi aplicată «cu privire la infracțiunile».)”

DECLARAȚIA LITUANIEI

„În temeiul articolului 14 alineatul (4) din decizia-cadru a Consiliului privind aplicarea, între statele membre ale Uniunii Europene, a principiului recunoașterii reciproce în materia deciziilor privind măsurile de supraveghere judiciară ca alternativă la detenția preventivă, Republica Lituania declară că, din motive constituționale, nu va aplica articolul 14 alineatul (1) cu privire la niciuna dintre infracțiunile menționate în alineatul respectiv.”

Prezenta declarație se publică în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.

III

(Acte adoptate în temeiul Tratatului UE)

ACTE ADOPTATE ÎN TEMEIUL TITLULUI VI DIN TRATATUL UE

DECIZIA-CADRU 2008/947/JAI A CONSILIULUI

din 27 noiembrie 2008

privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești și al deciziilor de probațiune în vederea supravegherii măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind Uniunea Europeană, în special articolul 31 alineatul (1) literele (a) și (c) și articolul 34 alineatul (2) litera (b),

având în vedere inițiativa Republicii Federale Germania și a Republicii Franceze ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Parlamentului European ⁽²⁾,

întrucât:

(1) Uniunea Europeană și-a stabilit drept obiectiv realizarea unui spațiu de libertate, securitate și justiție. Acesta presupune din partea statelor membre o înțelegere a libertății, a securității și a justiției care este identică în elementele sale esențiale și care se bazează pe principiile libertății, democrației, respectării drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale statului de drept.

(2) Obiectivul cooperării polițienești și judiciare în cadrul Uniunii Europene este acela de a le oferi tuturor cetățenilor un nivel înalt de securitate. Unul dintre elementele esențiale ale acestei cooperări este principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești, consacrat în cadrul concluziilor reuniunii Consiliului European care a avut loc la Tampere la 15-16 octombrie 1999 și reafirmat în Programul de la Haga din 4-5 noiembrie 2004 de consolidare a libertății, a securității și a justiției în Uniunea Europeană ⁽³⁾. În cadrul programului de măsuri din 29 noiembrie 2000 adoptat în scopul punerii în aplicare a principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor în materie penală, Consiliul s-a pronunțat în favoarea cooperării în materie de condamnări cu suspendare și liberare condiționată.

țenilor un nivel înalt de securitate. Unul dintre elementele esențiale ale acestei cooperări este principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești, consacrat în cadrul concluziilor reuniunii Consiliului European care a avut loc la Tampere la 15-16 octombrie 1999 și reafirmat în Programul de la Haga din 4-5 noiembrie 2004 de consolidare a libertății, a securității și a justiției în Uniunea Europeană ⁽³⁾. În cadrul programului de măsuri din 29 noiembrie 2000 adoptat în scopul punerii în aplicare a principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor în materie penală, Consiliul s-a pronunțat în favoarea cooperării în materie de condamnări cu suspendare și liberare condiționată.

(3) Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană ⁽⁴⁾ vizează recunoașterea reciprocă și executarea pedepselor cu închisoarea și a măsurilor privative de libertate. Sunt necesare mai multe norme comune, în special în cazul în care unei persoane care nu își are reședința legală obișnuită în statul de condamnare i s-a aplicat o pedeapsă neprivativă de libertate care implică supravegherea măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative.

(4) Convenția Consiliului Europei din 30 noiembrie 1964 privind supravegherea infractorilor condamnați condiționat sau liberați condiționat a fost ratificată numai de 12 state membre, în unele cazuri cu multe rezerve. Prezenta decizie-cadru furnizează un instrument mai eficace, întrucât se întemeiază pe principiul recunoașterii reciproce și implică participarea tuturor statelor membre.

⁽¹⁾ JO C 147, 30.6.2007, p. 1.

⁽²⁾ Avizul din 25 octombrie 2007 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

⁽³⁾ JO C 53, 3.3.2005, p. 1.

⁽⁴⁾ JO L 327, 5.12.2008, p. 27.

- (5) Prezenta decizie-cadru respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute la articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană, care sunt exprimate și în Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, în special în capitolul VI. Nicio dispoziție a prezentei decizii-cadru nu ar trebui interpretată ca interzicând refuzul recunoașterii unei hotărâri judecătorești și/sau refuzul supravegherii unei măsuri de probațiune sau a unei sancțiuni alternative în cazul în care există motive obiective de a se considera că măsura de probațiune sau sancțiunea alternativă a fost aplicată pentru a pedepsi o persoană din motive legate de sexul, rasa, religia, originea etnică, cetățenia, limba, opiniile politice sau orientarea sa sexuală sau că această persoană ar putea fi dezavantajată din unul dintre aceste motive.
- (6) Prezenta decizie-cadru nu ar trebui să împiedice un stat membru să aplice normele sale constituționale privind dreptul la un proces echitabil, libertatea de asociere, libertatea presei, libertatea de exprimare în alte mijloace de informare în masă și libertatea convingerilor religioase.
- (7) Dispozițiile prezentei decizii-cadru ar trebui să fie aplicate în conformitate cu dreptul cetățenilor Uniunii la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre, în conformitate cu articolul 18 din Tratatul de instituire a Comunității Europene.
- (8) Recunoașterea reciprocă și supravegherea condamnărilor cu suspendare, a condamnărilor cu amânarea aplicării pedepsei, a sancțiunilor alternative și a deciziilor privind liberarea condiționată au drept scop sporirea șanselor de reintegrare socială a persoanei condamnate, permițându-i acesteia să își păstreze legăturile familiale, lingvistice, culturale și de altă natură, dar și îmbunătățirea monitorizării respectării măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative, cu scopul de a preveni recidiva, acordând astfel o atenție cuvenită protecției victimelor și a publicului larg.
- (9) Există mai multe tipuri de măsuri de probațiune și sancțiuni alternative care sunt comune statelor membre și pe care toate aceste state membre sunt dispuse, în principiu, să le supravegheze. Supravegherea acestor tipuri de măsuri și sancțiuni ar trebui să fie obligatorie, cu anumite excepții prevăzute în prezenta decizie-cadru. Statele membre pot declara că, în plus, sunt dispuse să supravegheze alte tipuri de măsuri de probațiune sau/și alte tipuri de sancțiuni alternative.
- (10) Măsurile de probațiune și sancțiunile alternative care trebuie, în principiu, supravegheate în mod obligatoriu, cuprind, printre altele, dispoziții privind comportamentul (cum ar fi obligația de a înceta consumul de alcool), reședința (cum ar fi obligația de schimbare a reședinței pentru cauze de violență domestică), educația și formarea (cum ar fi obligația de a urma „ore de conducere sigură”), activitățile din timpul liber (cum ar fi obligația de a înceta practicarea unui anumit sport sau participarea la acesta) și limitări privind modalitățile de desfășurare a unei activități profesionale (cum ar fi obligația de a căuta o activitate profesională într-un alt mediu de lucru; această obligație nu include supravegherea respectării pierderii dreptului de exercitare a profesiei care decurge din sancțiunea respectivă).
- (11) După caz, s-ar putea recurge la monitorizarea electronică în vederea supravegherii măsurilor de probațiune sau a sancțiunilor alternative, în conformitate cu procedurile și normele de drept național.
- (12) Statul membru în care persoana în cauză a fost condamnată poate transmite statului membru unde persoana condamnată își are reședința legală obișnuită o hotărâre judecătorească și, după caz, o decizie de probațiune, în vederea recunoașterii acestora și a supravegherii măsurilor de probațiune sau a sancțiunilor alternative prevăzute de respectiva hotărâre sau decizie.
- (13) Decizia privitoare la transmiterea hotărârii judecătorești și, după caz, a deciziei de probațiune către un alt stat membru ar trebui să fie adoptată în fiecare caz individual în parte de către autoritatea competentă a statului de condamnare, ținându-se seama, printre altele, de declarațiile făcute în conformitate cu articolul 5 alineatul (4), articolul 10 alineatul (4) și articolul 14 alineatul (3).
- (14) Hotărârea judecătorească și, după caz, decizia de probațiune pot fi transmise, de asemenea, altui stat membru decât cel pe teritoriul căruia persoana condamnată își are reședința, dacă autoritatea competentă din statul de executare respectiv, ținând seama de condițiile prezentate în declarația relevantă făcută de respectivul stat în conformitate cu prezenta decizie-cadru, aprobă o astfel de transmitere. Aprobarea de transmitere se poate da în special în vederea reabilitării sociale în cazul în care persoana condamnată, fără a-și pierde dreptul de ședere, intenționează să se mute în alt stat membru deoarece a obținut un contract de muncă, dacă persoana respectivă este un membru de familie al unui rezident legal obișnuit pe teritoriul respectivului stat membru sau dacă persoana respectivă are intenția de a urma studii sau o formare profesională în respectivul stat membru, în conformitate cu dreptul comunitar.
- (15) Statele membre ar trebui să aplice propria legislație națională și propriile proceduri de recunoaștere a unei hotărâri judecătorești și, după caz, a unei decizii de probațiune. În cazul unei condamnări cu amânarea aplicării pedepsei sau al unei sancțiuni alternative, atunci când hotărârea judecătorească nu prevede

o pedeapsă cu închisoarea sau o măsură privată de libertate care trebuie executată în caz de nerespectare a obligațiilor sau a instrucțiunilor respective, acest lucru ar putea implica faptul că statele membre care au făcut declarația relevantă în conformitate cu prezenta decizie-cadru atunci când au luat decizia de recunoaștere sunt de acord să supravegheze măsurile de probațiune sau sancțiunile alternative respective și nu își asumă altă responsabilitate decât aceea de a lua deciziile ulterioare privind modificarea obligațiilor sau a instrucțiunilor cuprinse în măsura de probațiune sau în sancțiunea alternativă sau a duratei termenului de încercare. Prin urmare, în astfel de cazuri, recunoașterea are numai efectul de a permite statului de executare să adopte aceste tipuri de decizii ulterioare.

- (16) Un stat membru poate refuza să recunoască o hotărâre judecătorească și, după caz, o decizie de probațiune, dacă hotărârea în cauză a fost pronunțată împotriva unei persoane care nu a fost găsită vinovată, ca în cazul unei persoane suferind de o boală psihică, iar hotărârea judecătorească sau, după caz, decizia de probațiune prevede un tratament medical/terapeutic pe care statul de executare nu îl poate supraveghea cu privire la aceste persoane în temeiul legislației sale naționale.
- (17) Motivul de refuz legat de teritorialitate ar trebui aplicat numai în cazuri excepționale și în vederea unei cooperări pe cât de extinse posibil în temeiul dispozițiilor prezentei decizii-cadru, ținând cont de obiectivele acesteia. Orice decizie de aplicare a acestui motiv de refuz ar trebui să se întemeieze pe o analiză de la caz la caz și pe consultări între autoritățile competente ale statului de condamnare și ale statului de executare.
- (18) În cazul în care măsurile de probațiune sau sancțiunile alternative includ activități prestate în folosul comunității, statul de executare ar trebui să aibă dreptul de a refuza recunoașterea hotărârii judecătorești și, după caz, a deciziei de probațiune, dacă activitățile prestate în folosul comunității ar fi efectuate în mod normal în mai puțin de șase luni.
- (19) Modelul certificatului este redactat într-un asemenea mod încât elementele esențiale ale hotărârii judecătorești și, după caz, ale deciziei de probațiune sunt incluse în certificat, care ar trebui să fie tradus în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale statului de executare. Certificatul ar trebui să sprijine autoritățile competente din statul de executare în luarea deciziilor în temeiul prezentei decizii-cadru, inclusiv a deciziilor privind recunoașterea și asumarea responsabilității de supraveghere a măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative, a deciziilor privind adaptarea măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative, precum și a deci-

ziilor ulterioare luate în special în cazuri de nerespectare a unei măsuri de probațiune sau a unei sancțiuni alternative.

- (20) În sensul principiului recunoașterii reciproce, pe care se întemeiază prezenta decizie-cadru, statele membre de condamnare și de executare ar trebui să promoveze contactele directe între autoritățile lor competente la aplicarea prezentei decizii-cadru.
- (21) Toate statele membre ar trebui să se asigure că persoanele condamnate, cu privire la care sunt adoptate decizii în temeiul prezentei decizii-cadru, beneficiază de o serie de drepturi legale și de căi de atac în conformitate cu legislația lor națională, indiferent dacă autoritățile competente desemnate pentru adoptarea de decizii în temeiul prezentei decizii-cadru sunt sau nu de natură judiciară.
- (22) Toate deciziile ulterioare privitoare la o condamnare cu suspendare, la o condamnare cu amânarea aplicării pedepsei sau la o sancțiune alternativă care au drept rezultat aplicarea unei pedepse cu închisoarea sau a unei măsuri privative de libertate ar trebui să fie adoptate de către o autoritate judiciară.
- (23) Întrucât toate statele membre au ratificat Convenția Consiliului European din 28 ianuarie 1981 pentru protecția persoanelor privind prelucrarea automată a datelor personale, datele personale prelucrate în cadrul punerii în aplicare a prezentei decizii-cadru ar trebui să fie protejate în conformitate cu principiile stabilite în respectiva convenție.
- (24) Întrucât obiectivele prezentei decizii-cadru, și anume facilitarea reabilitării sociale a persoanelor condamnate, îmbunătățirea protecției victimelor și a publicului general și facilitarea aplicării de măsuri de probațiune și sancțiuni alternative adecvate în cazul infractorilor care nu locuiesc în statul de condamnare, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre având în vedere natura transfrontalieră a situațiilor implicate și, prin urmare, datorită dimensiunii acțiunii, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul de instituire a Comunității Europene și cum este aplicat prin articolul 2 paragraful al doilea din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul de instituire a Comunității Europene, prezenta decizie-cadru nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestor obiective,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE-CADRU:

Articolul 2

Articolul 1

Definiții**Obiectivele și domeniul de aplicare**

(1) Prezenta decizie-cadru are ca obiectiv facilitarea reabilitării sociale a persoanelor condamnate, îmbunătățirea protecției victimelor și a publicului larg, precum și facilitarea aplicării unor măsuri de probațiune și sancțiuni alternative adecvate în cazul infractorilor care nu locuiesc în statul de condamnare. În vederea realizării acestor obiective, prezenta decizie-cadru stabilește norme în conformitate cu care un stat membru, altul decât statul membru în care persoana în cauză a fost condamnată, recunoaște hotărârile judecătorești și, după caz, deciziile de probațiune și supraveghează măsurile de probațiune aplicate în temeiul unei hotărâri judecătorești, sau sancțiunile alternative prevăzute de o astfel de hotărâre judecătorească, și ia toate celelalte decizii privind hotărârea judecătorească în cauză, cu excepția cazului în care se prevede altfel prin prezenta decizie-cadru.

(2) Prezenta decizie-cadru se aplică numai în ceea ce privește:

- (a) recunoașterea hotărârilor judecătorești și, după caz, a deciziilor de probațiune;
- (b) transferul responsabilității supravegherii măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative;
- (c) toate celelalte decizii legate de cele de la literele (a) și (b),

astfel cum sunt descrise și prevăzute în prezenta decizie-cadru.

(3) Prezenta decizie-cadru nu se aplică în ceea ce privește:

- (a) executarea hotărârilor judecătorești în materie penală prin care sunt aplicate pedepse cu închisoarea sau măsuri privative de libertate care intră în domeniul de aplicare a Deciziei-cadru 2008/909/JAI;
- (b) recunoașterea și executarea sancțiunilor financiare și a ordinelor de confiscare care sunt reglementate de Decizia-cadru 2005/214/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a sancțiunilor financiare ⁽¹⁾ și de Decizia-cadru 2006/783/JAI a Consiliului din 6 octombrie 2006 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a ordinelor de confiscare ⁽²⁾.

(4) Prezenta decizie-cadru nu are ca efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor fundamentale de drept, astfel cum sunt consacrate la articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană.

În sensul prezentei decizii-cadru:

1. „hotărâre judecătorească” înseamnă orice hotărâre judecătorească definitivă sau ordin pronunțat de o instanță judecătorească din statul de condamnare, prin care se stabilește că o persoană fizică a comis o infracțiune și i se aplică:

(a) o pedeapsă cu închisoarea sau orice măsură privativă de libertate, în cazul în care o decizie de liberare condiționată a fost pronunțată în temeiul respectivei hotărâri judecătorești sau printr-o decizie ulterioară de probațiune;

(b) o condamnare cu suspendare;

(c) o condamnare cu amânarea aplicării pedepsei;

(d) o sancțiune alternativă;

2. „condamnare cu suspendare” înseamnă o pedeapsă cu închisoarea sau o măsură privativă de libertate a cărei executare este suspendată condiționat, integral sau parțial, în momentul pronunțării sentinței, prin impunerea uneia sau a mai multor măsuri de probațiune. Astfel de măsuri de probațiune pot fi incluse în hotărârea judecătorească sau stabilite printr-o decizie separată de probațiune adoptată de o autoritate competentă;

3. „condamnare cu amânarea aplicării pedepsei” înseamnă o hotărâre judecătorească conform căreia aplicarea unei pedepse a fost amânată condiționat, prin impunerea uneia sau a mai multor măsuri de probațiune, sau în care una sau mai multe măsuri de probațiune sunt impuse în locul unei pedepse cu închisoarea sau al unei măsuri privative de libertate. Astfel de măsuri de probațiune pot fi incluse în hotărârea judecătorească sau stabilite printr-o decizie separată de probațiune adoptată de o autoritate competentă;

4. „sancțiune alternativă” înseamnă o sancțiune care nu constă într-o pedeapsă cu închisoarea, într-o măsură privativă de libertate sau într-o sancțiune financiară și care presupune o obligație sau o măsură de constrângere;

5. „decizie de probațiune” înseamnă o hotărâre judecătorească sau o decizie definitivă a unei autorități competente a statului de condamnare pronunțată în temeiul unei asemenea hotărâri judecătorești:

(i) care acordă o liberare condiționată; sau

(ii) care impune măsuri de probațiune;

⁽¹⁾ JO L 76, 22.3.2005, p. 16.

⁽²⁾ JO L 328, 24.11.2006, p. 59.

6. „liberare condiționată” înseamnă o decizie definitivă pronunțată de către o autoritate competentă sau care decurge din normele de drept intern privind liberarea înainte de termen a unei persoane condamnate după executarea parțială a pedepsei cu închisoarea sau a unei măsuri privative de libertate prin impunerea uneia sau a mai multor măsuri de probațiune;
7. „măsuri de probațiune” înseamnă obligații și măsuri de constrângere impuse de o autoritate competentă unei persoane fizice, în conformitate cu legislația națională a statului de condamnare, în legătură cu o condamnare cu suspendare, o condamnare cu amânarea aplicării pedepsei sau o liberare condiționată;
8. „stat de condamnare” înseamnă statul membru în care este pronunțată o hotărâre judecătorească;
9. „stat de executare” înseamnă statul membru în care sunt supravegheate măsurile de probațiune și sancțiunile alternative în urma unei decizii în conformitate cu articolul 8.
- (b) obligației de a nu intra în anumite localități, locuri sau zone definite din statul de condamnare sau statul de executare;
- (c) obligației conținând limitări în ceea ce privește părăsirea teritoriului statului de executare;
- (d) dispozițiilor privind comportamentul, reședința, educația și formarea, activitățile din timpul liber sau conținând limitări privind modalitățile de desfășurare a unei activități profesionale;
- (e) obligației de a se prezenta la date stabilite în fața unei anumite autorități;
- (f) obligației de a evita contactul cu anumite persoane;
- (g) obligației de a evita contactul cu anumite obiecte, care au fost utilizate sau ar putea fi utilizate de către persoana condamnată în scopul comiterii unei fapte penale;

Articolul 3

Desemnarea autorităților competente

(1) Fiecare stat membru informează Secretariatul General al Consiliului cu privire la autoritatea sau autoritățile care, în temeiul legislației sale naționale, sunt competente să acționeze în conformitate cu prezenta decizie-cadru în cazul în care respectivul stat membru reprezintă statul de condamnare sau statul de executare.

(2) Statele membre pot desemna autorități care nu sunt de natură judiciară ca fiind autoritățile competente pentru luarea deciziilor în temeiul prezentei decizii-cadru, cu condiția ca aceste autorități să aibă competența de a lua decizii de natură similară în conformitate cu procedurile și normele de drept intern.

(3) În cazul în care o decizie în temeiul articolului 14 alineatul (1) litera (b) sau (c) este luată de către o autoritate competentă alta decât o instanță judecătorească, statele membre se asigură că această decizie poate fi revizuită de către o instanță judecătorească sau de un alt organism independent cu rol similar la cererea persoanei vizate.

(4) Secretariatul General al Consiliului pune informațiile primite la dispoziția tuturor statelor membre și a Comisiei.

Articolul 4

Tipuri de măsuri de probațiune și sancțiuni alternative

(1) Prezenta decizie-cadru se aplică următoarelor măsuri de probațiune sau sancțiuni alternative:

- (a) obligației persoanei condamnate de a informa o anumită autoritate cu privire la orice schimbare a reședinței sau a locului de muncă;

(h) obligației de a repara din punct de vedere financiar prejudiciul cauzat de infracțiune și/sau obligației de a furniza o dovadă a îndeplinirii acestei obligații;

(i) obligației de a presta activități în folosul comunității;

(j) obligației de a coopera cu un agent de supraveghere (consilier de probațiune) sau cu un reprezentant al unui serviciu social care are responsabilități în ceea ce privește persoanele condamnate;

(k) obligației de a urma un tratament terapeutic sau de dezin-toxicare.

(2) La punerea în aplicare a prezentei decizii-cadru, fiecare stat membru informează Secretariatul General al Consiliului cu privire la măsurile de probațiune și la sancțiunile alternative pe care este pregătit să le supravegheze, pe lângă cele menționate la alineatul (1). Secretariatul General al Consiliului pune informațiile primite la dispoziția tuturor statelor membre și a Comisiei.

Articolul 5

Criterii pentru transmiterea unei hotărâri judecătorești și, după caz, a unei decizii de suspendare condiționată a executării pedepsei

(1) Autoritatea competentă din statul de condamnare poate transmite o hotărâre judecătorească și, după caz, o decizie de probațiune autorității competente din statul membru în care persoana condamnată își are reședința legală obișnuită, în cazul în care persoana condamnată s-a întors sau intenționează să se întoarcă în statul respectiv.

(2) O autoritate competentă a statului de condamnare poate transmite, la cererea persoanei condamnate, hotărârea judecătorească și, după caz, decizia de probațiune unei autorități competente a unui stat membru altul decât cel în care persoana condamnată își are reședința legală obișnuită, cu condiția ca cea din urmă autoritate să fie de acord cu această transmitere.

(3) La punerea în aplicare a prezentei decizii-cadru, statele membre decid în ce condiții autoritățile lor competente pot accepta transmiterea hotărârii judecătorești și, după caz, a deciziei de probațiune în temeiul alineatului (2).

(4) Fiecare stat membru adresează o declarație Secretariatului General al Consiliului cu privire la determinarea efectuată în temeiul alineatului (3). Statele membre pot modifica această declarație în orice moment. Secretariatul General pune informațiile primite la dispoziția tuturor statelor membre și a Comisiei.

Articolul 6

Procedura de transmitere a hotărârii judecătorești și, după caz, a deciziei de probațiune

(1) Atunci când transmite o hotărâre judecătorească și, după caz, o decizie de probațiune unui alt stat membru, în aplicarea articolului 5 alineatul (1) sau (2), autoritatea competentă din statul de condamnare se asigură că aceasta este însoțită de un certificat, al cărui formular standard este prezentat în anexa I.

(2) Hotărârea judecătorească și, după caz, decizia de probațiune, împreună cu certificatul menționat la alineatul (1), sunt transmise de autoritatea competentă a statului de condamnare direct autorității competente a statului de executare prin orice mijloace care produc un înscris, în condiții care permit statului de executare să stabilească autenticitatea acestora. Hotărârea judecătorească și decizia de probațiune în original sau în copie legalizată, precum și certificatul în original se înaintează autorității competente a statului de executare, în cazul în care acesta solicită acest lucru. Toate comunicările oficiale se fac, de asemenea, în mod direct între respectivele autorități competente.

(3) Certificatul menționat la alineatul (1) trebuie să fie semnat, iar conținutul său certificat drept conform cu realitatea de către autoritatea competentă a statului de condamnare.

(4) Pe lângă măsurile și sancțiunile prevăzute la articolul 4 alineatul (1), certificatul menționat la alineatul (1) din prezentul

articol include numai măsurile sau sancțiunile notificate de statul de executare în conformitate cu articolul 4 alineatul (2).

(5) Autoritatea competentă a statului de condamnare transmite hotărârea judecătorească și, după caz, decizia de probațiune, împreună cu certificatul menționat la alineatul (1), unui singur stat de executare o dată.

(6) În cazul în care autoritatea competentă a statului de executare nu este cunoscută autorității competente a statului de condamnare, aceasta din urmă efectuează toate cercetările necesare, inclusiv prin intermediul punctelor de contact ale Rețelei Judiciare Europene create prin Acțiunea comună 98/428/JAI a Consiliului din 29 iunie 1998⁽¹⁾, pentru a obține informațiile din partea statului de executare.

(7) În cazul în care o autoritate a statului de executare care primește o hotărâre judecătorească și, după caz, o decizie de probațiune, împreună cu certificatul menționat la alineatul (1), nu are competența de a recunoaște valabilitatea acesteia și de a lua măsurile necesare pentru supravegherea măsurilor de probațiune sau a sancțiunilor alternative, autoritatea respectivă transmite din oficiu hotărârea în cauză autorității competente și informează fără întârziere autoritatea competentă a statului de condamnare în consecință, prin orice mijloace care produc un înscris.

Articolul 7

Consecințe pentru statul de condamnare

(1) De îndată ce autoritatea competentă a statului de executare recunoaște hotărârea judecătorească și, după caz, decizia de probațiune care i-a fost transmisă și informează autoritatea competentă a statului de condamnare cu privire la o astfel de recunoaștere, statul de condamnare nu mai deține competența în ceea ce privește supravegherea măsurilor de probațiune sau a sancțiunilor alternative impuse și nici nu mai poate lua măsurile ulterioare prevăzute la articolul 14 alineatul (1).

(2) Competența menționată la alineatul (1) îi revine statului de condamnare:

(a) de îndată ce autoritatea competentă a notificat autoritatea competentă din statul de executare cu privire la retragerea certificatului menționat la articolul 6 alineatul (1), în temeiul articolului 9 alineatul (4);

(b) în cazurile prevăzute la articolul 14 alineatul (3) coroborat cu articolul 14 alineatul (5); și

(c) în cazurile prevăzute la articolul 20.

⁽¹⁾ JO L 191, 7.7.1998, p. 4.

*Articolul 8***Decizia statului de executare**

(1) Autoritatea competentă a statului de executare recunoaște hotărârea judecătorească și, după caz, decizia de probațiune transmisă în conformitate cu articolul 5 și respectând procedura prevăzută la articolul 6 și adoptă, de îndată, toate măsurile necesare pentru supravegherea măsurilor de probațiune sau a sancțiunilor alternative, cu excepția cazului în care decide să invoce unul dintre motivele de refuz al recunoașterii și al supravegherii prevăzute la articolul 11.

(2) Autoritatea competentă a statului de executare poate amâna decizia privind recunoașterea hotărârii judecătorești și, după caz, a deciziei de probațiune, în cazul în care certificatul menționat la articolul 6 alineatul (1) este incomplet sau nu corespunde în mod evident hotărârii judecătorești sau, după caz, deciziei de probațiune, până la stabilirea unui termen rezonabil care să permită completarea sau corectarea certificatului.

*Articolul 9***Adaptarea măsurilor de probațiune sau a pedepselor alternative**

(1) În cazul în care natura sau durata măsurii de probațiune sau ale sancțiunii alternative relevante, sau durata termenului de încercare sunt incompatibile cu legislația statului de executare, autoritatea competentă a statului respectiv le poate adapta în conformitate cu natura și durata măsurilor de probațiune și ale sancțiunilor alternative sau cu durata termenului de încercare care se aplică în conformitate cu legea statului de executare pentru infracțiuni echivalente. Măsura de probațiune adaptată, pedeapsa alternativă sau durata termenului de încercare corespund, pe cât posibil, celor stabilite în statul de condamnare.

(2) În cazul în care măsura de probațiune, sancțiunea alternativă sau termenul de încercare au fost adaptate deoarece durata acestora depășea durata maximă prevăzută de legea statului de executare, durata măsurii de probațiune adaptate, a sancțiunii alternative adaptate sau a termenului de încercare adaptat nu este inferioară duratei maxime prevăzute pentru infracțiuni echivalente de legea statului de executare.

(3) Măsura de probațiune adaptată, sancțiunea alternativă sau termenul de încercare nu sunt mai severe sau de o durată superioară în raport cu măsura de probațiune, sancțiunea alternativă sau termenul de încercare impus inițial.

(4) În urma primirii informațiilor menționate la articolul 16 alineatul (2) sau la articolul 18 alineatul (5), autoritatea competentă a statului de condamnare poate decide să retragă certificatul menționat la articolul 6 alineatul (1) cu condiția ca statul de executare să nu fi început încă supravegherea. În astfel

de cazuri, decizia este luată și este comunicată cât mai curând cu putință, în termen de zece zile de la primirea informațiilor.

*Articolul 10***Dubla incriminare**

(1) Următoarele infracțiuni, în cazul în care sunt pasibile, în statul de condamnare, de o pedeapsă cu închisoarea sau o măsură privativă de libertate cu o durată maximă de cel puțin trei ani, astfel cum sunt definite de legislația statului de condamnare, conduc, în termenii prezentei decizii-cadru și fără verificarea dublei incriminări a faptei, la recunoașterea hotărârii judecătorești și, după caz, a deciziei de probațiune și la supravegherea măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative:

- participarea la un grup infracțional organizat;
- terorismul;
- traficul de ființe umane;
- exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
- traficul ilicit de substanțe narcotice și substanțe psihotrope;
- traficul ilicit de arme, muniții și explozive;
- corupția;
- fraudă, inclusiv cea care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene în sensul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene ⁽¹⁾;
- spălarea banilor proveniți din săvârșirea de infracțiuni;
- falsificarea de bani, inclusiv a monedei euro;
- criminalitatea informatică;
- infracțiunile de mediu, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și traficul ilicit de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
- facilitarea intrării și a șederii ilegale;
- omuciderea, vătămarea corporală gravă;
- traficul ilicit de organe și țesuturi umane;

⁽¹⁾ JO C 316, 27.11.1995, p. 49.

- răpirea, lipsirea de libertate în mod ilegal și luarea de ostateci;
- rasismul și xenofobia;
- jafurile organizate sau armate;
- traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv de antichități și opere de artă;
- înșelăciunea;
- deturnarea de fonduri;
- contrafacerea de produse și pirateria;
- falsificarea documentelor administrative și uzul de fals;
- falsificarea de monede sau alte valori;
- trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
- traficul ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
- traficul de vehicule furate;
- violul;
- incendierea voluntară;
- infracțiunile de competența Curții Penale Internaționale;
- sechestrarea ilegală de aeronave/nave;
- sabotajul.

(2) Consiliul poate decide în orice moment să adauge alte categorii de infracțiuni pe lista prevăzută la alineatul (1) din prezentul articol, hotărând în unanimitate, în urma consultării Parlamentului European în condițiile prevăzute la articolul 39 alineatul (1) din Tratatul privind Uniunea Europeană. Consiliul examinează, ținând seama de raportul care i-a fost prezentat în conformitate cu articolul 26 alineatul (1) din prezenta decizie-cadru, dacă lista trebuie extinsă sau modificată.

(3) Pentru alte infracțiuni decât cele aflate sub incidența alineatului (1), statul de executare poate supune recunoașterea hotărârii judecătorești și, după caz, a deciziei de probațiune și supravegherea măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative condiției ca hotărârea să privească fapte care constituie

infracțiuni și în temeiul legii statului de executare, indiferent de elementele constitutive ale acesteia și de definiția sa.

(4) La adoptarea prezentei decizii-cadru sau ulterior, orice stat membru poate să notifice o declarație Secretariatului General al Consiliului prin care să declare că nu va aplica dispozițiile alineatului (1). Orice astfel de declarație poate fi retrasă în orice moment. Astfel de declarații sau retrageri de declarații se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 11

Motive de refuz al recunoașterii și al supravegherii

(1) Autoritatea competentă a statului de executare poate refuza recunoașterea hotărârii judecătorești sau, după caz, a deciziei de probațiune și asumarea responsabilității de supraveghere a măsurilor de probațiune sau a sancțiunilor alternative dacă:

- (a) certificatul menționat la articolul 6 alineatul (1) este incomplet sau nu corespunde în mod vădit hotărârii judecătorești sau deciziei de suspendare condiționată a executării pedepsei și nu a fost completat sau corectat într-un termen rezonabil stabilit de către autoritatea competentă a statului de executare;
- (b) nu sunt îndeplinite criteriile prevăzute la articolul 5 alineatul (1), la articolul 5 alineatul (2) sau la articolul 6 alineatul (4);
- (c) recunoașterea hotărârii judecătorești și asumarea responsabilității de supraveghere a măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative ar contraveni principiului *ne bis in idem*;
- (d) în unul dintre cazurile menționate la articolul 10 alineatul (3) și, în cazul în care statul de executare a făcut o declarație în temeiul articolului 10 alineatul (4), într-una dintre situațiile menționate la articolul 10 alineatul (1), hotărârea judecătorească se referă la fapte care nu ar constitui o infracțiune în temeiul legii statului de executare. Cu toate acestea, în materie fiscală, vamală și de schimb valutar, executarea hotărârii judecătorești sau, după caz, a deciziei de probațiune nu poate fi refuzată pe motiv că legea statului de executare nu impune același tip de impozite sau taxe sau nu conține dispoziții de același tip în materie fiscală, vamală și de schimb valutar ca și legea statului de condamnare;
- (e) executarea pedepsei este prescrisă în conformitate cu legea statului de executare și se referă la o faptă care ține de competența statului respectiv, în temeiul legislației sale naționale;
- (f) imunitatea conferită de legea statului de executare împiedică supravegherea măsurilor de probațiune sau a sancțiunilor alternative;

- (g) în temeiul legii statului de executare, persoana condamnată nu răspunde penal din cauza vârstei sale pentru fapta cu privire la care a fost pronunțată hotărârea judecătorească;
- (h) hotărârea judecătorească a fost pronunțată *in absentia*, cu excepția cazului în care certificatul atestă faptul că persoana a fost citată personal sau informată prin intermediul unui reprezentant competent, în conformitate cu legislația națională a statului de condamnare, cu privire la data și locul audierii care a dus la pronunțarea hotărârii judecătorești *in absentia* sau faptul că persoana respectivă a declarat unei autorități competente că nu contestă cauza;
- (i) hotărârea judecătorească sau, după caz, decizia de probațiune prevede un tratament medical/terapeutic pe care, fără a aduce atingere articolului 9, statul de executare nu îl poate supraveghea având în vedere sistemul său juridic sau de sănătate;
- (j) durata măsurii de probațiune sau a sancțiunii alternative este mai mică de șase luni; sau
- (k) hotărârea judecătorească se referă la infracțiuni care, în conformitate cu legea statului de executare, sunt considerate a fi fost comise în întregime sau într-o măsură semnificativă pe teritoriul acestuia sau într-un loc echivalent cu teritoriul acestuia.

(2) Orice decizie luată în temeiul alineatului (1) litera (k) referitoare la infracțiuni comise parțial pe teritoriul statului de executare sau într-un loc echivalent cu teritoriul acestuia se ia de către autoritatea competentă a statului de executare numai în situații excepționale și de la caz la caz, luându-se în considerare circumstanțele specifice cazului, în special măsura în care faptele respective au fost sau nu comise în mod semnificativ în statul de condamnare.

(3) În cazurile prevăzute la alineatul (1) literele (a), (b), (c), (h), (i), (j) și (k), înainte să decidă asupra refuzului de a recunoaște hotărârea judecătorească sau, după caz, decizia de probațiune și de a-și asuma responsabilitatea de supraveghere a măsurilor de probațiune și a pedepselor alternative, autoritatea competentă a statului de executare comunică prin mijloace adecvate cu autoritatea competentă a statului de condamnare și, dacă este necesar, solicită acesteia din urmă să furnizeze fără întârziere toate informațiile suplimentare necesare.

(4) În cazul în care autoritatea competentă a statului de executare decide să invoce un motiv de refuz prevăzut la alineatul (1) din prezentul articol, în special motivele prevăzute la alineatul (1) litera (d) sau (k), aceasta poate totuși să decidă, de comun acord cu autoritatea competentă a statului de condamnare, să supravegheze măsurile de probațiune sau sancțiunile alternative aplicate prin hotărârea judecătorească și, după caz, decizia de probațiune care i-a fost transmisă, fără a-și

asuma răspunderea luării nici uneia dintre deciziile menționate la articolul 14 alineatul (1) literele (a), (b) și (c).

Articolul 12

Termenul

(1) Autoritatea competentă a statului de executare decide cât mai repede posibil și în termen de 60 de zile de la primirea hotărârii judecătorești și, după caz, a deciziei de probațiune, împreună cu certificatul menționat la articolul 6 alineatul (1), dacă recunoaște sau nu hotărârea judecătorească și, după caz, decizia de probațiune și dacă își asumă responsabilitatea de supraveghere a măsurilor de probațiune sau a sancțiunilor alternative. Aceasta informează de îndată autoritatea competentă a statului de condamnare, prin orice mijloace care produc un înscris, cu privire la decizia sa.

(2) În cazul în care, în împrejurări excepționale, autoritatea competentă a statului de executare se află în imposibilitatea de a respecta termenul prevăzut la alineatul (1), aceasta informează de îndată autoritatea competentă a statului de condamnare prin orice mijloace, motivând întârzierea și precizând timpul estimat necesar în vederea luării unei decizii definitive.

Articolul 13

Legea aplicabilă

(1) Supravegherea și aplicarea măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative sunt reglementate de legea statului de executare.

(2) Autoritatea competentă a statului de executare poate supraveghea obligația menționată la articolul 4 alineatul (1) litera (h) solicitând persoanei condamnate să furnizeze o dovadă a îndeplinii obligației de a repara prejudiciul cauzat de infracțiune.

Articolul 14

Competența privind toate deciziile ulterioare și legea aplicabilă

(1) Autoritatea competentă a statului de executare este competentă să ia toate deciziile ulterioare cu privire la o condamnare cu suspendare, o liberare condiționată, o condamnare cu amânarea aplicării pedepsei sau o sancțiune alternativă, în special în situația nerespectării unei măsuri de probațiune sau a unei sancțiuni alternative sau dacă persoana condamnată comite o nouă infracțiune.

Printre astfel de decizii ulterioare se numără, în special:

- (a) modificarea obligațiilor sau a instrucțiunilor cuprinse în măsura de probațiune sau în sancțiunea alternativă, sau modificarea duratei termenului de încercare;

(b) revocarea suspendării executării hotărârii judecătorești sau a deciziei privind liberarea condiționată; și

(c) aplicarea unei pedepse cu închisoarea sau a unei măsuri privative de libertate în cazul unei pedepse alternative sau al unei condamnări cu amânarea executării pedepsei.

(2) Legea statului de executare se aplică în cazul deciziilor luate în conformitate cu alineatul (1) și în cazul tuturor consecințelor ulterioare ale hotărârii judecătorești, inclusiv în cazul executării și, dacă este necesar, al adaptării pedepsei cu închisoarea sau a altei măsuri privative de libertate.

(3) Fiecare stat membru poate declara, la adoptarea prezentei decizii-cadru sau la o dată ulterioară, că, în calitate de stat de executare, va refuza asumarea responsabilității prevăzute la alineatul (1) literele (b) și (c), în cazuri sau categorii de cazuri care urmează a fi prevăzute de statul membru respectiv, în special:

(a) în cazurile care privesc o sancțiune alternativă, atunci când hotărârea judecătorească nu implică o pedeapsă cu închisoarea sau o altă măsură privativă de libertate care trebuie executată în caz de nerespectare a obligațiilor sau a instrucțiunilor respective;

(b) în cazurile care privesc o condamnare cu amânarea aplicării pedepsei;

(c) în cazurile în care hotărârea judecătorească vizează acte care nu constituie infracțiuni în conformitate cu legislația statului de executare, indiferent de elementele constitutive și de definiția acesteia.

(4) Atunci când un stat membru utilizează posibilitățile prevăzute la alineatul (3), autoritatea competentă a statului de executare transferă din nou jurisdicția autorității competente a statului de condamnare în cazul nerespectării măsurii de probațiune sau a sancțiunii alternative, dacă autoritatea competentă din statul de executare consideră că este necesar să se adopte o decizie ulterioară prevăzută la alineatul (1) litera (b) sau (c).

(5) În cazurile prevăzute la alineatul (3) din prezentul articol, obligația de a recunoaște hotărârea judecătorească și, după caz, decizia de probațiune, precum și obligația de a întreprinde fără întârziere măsurile necesare pentru supravegherea măsurilor de probațiune și/sau a sancțiunilor alternative, astfel cum se menționează la articolul 8 alineatul (1), nu sunt afectate.

(6) Declarațiile menționate la alineatul (3) se fac sub forma unei notificări adresate Secretariatului General al Consiliului. Orice astfel de declarație poate fi retrasă în orice moment.

Declarațiile și retragerile declarațiilor menționate în prezentul articol se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 15

Consultări între autoritățile competente

Atunci când și ori de câte ori se consideră necesar, autoritățile competente din statul de condamnare și din statul de executare se pot consulta în scopul de a facilita aplicarea corectă și eficientă a prezentei decizii-cadru.

Articolul 16

Obligațiile autorităților care intervin în cazul în care competența pentru deciziile ulterioare revine statului de executare

(1) Autoritatea competentă a statului de executare informează de îndată autoritatea competentă a statului de condamnare, prin orice mijloace care produc un înscris, cu privire la toate deciziile referitoare la:

(a) modificarea măsurii de probațiune sau a sancțiunii alternative;

(b) revocarea suspendării executării hotărârii judecătorești sau revocarea deciziei privind liberarea condiționată;

(c) executarea unei pedepse cu închisoarea sau a unei măsuri privative de libertate ca urmare a nerespectării unei măsuri de probațiune sau a unei pedepse alternative;

(d) prescrierea măsurilor de probațiune sau a sancțiunii alternative.

(2) În cazul în care i se solicită acest lucru de către autoritatea competentă a statului de condamnare, autoritatea competentă a statului de executare o informează pe aceasta cu privire la durata maximă a privării de libertate prevăzută de legislația națională a statului de executare pentru infracțiunea cu privire la care s-a pronunțat hotărârea judecătorească și care ar putea fi impusă persoanei condamnate în cazul încălcării măsurilor de probațiune sau a sancțiunilor alternative. Această informație este furnizată imediat după primirea hotărârii judecătorești și, după caz, a deciziei de probațiune, împreună cu certificatul menționat la articolul 6 alineatul (1).

(3) Autoritatea competentă a statului de condamnare informează de îndată autoritatea competentă a statului de executare, prin orice mijloace care produc un înscris, cu privire la orice împrejurări sau constatări care, în opinia sa, ar putea conduce la pronunțarea uneia sau a mai multor decizii menționate la alineatul (1) litera (a), (b) sau (c).

Articolul 17

Obligațiile autorităților care intervin în cazul în care competența pentru deciziile ulterioare revine statului de condamnare

(1) În cazul în care autoritatea competentă a statului de condamnare este abilitată să se pronunțe cu privire la deciziile ulterioare prevăzute la articolul 14 alineatul (1), în temeiul aplicării articolului 14 alineatul (3), autoritatea competentă a statului de executare o notifică de îndată cu privire la:

(a) orice constatare care poate duce la revocarea suspendării executării hotărârii judecătorești sau la revocarea deciziei privind liberarea condiționată;

(b) orice constatare care poate duce la aplicarea unei pedepse cu închisoarea sau a unei măsuri privative de libertate;

(c) toate faptele și împrejurările suplimentare a căror transmitere este solicitată de către autoritatea competentă din statul de condamnare și care sunt esențiale pentru a-i permite acesteia să adopte decizii ulterioare, în conformitate cu legislația națională.

(2) Atunci când un stat membru utilizează posibilitatea prevăzută la articolul 11 alineatul (4), autoritatea competentă a statului respectiv informează autoritatea competentă a statului de condamnare în cazul nerespectării de către persoana condamnată a măsurii de probațiune sau a sancțiunii alternative.

(3) Notificarea constatărilor menționate la alineatul (1) literele (a) și (b) și la alineatul (2) se efectuează utilizând formularul standard prevăzut în anexa II. Notificarea faptelor și a împrejurărilor menționate la alineatul (1) litera (c) se efectuează prin orice mijloace care produc un înscris, inclusiv, atunci când este posibil, prin intermediul formularului prevăzut în anexa II.

(4) În cazul în care, în temeiul legislației statului de condamnare, persoanei condamnate trebuie să i se acorde dreptul la audiere în instanță înaintea pronunțării unei decizii cu privire la aplicarea unei pedepse, această cerință poate fi respectată urmând *mutatis mutandis* procedura prezentată în instrumentele de drept internațional sau comunitar care prevăd posibilitatea utilizării serviciile de videoconferință pentru audierea persoanelor.

(5) Autoritatea competentă a statului de condamnare informează de îndată autoritatea competentă a statului de executare, cu privire la toate deciziile referitoare la:

(a) revocarea suspendării executării hotărârii judecătorești sau revocarea deciziei privind liberarea condiționată;

(b) executarea pedepsei cu închisoarea sau a unei măsuri privative de libertate, în cazul în care hotărârea judecătorească include o astfel de măsură;

(c) aplicarea unei pedepse cu închisoarea sau a unei măsuri privative de libertate, în cazul în care hotărârea judecătorească nu include o astfel de măsură;

(d) prescrierea măsurii de probațiune sau a sancțiunii alternative.

Articolul 18

Informații transmise de statul de executare în toate situațiile

Autoritatea competentă a statului de executare informează de îndată autoritatea competentă a statului de condamnare, prin orice mijloace care lasă un înscris, cu privire la:

1. transmiterea hotărârii judecătorești și, după caz, a deciziei de probațiune, împreună cu certificatul menționat la articolul 6 alineatul (1), autorității competente care răspunde de recunoașterea acestora și de adoptarea măsurilor necesare pentru supravegherea măsurilor de probațiune sau a sancțiunilor alternative, în conformitate cu articolul 6 alineatul (7);

2. imposibilitatea practică de a supraveghea măsurile de probațiune sau sancțiunile alternative, din motivul că, după transmiterea hotărârii judecătorești și, după caz, a deciziei de probațiune, împreună cu certificatul menționat la articolul 6 alineatul (1), către statul de executare, persoana condamnată nu poate fi găsită pe teritoriul statului de executare, caz în care statul de executare nu are nicio obligație de a supraveghea măsurile de probațiune sau sancțiunile alternative;

3. decizia de a recunoaște hotărârea judecătorească și, după caz, decizia de probațiune și de a își asuma responsabilitatea pentru supravegherea măsurilor de probațiune sau a sancțiunilor alternative;

4. orice decizie de a nu recunoaște hotărârea judecătorească și, după caz, decizia de probațiune și de a refuza asumarea responsabilității pentru supravegherea măsurilor de probațiune sau a sancțiunilor alternative, în conformitate cu articolul 11, odată cu motivele care au stat la baza deciziei respective;

5. orice decizie de a adapta măsurile de probațiune sau sancțiunile alternative în conformitate cu articolul 9, odată cu motivele care au stat la baza deciziei respective;

6. orice decizie de amnistie sau grațiere care determină nesupravegherea măsurilor de probațiune sau a sancțiunilor alternative din motivele menționate la articolul 19 alineatul (1), după caz, odată cu motivele care au stat la baza deciziei respective.

*Articolul 19***Amnistia, grațierea, revizuirea hotărârii judecătorești**

(1) Amnistia sau grațierea pot fi acordate atât de statul de condamnare, cât și de statul de executare.

(2) Numai statul de condamnare poate decide în ceea ce privește solicitările de revizuire a hotărârii judecătorești aflate la baza măsurilor de probațiune sau a sancțiunilor alternative care trebuie supravegheate în temeiul prezentei decizii-cadru.

*Articolul 20***Limitele competenței statului de executare**

(1) În cazul în care persoana condamnată fuge din statul de executare sau nu mai are reședința legală obișnuită în statul respectiv, autoritatea competentă a statului de executare poate transfera înapoi autorității competente din statul de condamnare competența privind supravegherea măsurilor de probațiune sau a sancțiunilor alternative, precum și privind toate deciziile ulterioare referitoare la executarea hotărârii judecătorești.

(2) În cazul în care în statul de condamnare se desfășoară noi proceduri penale cu privire la persoana respectivă, autoritatea competentă a statului de condamnare poate solicita autorității competente a statului de executare să transfere înapoi competențele în ceea ce privește supravegherea măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative, precum și în ceea ce privește deciziile ulterioare referitoare la executarea hotărârii judecătorești către autoritatea competentă din statul de condamnare. Într-un astfel de caz, autoritatea competentă a statului de executare poate transfera competența înapoi către autoritatea competentă a statului de condamnare.

(3) Atunci când, în aplicarea prezentului articol, competența este transferată înapoi către statul de condamnare, autoritatea competentă a statului respectiv preia competența în cauză. În vederea supravegherii ulterioare a măsurilor de probațiune sau a sancțiunilor alternative, autoritatea competentă a statului de condamnare ține seama de durata și de măsura în care au fost respectate măsurile de probațiune sau sancțiunile alternative în statul de executare, precum și de orice decizie luată de statul de executare în conformitate cu articolul 16 alineatul (1).

*Articolul 21***Limbile**

Certificatele menționate la articolul 6 alineatul (1) se traduc în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale statului de executare. Orice stat membru poate să indice, la adoptarea prezentei decizii-cadru sau ulterior, într-o declarație depusă la Secretariatul General al Consiliului, că va accepta o traducere într-o altă limbă sau mai multe limbi oficiale ale instituțiilor Uniunii Europene.

*Articolul 22***Cheltuieli**

Cheltuielile generate de aplicarea prezentei decizii-cadru sunt suportate de către statul de executare, cu excepția cheltuielilor contractate exclusiv pe teritoriul statului de condamnare.

*Articolul 23***Raportul cu alte acorduri și înțelegeri**

(1) Începând cu 6 decembrie 2011, prezenta decizie-cadru înlocuiește, în raporturile dintre statele membre, dispozițiile corespunzătoare din Convenția Consiliului Europei din 30 noiembrie 1964 privind supravegherea persoanelor condamnate condiționat sau liberate condiționat.

(2) Statele membre pot continua să aplice acordurile sau înțelegerile bilaterale sau multilaterale în vigoare după 6 decembrie 2008, în măsura în care acestea permit extinderea sau aprofundarea obiectivelor prezentei decizii-cadru și contribuie la o mai mare simplificare sau facilitare a procedurilor de supraveghere a măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative.

(3) Statele membre pot încheia acorduri sau înțelegeri bilaterale sau multilaterale după 6 decembrie 2008, în măsura în care aceste acorduri sau înțelegeri permit extinderea sau aprofundarea dispozițiilor prezentei decizii-cadru și contribuie la o mai mare simplificare sau facilitare a procedurilor de supraveghere a măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative.

(4) Până la 6 martie 2009, statele membre informează Consiliul și Comisia cu privire la acordurile sau înțelegerile existente menționate la alineatul (2), pe care doresc să continue să le aplice. De asemenea, statele membre informează Consiliul și Comisia cu privire la orice nou acord sau înțelegere, astfel cum sunt menționate la alineatul (3), în termen de trei luni de la data semnării acestora.

*Articolul 24***Aplicarea teritorială**

Prezenta decizie-cadru se aplică Gibraltarului.

*Articolul 25***Punerea în aplicare**

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se conforma dispozițiilor prezentei decizii-cadru până la 6 decembrie 2011.

(2) Statele membre transmit Secretariatului General al Consiliului și Comisiei textul dispozițiilor care transpun în legislația lor națională obligațiile care le revin în temeiul prezentei decizii-cadru.

Articolul 26

Reexaminarea

(1) Până la 6 decembrie 2014, Comisia întocmește un raport pe baza informațiilor primite din partea statelor membre în temeiul articolului 25 alineatul (2).

(2) Pe baza acestui raport, Consiliul evaluează:

(a) măsura în care statele membre au luat măsurile necesare pentru a se conforma prezentei decizii-cadru; și

(b) aplicarea prezentei decizii-cadru.

(3) Raportul este însoțit, după caz, de propuneri legislative.

Articolul 27

Intrarea în vigoare

Prezenta decizie-cadru intră în vigoare la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Adoptată la Bruxelles, 27 noiembrie 2008.

Pentru Consiliu

Președintele

M. ALLIOT-MARIE

ANEXA I

CERTIFICAT

menționat la articolul 6 din Decizia-cadru 2008/947/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești și al deciziilor de probațiune în vederea supravegherii măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative ⁽¹⁾

(a) Statul de condamnare:
Statul de executare:

(b) Instanța care a pronunțat hotărârea prin care se aplică o condamnare cu suspendare, o condamnare cu amânarea aplicării pedepsei sau o sancțiune alternativă:
Denumirea oficială:
Vă rugăm să precizați dacă informațiile suplimentare cu privire la hotărârea judecătorească au fost obținute prin intermediul:
 instanței sus-menționate
 autorității centrale; în cazul în care ați bifat această casetă, vă rugăm să specificați denumirea respectivei autorități centrale:
 altei autorități competente; în cazul în care ați bifat această casetă, vă rugăm să specificați denumirea oficială a respectivei autorități:
Datele de contact ale instanței/autorității centrale/altei autorități competente
Adresa:
Nr. tel.: (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității)
Nr. fax: (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității)
Datele persoanei (persoanelor) de contact
Numele:
Prenumele:
Funcția (titlu/grad):
Nr. tel.: (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității)
Nr. fax: (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității)
E-mail (în cazul în care există):
Limbile care pot fi utilizate pentru comunicare:

(c) Autoritatea care a emis decizia de probațiune (după caz)
Denumirea oficială:
Vă rugăm să precizați dacă informațiile suplimentare cu privire la decizia de probațiune au fost obținute prin intermediul:
 autorității sus-menționate
 autorității centrale; în cazul în care ați bifat această casetă, vă rugăm să specificați denumirea oficială a respectivei autorități centrale în cazul în care această informație nu este prevăzută deja la litera (b):
 altei autorități competente; în cazul în care ați bifat această casetă, vă rugăm să specificați denumirea oficială a respectivei autorități:
Datele de contact ale autorității, ale autorității centrale sau ale altei autorități competente, în cazul în care această informație nu este prevăzută deja la litera (b)
Adresa:
Nr. tel.: (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității)
Nr. fax: (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității)
Datele persoanei (persoanelor) de contact:
Numele:
Prenumele:
Funcția (titlu/grad):
Nr. tel.: (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității)
Nr. fax: (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității)
E-mail (în cazul în care există):
Limbile care pot fi utilizate pentru comunicare:

⁽¹⁾ Prezentul certificat trebuie completat sau tradus în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale statului membru de executare sau în orice altă limbă oficială a instituțiilor Uniunii Europene acceptată de respectivul stat.

(d) Autoritatea competentă pentru supravegherea măsurilor de probațiune sau a sancțiunilor alternative

Autoritatea din statul de condamnare competentă pentru supravegherea măsurilor de probațiune sau a sancțiunilor alternative:

- instanța/autoritatea menționată la litera (b)
- autoritatea menționată la litera (c)
- altă autoritate (vă rugăm să specificați denumirea oficială a acesteia):

Vă rugăm să indicați autoritatea care trebuie contactată pentru a obține informații suplimentare în scopul supravegherii măsurilor de probațiune sau a sancțiunilor alternative:

- autoritatea sus-menționată
- autoritatea centrală în cazul în care ați bifat această casetă, vă rugăm să specificați denumirea oficială a respectivei autorități centrale în cazul în care această informație nu este deja prevăzută la litera (b) sau (c):

Datele de contact ale autorității sau ale autorității centrale, în cazul în care această informație nu este prevăzută deja la litera (b) sau (c)

Adresa:

Nr. tel.: (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității)

Nr. fax: (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității)

Datele persoanei (persoanelor) de contact:

Numele:

Prenumele:

Funcția (titlu/grad):

Nr. tel.: (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității)

Nr. fax: (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității)

E-mail (în cazul în care există):

Limbile care pot fi utilizate pentru comunicare:

(e) Informații referitoare la persoana fizică cu privire la care a fost pronunțată o hotărâre judecătorească și, după caz, o decizie de probațiune

Numele:

Prenumele:

Numele înainte de căsătorie, după caz:

Numele de împrumut, după caz:

Sexul:

Cetățenia:

Codul numeric personal sau numărul de asigurare socială (în cazul în care există):

Data nașterii:

Locul nașterii:

Ultimele adrese/reședințe cunoscute (în cazul în care există):

— în statul de condamnare:

— în statul de executare:

— în alt stat:

Limba (limbile) pe care o (le) înțelege (în cazul în care informația este disponibilă):

Vă rugăm să furnizați următoarele informații, în cazul în care acestea sunt disponibile:

— Tipul și numărul actului (actelor) de identitate al (ale) persoanei condamnate (carte de identitate, pașaport):

— Tipul și numărul permisului de ședere al persoanei condamnate în statul de executare:

- (f) Informații privind statul membru căruia îi sunt transmise hotărârea judecătorească și, după caz, decizia de probațiune împreună cu certificatul

Hotărârea judecătorească și, după caz, decizia de probațiune împreună cu certificatul sunt transmise statului de executare indicat la litera (a) din următorul motiv:

- persoana condamnată își are reședința legală obișnuită în statul de executare și s-a întors sau intenționează să se întoarcă în acel stat
- persoana condamnată s-a mutat sau intenționează să se mute în statul de executare din următorul (următoarele) motiv (motive) (vă rugăm să bifați caseta corespunzătoare):
- persoanei condamnate i-a fost oferit un contract de muncă în statul de executare;
- persoana condamnată este unul dintre membrii familiei unui rezident legal obișnuit al statului de executare;
- persoana condamnată are intenția de a urma studii sau o formare profesională pe teritoriul statului de executare;
- altele motive (vă rugăm să le specificați):

- (g) Precizări privind hotărârea judecătorească și, după caz, decizia de probațiune

Hotărârea judecătorească a fost pronunțată la (data: ZZ-LL-AAAA):

După caz, decizia de probațiune a fost emisă la (data: ZZ-LL-AAAA):

Hotărârea judecătorească a devenit definitivă la (data: ZZ-LL-AAAA):

După caz, decizia de probațiune a devenit definitivă la (data: ZZ-LL-AAAA):

Executarea hotărârii judecătorești a început la (în cazul în care această dată este diferită de data la care hotărârea judecătorească a devenit definitivă) (data: ZZ-LL-AAAA):

După caz, executarea deciziei de probațiune a început la (în cazul în care această dată este diferită de data la care hotărârea judecătorească a devenit definitivă) (data: ZZ-LL-AAAA):

Numărul cauzei în care a fost pronunțată hotărârea judecătorească (în cazul în care este disponibil):

După caz, numărul cauzei în care a fost pronunțată decizia de probațiune (în cazul în care este disponibil):

1. Hotărârea judecătorească privește un număr total de: infracțiuni.

Rezumatul faptelor și descrierea circumstanțelor în care a fost comisă (au fost comise) infracțiunea (infracțiunile), inclusiv data și locul comiterii infracțiunii și natura implicării persoanei condamnate:

Natura și caracterizarea juridică a infracțiunii (infracțiunilor) și dispozițiile legale aplicabile, în temeiul cărora a fost pronunțată hotărârea judecătorească:

2. În cazul în care infracțiunea (infracțiunile) menționată (menționate) la punctul 1 constituie una sau mai multe dintre următoarele infracțiuni, astfel cum sunt definite în legea statului de condamnare, care sunt pedepsite în statul de condamnare printr-o pedeapsă cu închisoarea sau printr-o măsură privativă de libertate cu durata maximă de cel puțin trei ani, vă rugăm să confirmați bifând caseta (casetele) corespunzătoare:

- apartenența la un grup infracțional organizat
- terorism
- trafic de ființe umane
- exploatarea sexuală a copiilor și pornografie infantilă
- trafic ilicit de substanțe narcotice și substanțe psihotrope
- trafic ilicit de arme, muniții și explozivi
- corupție
- fraudă, inclusiv cea care afectează interesele financiare ale Comunităților Europene în sensul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene
- spălarea banilor proveniți din săvârșirea de infracțiuni
- falsificarea de bani, inclusiv falsificarea monedei euro
- criminalitate informatică
- infracțiuni de mediu, inclusiv trafic ilicit de specii animale pe cale de dispariție și trafic de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție

- facilitarea intrării și a șederii ilegale
- omucidere, vătămare corporală gravă
- trafic ilicit de organe și țesuturi umane
- răpire, lipsire de libertate în mod ilegal și luare de ostateci
- rasism și xenofobie
- jafuri organizate sau armate
- trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă
- înșelăciune
- deturnare de fonduri
- contrafacerea de produse și pirateria
- falsificarea documentelor administrative și uzul de fals
- falsificarea mijloacelor de plată
- trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere
- trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive
- trafic de vehicule furate
- viol
- incendiere voluntară
- infracțiuni de competența Curții Penale Internaționale
- sechestrarea ilegală a aeronavelor/navelor
- sabotaj

3. În măsura în care infracțiunea (infracțiunile) identificată (identificate) la punctul 1 nu este (sunt) enumerată (enumerată) la punctul 2 sau dacă hotărârea și, după caz, decizia de probațiune, precum și certificatul sunt transmise unui stat membru, care a declarat că va verifica dubla încredințare [articolul 10 alineatul (4) din decizia-cadru], vă rugăm să descrieți pe larg infracțiunea (infracțiunile) în cauză:

(h) Informații cu privire la statutul hotărârii judecătorești

Vă rugăm să precizați dacă persoana condamnată a participat personal la procedurile care au condus la pronunțarea hotărârii judecătorești:

- Da, persoana a participat.
- Nu, persoana nu a participat. Se confirmă că:
 - persoana a fost citată personal sau informată printr-un reprezentant autorizat, în conformitate cu legislația națională a statului de condamnare cu privire la data și locul desfășurării procedurilor care au condus la pronunțarea *in absentia* a hotărârii judecătorești; sau
 - persoana a indicat unei autorități competente că nu contestă cauza

(i) Precizări privind natura pedepsei aplicate prin hotărârea judecătorească sau, după caz, prin decizia de probațiune

1. Acest certificat se referă la o:

- Condamnare cu suspendare (= o pedeapsă cu închisoarea sau o măsură privativă de libertate a cărei executare este suspendată condiționat, integral sau parțial, în momentul pronunțării sentinței)
- Condamnare cu amânarea executării pedepsei:
 - executarea unei pedepse a fost amânată condiționat, prin impunerea uneia sau a mai multor măsuri de probațiune
 - una sau mai multe măsuri de probațiune au fost impuse în locul unei pedepse cu închisoarea sau al unei măsuri privative de libertate
- Pedepsă alternativă:
 - hotărârea judecătorească implică o pedeapsă cu închisoarea sau o altă măsură privativă de libertate care trebuie executată în caz de nerespectare a obligației (obligațiilor) sau a instrucțiunii (instrucțiunilor) respective
 - hotărârea judecătorească nu implică o pedeapsă cu închisoarea sau o măsură privativă de libertate care trebuie executată în caz de nerespectare a obligației (obligațiilor) sau a instrucțiunii (instrucțiunilor) respective
- Liberare condiționată (= eliberarea înainte de termen a unei persoane condamnate după ispășirea parțială a pedepsei cu închisoarea sau a unei măsuri privative de libertate)

2. Informații suplimentare

2.1. Persoana condamnată s-a aflat în detenție anterioară condamnării în următoarea perioadă:

2.2. Persoana a executat o pedeapsă cu închisoarea/măsură privativă de libertate în cursul următoarei perioade (se completează numai în cazul liberării condiționate):

2.3. În cazul unei condamnări cu suspendare

- durata perioadei de detenție impuse care a fost suspendată condiționat:
- durata perioadei de suspendare:

2.4. În cazul în care informația este disponibilă, durata privării de libertate care trebuie executată

- revocarea suspendării executării hotărârii judecătorești;
- revocarea deciziei privind liberarea condiționată; sau
- încălcarea sancțiunii alternative (în cazul în care hotărârea judecătorească implică o pedeapsă cu închisoarea sau o altă măsură privativă de libertate care trebuie executată în cazul de unei astfel de încălcări):

- (j) Precizări privind durata și natura măsurii (măsurilor) de probațiune sau ale sancțiunii (sancțiunilor) alternative
1. Durata totală a supravegherii măsurii (măsurilor) de probațiune sau a sancțiunii (sancțiunilor) alternative:
 2. După caz, durata fiecărei obligații individuale impuse în cadrul măsurii (măsurilor) de probațiune sau al sancțiunii (sancțiunilor) alternative:
 3. Durata întregului termen de încercare (în cazul în care diferă de durata indicată la punctul 1):
 4. Natura măsurii (măsurilor) de probațiune sau a sancțiunii (sancțiunilor) alternative (este posibilă bifarea mai multor casete):
 - obligația persoanei condamnate de a informa o anumită autoritate cu privire la orice schimbare a reședinței sau a locului de muncă
 - obligația de a nu intra în anumite localități, locuri sau zone definite din statul de condamnare sau de executare
 - obligația conținând limitări în ceea ce privește părăsirea teritoriului statului de executare
 - dispoziții privind comportamentul, reședința, educația și formarea, activitățile din timpul liber sau conținând modalitățile de desfășurare a unei activități profesionale ori limitări în acest sens
 - obligația de a se prezenta la date stabilite în fața unei anumite autorități
 - obligația de a evita contactul cu anumite persoane
 - obligația de a evita contactul cu anumite obiecte, care au fost utilizate sau sunt susceptibile de a fi utilizate de către persoana condamnată în scopul comiterii unei fapte penale
 - obligația de a repara din punct de vedere financiar prejudiciul cauzat de infracțiune și/sau obligația de a furniza o dovadă a îndeplinirii acestei obligații
 - obligația de a presta activități în folosul comunității
 - obligația de a coopera cu un agent de supraveghere (consilier de probațiune) sau cu un reprezentant al unui serviciu social care are responsabilități în ceea ce privește persoanele condamnate
 - obligația de a urma un tratament terapeutic sau de dezintoxicare
 - alte măsuri pe care statul de executare este pregătit să le supravegheze, în conformitate cu o notificare efectuată în temeiul articolului 4 alineatul (2) din decizia-cadru
 5. Vă rugăm să furnizați o descriere detaliată a măsurii (măsurilor) de probațiune sau a sancțiunii (sancțiunilor) alternative menționate la punctul 4:
 6. Vă rugăm să bifați următoarea casetă în cazul în care sunt disponibile rapoarte relevante privind măsurile de supraveghere:
 - În cazul în care ați bifat această casetă, vă rugăm să indicați în ce limbă au fost redactate rapoartele în cauză ⁽¹⁾:

- (k) Alte circumstanțe relevante pentru cauză, inclusiv informații relevante cu privire la condamnările anterioare sau la motivele specifice care au determinat impunerea unei (unor) măsuri de probațiune sau a unei (unor) sancțiuni alternative (informații opționale):

Textul hotărârii judecătorești și, după caz, al deciziei de probațiune sunt anexate certificatului.

Semnătura autorității care emite certificatul și/sau semnătura reprezentantului acesteia pentru a confirma acuratețea conținutului certificatului:

Nume:

Funcția (titlu/grad):

Data:

Numărul cauzei (în cazul în care există):

Ștampilă oficială (după caz):

⁽¹⁾ „Statul de condamnare nu este obligat să furnizeze traduceri ale rapoartelor respective.”

ANEXA II

FORMULAR

menționat la articolul 17 din Decizia-cadru 2008/947/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești și al deciziilor de probațiune în vederea supravegherii măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative

RAPORTAREA ÎNCĂLCĂRII UNEI MĂSURI DE PROBAȚIUNE, A UNEI SANCTIUNI ALTERNATIVE SAU A ORICĂROR ALTE CONSTATĂRI

(a) Detalii privind identitatea persoanei supuse supravegherii:

Numele:

Prenumele:

Numele înainte de căsătorie, după caz:

Numele de împrumut, după caz:

Sexul:

Cetățenia:

Codul numeric personal sau numărul de asigurare socială (în cazul în care există):

Data nașterii:

Locul nașterii:

Adresa:

Limba (limbile) pe care o (le) înțelege (în cazul în care informația este disponibilă):

(b) Date privind hotărârea judecătorească și, după caz, decizia referitoare la condamnarea cu suspendare la condamnarea cu amânarea aplicării pedepsei, la pedeapsa alternativă sau la eliberarea condiționată:

Hotărâre judecătorească pronunțată la:

Numărul cauzei (în cazul în care există):

După caz, decizia de probațiune emisă la:

Numărul cauzei (în cazul în care există):

Instanța care a emis hotărârea judecătorească

Denumirea oficială:

Adresa:

După caz, autoritatea care a emis decizia de probațiune

Denumirea oficială:

Adresa:

Certificat emis la data de:

Autoritatea care a emis certificatul:

Numărul cauzei (în cazul în care există):

(c) Date privind autoritatea responsabilă pentru supravegherea măsurii (măsurilor) de probațiune sau a sancțiunii (sancțiunilor) alternative:

Denumirea oficială a autorității:

Numele persoanei de contact:

Funcția (titlu/grad):

Adresa:

Tel. (prefixul țării) (prefixul regiunii)

Fax (prefixul țării) (prefixul regiunii)

E-mail:

(d) Măsură (măsuri) de probațiune sau sancțiune (sancțiuni) alternativă (alternative):

Persoana menționată la litera (a) încalcă următoarea (următoarele) obligație (obligații) sau instrucțiune (instrucțiuni):

- obligația persoanei condamnate de a informa o anumită autoritate cu privire la orice schimbare a reședinței sau a locului de muncă
- obligația de a nu intra în anumite localități, locuri sau zone definite din statul de condamnare sau statul de executare
- obligația conținând limitări în ceea ce privește părăsirea teritoriului statului de executare
- dispoziții privind comportamentul, reședința, educația și formarea, activitățile din timpul liber sau conținând modalități de desfășurare a unei activități profesionale ori limitări în acest sens
- obligația de a se prezenta la date stabilite în fața unei anumite autorități
- obligația de a evita contactul cu anumite persoane
- obligația de a evita contactul cu anumite obiecte, care au fost utilizate sau sunt susceptibile de a fi utilizate de către persoana condamnată în scopul comiterii unei fapte penale
- obligația de a repara din punct de vedere financiar prejudiciul cauzat de infracțiune și/sau obligația de a furniza o dovadă a îndeplinirii acestei obligații
- obligația de a presta activități în folosul comunității
- obligația de a coopera cu un agent de supraveghere (consilier de probațiune) sau cu un reprezentant al unui serviciu social care are responsabilități în ceea ce privește persoanele condamnate
- obligația de a urma un tratament terapeutic sau de dezintoxicare
- alte măsuri:

(e) Descrierea încălcării (încălcărilor) (locul, data și circumstanțele specifice):

(f) Alte constatări (în cazul în care există):

Descrierea constatărilor:

(g) Datele persoanei de contact în cazul în care este necesară obținerea de informații suplimentare privind încălcarea:

Numele:

Prenumele:

Adresa:

Nr. tel. (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității)

Fax (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității)

E-mail (în cazul în care există):

Semnătura autorității care emite formularul și/sau semnătura reprezentantului acesteia pentru a confirma corectitudinea conținutului formularului:

Nume:

Funcția (titlu/grad):

Data:

Ștampilă oficială (după caz):

Strasbourg, 23 March 2017

**Recommendation CM/Rec (2017) 3
on the European Rules on community
sanctions and measures**

*(Adopted by the Committee of Ministers on 22 March 2017
at the 1282nd meeting of the Ministers' Deputies)*

Text of the Recommendation accompanied by its commentary

The Committee of Ministers, under the terms of Article 15.b of the Statute of the Council of Europe,

Considering the importance of establishing common principles regarding integrated penal policies among the member states of the Council of Europe in order to strengthen international co-operation in this field;

Noting the considerable development which has occurred in member states in the use of sanctions and measures whose enforcement takes place in the community;

Considering that these sanctions and measures constitute important ways of combating crime, of reducing the harm that it causes and of enhancing justice, and that they avoid the negative effects of remand in custody and of imprisonment;

Considering the importance attached to the development of international norms for the creation, imposition and implementation of these sanctions and measures;

Aware that with the passage of time, new possibilities for a more effective use of community sanctions and measures emerge and that imprisonment must therefore be used only as a measure of last resort;

Recognising furthermore that important developments and changing practice in the area of sanctions and measures enforced in the community and the issues identified by member states call for regular updating of the provisions contained in the European Rules on community sanctions and measures;

Emphasising that the recourse to, and the implementation of these sanctions and measures shall always be guided by respect for fundamental legal safeguards as enshrined in the European Convention on Human Rights (ETS No.5), and by the principles laid down in the European Rules on community sanctions and measures;

Recognising the relevance to the present Recommendation of the following Committee of Ministers Recommendations: No. R (92)17 concerning consistency in sentencing, No. R (97)12 on staff concerned with the implementation of sanctions and measures, No. R (99) 19 concerning mediation in penal matters, No. R (99)22 concerning prison overcrowding and prison population inflation, Rec(2003)22 concerning conditional release (parole), CM/Rec(2010)1 on the Council of Europe Probation Rules and CM/Rec(2014)4 on electronic monitoring;

Bearing in mind the United Nations Standard Minimum Rules for Non-custodial Measures (The Tokyo Rules);

Replaces by the text of the present Recommendation:

- Recommendation Rec(2000)22 on improving the implementation of the European rules on community sanctions and measures; and
- Recommendation No. R (92)16 on the European Rules on community sanctions and measures

Recommends to the governments of member States to:

- be guided when reviewing their policy, legislation, and practice in relation to the creation, imposition and implementation of community sanctions and measures, by the standards and principles set out in the appendix to this Recommendation;
- ensure that this Recommendation and its accompanying commentary are translated into their national language(s) and disseminated as widely as possible and more specifically among judicial authorities, probation and social services, prison administrations, as well as the media and the general public.

Appendix

Scope

Appendix

Scope and purpose

The present rules are intended to:

- a. establish a set of standards to help national legislators, deciding and implementing authorities and practitioners to provide a just and effective use of community sanctions and measures. This application must take into account the need to protect society and to maintain legal order and at the same time support social rehabilitation, while also enabling offenders to make reparation for the harm they have caused;
- b. provide member states with guidance on the introduction and use of community sanctions and measures to take full advantage of their benefits and to protect the fundamental rights of all concerned. Similarly, it is important to guard against any kind of abuse such as might, for example, result from their use to the detriment of particular social groups. Full consideration therefore needs to be given to the social advantages and disadvantages of, as well as the potential risks resulting from, or likely to result from, such sanctions and measures. Community sanctions and measures should only be applied where they are appropriate;
- c. propose clear rules of conduct to staff responsible for the implementation of community sanctions and measures and to all those in the community who are involved in this field in order to ensure that this implementation is in conformity with any conditions and obligations imposed, thereby conferring legitimacy upon the sanctions or measures. Implementation must not be thought of in a rigid or formalistic way, but should be undertaken with constant regard for individualisation, so that community sanctions and measures correspond with the offence and with the characteristics of the suspect or offender. Furthermore, the fact that reference can be made to a set of rules which have been established internationally should facilitate an exchange of experience, in particular concerning methods of work;

It cannot be too strongly emphasised that community sanctions and measures applied within the framework of the present rules are of value both for suspects or offenders and for the community: suspects and offenders are in a position to continue to exercise choice and assume their social responsibilities, while the implementation of penal sanctions and measures within the community itself rather than through a process of isolation from it may well offer in the long term better protection for society. There are financial as well as social benefits to be gained by making less use of imprisonment, although the financial costs of implementing community sanctions and measures to the appropriate standard must not be under-estimated.

Consequently, the imposition and the implementation of community sanctions and measures must be guided by these considerations as well as the essential aim of treating suspects and offenders with respect as responsible human beings. The simple fact of pursuing the aim of avoiding imprisonment does not, solely or in itself, justify recourse to any kind of sanction or measure or means of implementation.

The present rules are not to be regarded as a model system. Instead, they form a corpus of requirements susceptible of being commonly accepted and acted upon. Without respect for these requirements there can be no satisfactory application of community sanctions and measures.

The provisions of the present rules deal with all sanctions and measures implemented in the community, including ways of enforcing sentences of imprisonment outside prison establishments. However, measures which are specifically concerned with juveniles are not covered by the rules as they are covered by the European Rules on juvenile offenders subject to sanctions or measures (Recommendation (2008)11 of the Committee of Ministers).

These Rules apply to persons who are subject to community sanctions and measures. Convicted offenders may have community sanctions or measures imposed on them. The term 'suspects' refers to persons who have not been convicted, but who may have measures imposed on them by judicial authority or other authority as laid down by law. However, sanctions and measures which are specifically concerned with juveniles are covered by the Committee of Ministers Recommendation Rec (2008)11 on the European Rules for juvenile offenders subject to sanctions or measures.

Definitions

For the purposes of this Recommendation:

The expression “**community sanctions and measures**” means sanctions and measures which maintain suspects or offenders in the community and involve some restrictions on their liberty through the imposition of conditions and/or obligations. The term designates any sanction imposed by a judicial or administrative authority, and any measure taken before or instead of a decision on a sanction, as well as ways of enforcing a sentence of imprisonment outside a prison establishment.

The expression “**deciding authorities**” means a judicial, administrative or other authority empowered by law to impose or revoke a community sanction or measure or to modify its conditions and obligations.

The expression “**implementing authorities**” means the body or bodies empowered to decide on, and with responsibility for, the practical implementation of a community sanction or measure. In many countries the implementing authority is the probation service.

Chapter I: Basic principles

1. Community sanctions and measures can provide just and effective supervision, guidance and assistance to suspects or offenders without resorting to deprivation of liberty. They can enhance the prospects of social inclusion on which desistance from crime usually depends.

This Rule affirms the positive value of community sanctions and measures. Community sanctions and measures can be variously coercive, prohibitive, intrusive and rehabilitative, with many sanctions and measures incorporating more than one of these elements, so constituting an appropriate response for crimes, but also providing control and support towards desistance.

Community sanctions involve some restriction of liberty, as do most forms of criminal imposition, but allow people to continue to live in the community and to fulfil the obligations that this entails, while they undergo a fitting punishment for the wrongs of their offences. Community sanctions can therefore be used to promote social inclusion, enabling people to retain most of their rights and to develop ways of living in which offending has no place. Such social inclusion enhances social justice and fair opportunities, especially chances to secure employment, to find accommodation and to enjoy personal relationships - all factors known to be associated with desistance from offending.

Community measures can include measures to avert pre-trial detention: arrangements can be devised to put in place sufficient safeguards against offending, absconding or interfering with the course of justice without remanding people into custody without prejudice to the rights and interests of victims. In many countries, large numbers of prisoners are held awaiting trial, often in the worst conditions. Some of them are subsequently acquitted and released following an experience that has inevitably been damaging; some are convicted but sentenced to a community sanction, so that their pre-trial detention comes to seem avoidable; even when a prison sentence follows conviction, pre-trial detention should be avoided so far as possible since the pains of imprisonment should in principle not come before conviction. Indeed pre-trial detention is a practice at odds with the fundamental right to be presumed innocent. Measures can also be used after a prison sentence at a time when supervision may make a decisive difference to the prospects of resettlement / re-entry.

Community sanctions and measures are often introduced to give courts a range of options to avoid imprisonment and in the hope that they will reduce the overall prison population. In fact, the relationship between imprisonment rates and the use of community sanctions and measures is complex and disputed. Even so, if community sanctions and measures are used wisely and proportionately, they can make a contribution to reducing prison numbers. In any case they should be valued not only for their potential to reduce the size of the prison population but for their positive contribution to justice and social inclusion.

2. National law shall provide for a sufficient range of suitably varied community sanctions and measures and these shall be made available to be used in practice.

Examples of community sanctions and measures that are commonly in use include:

- alternatives to pre-trial detention, such as requiring a suspect to reside at a specified address and / or to be supervised and assisted by an agency specified by a judicial authority;*
- probation / community supervision as an independent sanction imposed without pronouncement of a*

sentence to imprisonment;

- *suspension of the enforcement of a sentence to imprisonment with imposed conditions;*
- *community service (i.e. unpaid work on behalf of the community);*
- *victim compensation /reparation;*
- *victim offender mediation;*
- *treatment orders for drug or alcohol misusing offenders and those suffering from a mental disturbance that is related to their criminal behaviour;*
- *restriction on freedom of movement;*
- *electronic monitoring administered in accordance with CM/Rec (2014) 4;*
- *conditional release from prison followed by post release supervision.*

This list is not intended to be exhaustive. It is also to be expected that new forms of community sanctions and measures will be developed over time that will also be covered by the present Rules.

3. The nature and the duration of community sanctions and measures shall both be in proportion to the seriousness of the offence for which persons have been sentenced or of which they have been accused and shall take into account their individual circumstances.

Since community sanctions and measures are often developed in the hope that they will provide 'alternatives to custody' and thus contribute to reducing or at least limiting the growth of numbers in prison, their use must be encouraged. If imprisonment is to be a 'last resort', there must be sanctions and measures of earlier resort. Yet the well-established principle of proportionality is crucial here. While community sanctions and measures can appropriately be used for serious offences and not only for first offenders, it is important for policy makers and the judiciary to avoid 'net widening' - in other words, using community sanctions and measures where they might otherwise have imposed a lesser sanction like a financial penalty, a reprimand or a warning. If community sanctions and measures are used excessively for minor offenders, they will not only enlarge the system, occasioning both injustice and significant financial expense to the public purse, but will also come to be regarded as unsuitable for more serious offences, which will limit their capacity to reduce reliance on custodial detention. This Rule restates the importance of proportion, but also urges decision makers to take due account of the individual's circumstances to make sure that compliance is feasible and relevant in supporting desistance.

4. Community sanctions and measures shall be implemented in a manner that upholds human rights and enables and encourages suspects and offenders to meet their responsibilities as members of the community. No community sanction or measure shall be created or imposed if it is contrary to international standards concerning human rights and fundamental freedoms.

This Rule states that implementation of community sanctions and measures should uphold the human rights of all concerned. It is expressed in very general terms and stipulates that the nature and manner of implementation of community sanctions and measures shall be in line with any internationally guaranteed rights. This general rule was formulated because the creation and application of community sanctions and measures often involves taking account of community safety and upholding the legal order in society, even when this may be contrary to the immediate interests or preferences of the individual. Yet this public interest must always respect the fundamental rights of suspects and offenders.

Technological developments (for example) may lead to new community sanctions and measures of a character that cannot readily be anticipated. Accordingly, the rule has been formulated in general terms in order to provide proper safeguards for the rights of the suspect or offender even in relation to contingencies which cannot yet be foreseen.

The Rule also refers to the responsibilities of suspects and offenders and requires implementation to have regard to enabling and encouraging them to accept their responsibilities as members of the community.

5. A community sanction or measure shall never involve medical or psychological treatment which is not in conformity with internationally adopted ethical standards.

Medical and psychological treatment of people who are in a coercive situation has, historically, sometimes led to grave infringements of human rights - especially when interventions have been used experimentally. Such practices are considered unethical in European countries and are therefore forbidden. A suspect or an offender subject to a community sanction or measure is in a situation of restricted liberty backed up by the coercive force of law. This Rule accordingly asserts that treatment can only be given if it is in conformity with international ethical standards. This implies the need to bring national legislation and practice in line with such standards.

Internationally adopted ethical rules include the requirement that individuals should receive full information about the purpose, nature, methods and possible consequences of treatment. Their informed consent is essential. Consent by individuals who are subject to coercion is, however, a complex and sensitive matter. While consent may be necessary, it is not always sufficient to guarantee the ethical justifiability of an intervention. Chapter V of these Rules covers similar matters further.

6. There shall be no discrimination in the imposition and implementation of community sanctions and measures on grounds of race, colour, ethnic origin, nationality, gender, age, disability, sexual orientation, language, religion, political or other opinion, economic, social or other status or physical or mental condition. Account shall be taken of the diversity and of the distinct individual needs of suspects and offenders.

The purpose of this Rule is to ensure that community sanctions and measures are imposed and implemented justly and without unfair discrimination. Discrimination in the imposition or implementation of community sanctions and measures includes the unjust or unfair exercise of discretion for any of the reasons mentioned in the rule. The grounds listed should not, however, be regarded as exhaustive.

A distinction must be made between discrimination and differentiation. A prohibition on discrimination does not mean that everyone must be identically dealt with. Differentiation, unlike discrimination, is expected to relieve any unfair disadvantage or to achieve some betterment. People and their circumstances are not all the same and there are circumstances in which people must be treated differently from others, in order to respond to specific individual problems, to meet distinctive individual needs or to take account of special situations. In this way, substantial justice is advanced.

Unfair discrimination is sometimes unintended. Discrimination can be the result of unreflective implementation of routine procedures and can become 'institutionalised'. For example, policies and practices may be devised for men who are the majority of suspects and offenders in (probably) all countries and it must not be simply assumed that they are appropriate for women.

In some cases, people's circumstances (for example, homelessness) may militate against their unsuitability for a particular sanction or measure. An alternative should in such cases be actively sought to prevent individuals ending up in custody unnecessarily.

Full respect for this Rule entails periodic inspection of policy and practice to make sure that community sanctions and measures are being fairly implemented and monitoring systems adopted which might draw attention to unwitting discrimination.

7. Community sanctions and measures shall be made available to foreign national suspects and offenders and implemented fairly and in accordance with the principles of these Rules, with due regard to relevant differences in their circumstances.

There should be no discrimination in the imposition or implementation of community sanctions and measures on the basis of nationality. While this is just one example of the general principle of non-discrimination, it needs separate specification and due emphasis. There is considerable movement of people from all parts of the world across the continent of Europe and the prisons of almost all European countries hold prisoners of many different nationalities. Non-nationals should be considered eligible for community sanctions and measures and suitable provision should be made to make sure that they are treated well and fairly. In particular, there should be no provision in law or in practice that makes foreign nationals ineligible for community sanctions and measures.

Account must be taken of the distinctive circumstances of foreign nationals to make sure that they are treated equitably. For example, bail before trial should not be refused on the grounds of nationality. This may, for example, include a need to provide linguistic interpretation in some cases if the individual is not sufficiently competent in the national language. Resettlement needs following a term of imprisonment may be different, and there may be a need for probation agencies in different countries to liaise in particular cases. EU Council Framework Decision 2008/947/JHA of 27 November 2008 (on the application of the principle of mutual recognition to judgments and probation decisions with a view to the supervision of

probation measures and alternative sanctions) allows the transfer of community sanctions between countries so that people who have offended in one country may fulfil the sanction in another country (usually their country of normal residence) where this will promote their social rehabilitation. This Decision applies only to EU member states but all members of the Council of Europe should consider how they might liaise and cooperate with other countries to advance rehabilitation by transfer in appropriate cases.

8. The nature, content and methods of implementation of community sanctions and measures shall respect the principles of dignity and the privacy of suspects and offenders, their families and others.

This Rule requires that the privacy and dignity of suspects and offenders shall always be respected. In particular, harassment, by which is meant the vexing, troubling or worrying of suspects or offenders through unduly frequent controlling or checking activities, is prohibited by the rule. Similar considerations apply to jeopardising the suspect's or offender's sense of self respect, family and other intimate relationships, community links and the ability to function in the community. Community sanctions and measures, just because they leave suspects and offenders in society, may expose them to the risk of public opprobrium or social stigmatisation. The Rule requires that adequate safeguards be adopted to protect them from insult and improper curiosity or publicity.

The Rule is also a reminder that the implementation of community sanctions and measures can affect not only the individual, but also members of their family. One example of this is the need in certain circumstances to visit the home of a suspect or offender, which may well be the home of other people as well.

The right to respect for private and family life is guaranteed by Article 8 of the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms. Under this article, no public authority may interfere with the exercise of this right except in accordance with law and with reference to what is strictly necessary for, inter alia, the prevention of disorder or crime. The nature, content and methods of implementation of community sanctions and measures fall under this heading, since they may entail conditions and obligations about the ordering of the suspect's and offender's lifestyle and that information be obtained about whether the person fulfils the conditions or obligations imposed. Nevertheless, the principle of respect for private and family life remains paramount and any interference with this right should be strictly limited and proportionate.

It should also be noted that endangering the rights listed in this Rule can undermine the suspect's or offender's co-operation in the implementation of the sanction or measure and detract from its legitimacy.

9. Whenever community sanctions and measures involve contact with victims, their rights shall be respected in accordance with internationally accepted ethical standards in this area.

This Rule requires agencies to protect the human rights of victims as they implement community sanctions and measures. Whenever implementation of the community sanction or measure or changes to its form or duration may have implications for victims, their interests should be taken into account and their rights always respected.

The general duties of states to victims of crime are set out in Recommendation Rec (2006) 8 of the Committee of Ministers to member states on assistance to crime victims and in many countries implementing agencies like probation make an important contribution to fulfilling those duties. In some jurisdictions, implementing agencies offer services directly to victims of crime. Elsewhere, they often work in co-operation with other organisations or individuals who offer support to the victim. Commonly, and especially in more serious cases, agencies contact victims and offer information about the individual - for example, when s/he is to be released from prison. Parole and other forms of early release supervision are included in the present Rules.

The EU Victim's Directive (Directive 2012/29/EU) is an authoritative statement on best practice which imposes obligations on member states of the EU and is a useful resource for all countries.

10 In appropriate cases, and having due regard to the rights and needs of victims of crime, offenders should be enabled and encouraged to make reparation for their offences to the victims or to the community.

A number of European countries recognise the value of reparation and restorative justice practices. These can take many different forms, although there are a number of common themes in such approaches. A United Nations Handbook explains 'Restorative justice approaches and programmes are based on several underlying assumptions: (a) that the response to crime should repair as much as possible the harm suffered by the victim; (b) that offenders should be brought to understand that their behaviour is not acceptable and

that it had some real consequences for the victim and community; (c) that offenders can and should accept responsibility for their action; (d) that victims should have an opportunity to express their needs and to participate in determining the best way for the offender to make reparation, and (e) that the community has a responsibility to contribute to this process.’ (Handbook of Restorative Justice programmes, Criminal Justice Handbook series, United Nations, 2006).

Restorative approaches include mediation - for example, mediation between victim and offender to explore how amends can be made and how those affected can manage the consequences of the crime. Mediation can also be used to prevent crime - for example by working to reduce neighbourhood disputes before they lead to crime. Recommendation Rec (99) 19 on mediation in penal matters sets out standards for mediation. Other restorative practices include family group conferences, sentencing circles and reparation panels. It is also possible to bring a restorative perspective to other more formal criminal justice practices - for example, courts, panels, parole boards can also incorporate a restorative perspective. The United Nations Economic and Social Council’s Resolution 2002/12 “Basic principles on the use of restorative justice programmes in criminal matters” gives authoritative guidance on these approaches.

This Rule insists that such practices are to be encouraged in suitable cases. Particular care must be taken to make sure that both the offender’s and the victim’s interest and rights are fully respected. The evaluation of these interventions must not, for example, be undertaken solely with regard to the offender’s reoffending, but must consider the benefits to the victim from such work. Certainly whenever an implementing authority arranges any meeting between the offender and the victim, every care must be taken to make sure that this does not become an occasion for further victimisation.

Restorative justice approaches call for distinctive skills and implementing agencies should ensure that staff are trained to undertake such work appropriately.

This Rule also has implications for the best known form of reparation to the community - community service. If this is to constitute meaningful reparation it must involve (and be seen to involve) work that has value to the community concerned.

11. Community sanctions and measures shall be implemented in a way that does not aggravate their afflictive nature. Rights shall not be restricted in the implementation of any community sanction or measure to a greater extent than necessarily follows from the decision imposing it.

Community sanctions and measures have a certain inherent afflictive character as a consequence of the restrictions imposed on personal liberty and the requirements of supervision. While the afflictive nature of community sanctions and measures is usually less serious and burdensome than the deprivations and hardships of custodial sanctions, this does not mean that it does not exist or can be ignored. This Rule insists that implementation methods must not aggravate the inherent degree of affliction beyond what is necessary in giving effect to the community sanction or measure. Not only would such aggravation be unjust; it can also be expected to create resistance and unwillingness to co-operate in any attempt to secure the individual’s law abiding adjustment in the community.

12. No provisions shall be made in law for the automatic conversion to imprisonment of a community sanction or measure in the case of failure to follow any condition or obligation attached to such a sanction or measure. This does not preclude the option of sending back to prison those offenders who have failed to meet their obligations under the terms of conditional release from imprisonment.

One of the main aims of community sanctions and measures is the attempt to avoid incarceration. This aim would be undermined if imprisonment were to constitute the necessary and only reaction to non-compliance. This Rule therefore prohibits provision in national law for an automatic recourse to imprisonment in such cases. Deciding authorities should use their own good judgement and not immediately conclude that the individual has failed to take advantage of the chance of a community sanction or measure and must therefore be sent to prison. This does not mean that imprisonment can never be a consequence of non-observance of the requirements. Depending on national law and on the circumstances, the deciding authority may allow the sanction or measure to continue, impose another community sanction or measure instead, order a financial penalty or, as a last resort, sentence to imprisonment.

The Rule also refers to people who have been released conditionally from prison. In some countries, they are regarded as still serving a prison sentence. If they violate the conditions of their release, therefore, they may be recalled to prison. Some failures to meet obligations are likely to result in automatic recall. In some cases, however, for example where the failure is minor, authorities should also be permitted to consider other options. (See also Rule 64 and Commentary).

13. National law shall provide for the regular inspection and independent monitoring of the work of the implementing authorities. Inspection and monitoring shall be carried out by qualified and experienced persons.

Since the imposition and implementation of community sanctions and measures are founded in law, there must be adequate systems of inspection and monitoring to ensure proper accountability. In this way, the authorities and the public can have confidence that community sanctions and measures are being used as they should be. This Rule also refers to independent monitoring, as, in addition to the routine supervision that managers should undertake as part of their duties and periodic inspection by government agencies, authorities must be open to question and scrutiny through independent inquiry. Independent monitoring by an Ombudsman or human rights organisations, are among the ways in which this may be achieved. These matters are considered more fully in Chapter VII of these Rules.

Chapter II: Legal framework

Legislation

14. The use, as well as the types, duration and modalities of implementation of community sanctions and measures shall be regulated by law.

It is a general principle applicable to all kinds of penal sanctions, including community sanctions and measures that they must be subject to the principle of legality. Various rules refer to "national law". National law refers to all forms of primary or delegated legislation, case law any other form of law regarded as such by the State concerned. This means that the authority to create and apply them must stem from law. This Rule says that the use, type, duration and modalities of implementation of community sanctions and measures shall be regulated by law. Within the parameters of law, it is for the deciding authority to determine the community sanction or measures in all individual cases.

15. The conditions and obligations attached to the community sanctions and measures shall be defined by clear and explicit provisions, as shall be the consequences of non-compliance with these conditions and obligations.

This Rule draws out some of the implications of the legality principle laid down in Rule 14. Community sanctions and measures impose conditions and obligations and these must be based on clear legal provisions. Since the requirements of a community sanction or measure constitute instructions which the suspect or offender is expected to follow, the legal provisions should be concise and intelligible so as to be comprehensible by ordinary persons, leaving no doubt as to their meaning.

Conditions might include residence, requirements to report as instructed, restrictions on movement, obligations to participate in programmes or to avoid certain types of behaviour, etc.

The legality principle also applies to the consequences of non-compliance. Suspects and offenders must be made aware of the possible consequences of a failure to fulfil the obligations of the community sanction or measure, which in the most serious cases, may include arrest and detention. It is for national law to determine the criteria which shall regulate the powers to arrest or incarcerate the suspect or the offender under these conditions. This is considered further in Chapter VI of these Rules.

16. The authorities responsible for deciding on the imposition, modification and revocation of community sanctions and measures shall be laid down in law, as will their powers and responsibilities.

A further aspect of the principle of legality relates to the powers and duties of the deciding authorities which must be laid down in national law.

This Rule states the principle according to which competence to decide on the imposition, modification or revocation of a community sanction must be reserved for a deciding authority that is a court, judge, prosecutor or administrative authority only as laid down in law. The same is true where a pre-trial measure - a measure imposed before determination of guilt - is concerned.

The affirmation of a principle limiting such decisions to a deciding authority, which is in itself a guarantee of fundamental freedoms and rights, secures independence having regard to the doctrine of the separation of powers and impartiality. It constitutes a manifestation of the principles underlying the rule of law which are jointly accepted and shared by the member states of the Council of Europe.

17. The authorities responsible for the implementation of community sanctions and measures shall be laid down in law, as will their duties and responsibilities. The powers of these authorities to decide on methods of implementation, to delegate their implementing duties to third parties if necessary, or to enter into agreements concerning implementation, shall also be laid down in law.

The legality principle also applies to the implementation of community sanctions and measures, beginning with the requirement that the implementing authorities shall be specified in law. The law shall also define the responsibilities and the duties of these authorities.

The purpose of this Rule is to provide for a legal definition of the powers and duties of the implementing authority. This means that the methods of implementation are also subject to the principle of legality. The same is true where it becomes necessary to make use of third parties - whether private persons or public or private organisations - and delegate certain implementation tasks to them. These matters are considered in more detail in Chapter IV of these Rules.

18. National law shall allow for reducing recourse to sentences involving deprivation of liberty by providing for non-custodial sanctions or measures as the appropriate response for certain offences.

Some countries adopt criminal codes that set out the sanctions and measures to be imposed for particular offences. This Rule encourages countries to stipulate community sanctions and measures as the usual, 'reference' or presumptive response for certain types of offence - rather than the terms of imprisonment that are often specified.

19. Any formal, including legal obstacles that prevent the use of community sanctions and measures with serious and repeat offenders or in relation to certain types of offence or any other statutory limitations should be reviewed and removed so far as appropriate.

Like Rule 18, this Rule recognises that criminal codes sometimes constrain the use of community sanctions and measures. In particular, law may limit their use to first offenders, younger offenders and / or relatively minor offenders. These Rules assert that community sanctions and measures can be used in a much wider range of cases than these. Accordingly, any such limiting legal provisions should be reviewed so that community sanctions and measures can be a lawful option for the deciding authority to consider in as many cases as possible. Unless such constraints are removed, the capacity of community sanctions and measures to contribute towards reducing the numbers of people sent to prison will be significantly diminished.

20. Rights to benefits in any existing social security system or any other civic right shall not be limited by the imposition or implementation of a community sanction or measure (apart from restrictions forming part of the sentence).

This Rule states that the implementation of a community sanction or measure must not prejudice an individual's entitlement to social security or welfare benefits, except where such rights are intentionally limited by the sentence of the court. Unemployment benefits, for example, may be contingent upon two conditions - that the person concerned is available for work and that no work can be found for that person. An unemployed offender doing work under a community service order, however, may be held not to be available for ordinary employment and therefore refused unemployment benefits. In order to avoid situations of this kind arising, the Rule requires that social security rights and benefits shall not be limited by reason of fulfilling the obligations of a community sanction or measure.

More generally, the Rule recognises that civic rights should not be compromised by a community sanction or measure. It is recognised that some restriction of ordinary civic rights may form part of a sanction or measure. For example, a community sanction or measure might restrict the movement of the person concerned and / or impose supervisory conditions. As Rule 11 prescribes, however, there should be no further afflictive burden beyond what is necessary to give effect to the community sanction or measure and no prejudice to people's normal civic entitlement.

Imposition of community sanctions and measures

21. The duration of a community sanction or measure shall be fixed by the authority empowered to make the decision as prescribed by law.

The dimension of duration is an essential element of any community sanction or measure since it allows a quantitative relationship to be established between the offence and the penal reaction, as well as a link between the means employed (control and all appropriate forms of help) and the aim pursued (the

integration of the person in society).

This Rule requires that the legality principle applies to the duration of community sanctions and measures since they must not exceed the maximum legally provided for, nor be less than the minimum (where such a minimum is laid down in law). This requirement is to be observed both by the deciding and implementing authorities. Hence, the implementing authority may not prolong any control of the offender beyond the point in time fixed by the decision to impose the community sanction or measure.

22. The nature and the duration of a community sanction or measure shall be in proportion to the seriousness of the offence and the harm done to victims, and shall take into account any risks assessed as well as the individual's needs and circumstances.

The determination of a community sanction or measure must take into account the seriousness of the offence, as assessed by the harm done to the victim and to society and accordingly the offender's culpability, as well as the attempt to advance the rehabilitation of the person and the protection of the legal order. Any such sanction or measure should therefore, both by its nature and duration, meet the requirements to stand in proportion to the offence committed and allow for individualisation, having regard to the suspect's or offender's personal situation that is to their personal characteristics, family, material and social circumstances, their needs as well as any previous criminal record. Within the parameters of proportionality, it is legitimate for the deciding authority to take into account the risks posed by the offender which ought to be systematically assessed.

23. Ordinarily a community sanction or measure shall be imposed with a fixed duration. Where, exceptionally, the law provides that the duration of the community sanction or measure may be extended there shall be regular review by the deciding authority to assess if such exceptional circumstances still apply and, if not, to terminate the community sanction or measure.

Earlier versions of these Rules have been concerned with the question of the extended duration of community sanctions and measures. The principle of proportionality entails that a community sanction or measure should be of a fixed and specified maximum duration. Prolonged periods of sanctions and measures run the risk of maintaining the offender in a state of dependency which is contrary to the purpose of developing the offender's autonomy in society. This Rule says that if the sanction or measure may be exceptionally extended, law shall provide for a process of regular and thorough review. In case the decision is taken by a deciding authority which is of non-judicial nature there shall be a possibility for a judicial review. See for example Recommendation (2014) 3 concerning dangerous offenders.

24. Advice to the court or the public prosecutor concerning the preparation, imposition or implementation of a community sanction or measure shall only be provided by staff of an organisation provided for by law.

It follows from Rule 22 that the deciding authority may seek to gain full and impartial information about the individual's personal circumstances. The seriousness of the offence will be set out by the prosecutor and may be challenged by the defence. But once this has been determined to the court's satisfaction and they are in a position to set the boundaries of the community sanction or measure within the limits of proportionality, the deciding authority may need additional information.

This Rule seeks to ensure that information provided to the deciding authority shall be reliable and of good quality. It requires, therefore, that such information be provided by a professional body or a body laid down in law. (It will often be desirable to obtain information from other sources and this is not prohibited by the rule, but in such cases the rule requires that information so obtained shall be provided through a professional or legally designated body). This body shall undertake a full assessment of the individual's situation, giving attention to the offence related needs, the risks of reoffending and how these may best be reduced, the likelihood of compliance with any conditions or obligations, the individual's rights as a citizen and their social responsibilities. The findings of this process of assessment shall be submitted to the deciding authority to assist them in reaching their decision. The deciding authority may also need information on the feasibility of implementation, especially in relation to specific conditions. Staff should be appropriately trained, qualified and authorised by the competent organisations.

25. Suspects and offenders shall have the right to appeal to a judicial authority against a decision subjecting them to a community sanction or measure.

This Rule states that the individual must have a right to appeal to a higher authority at the time the decision is taken to impose the community sanction or measure. It should be possible to appeal against the imposition of a community sanction or measure and / or any particular requirement on grounds that may

include: that the sanction or measure is out of proportion to the seriousness of the original offence(s); that the deciding authority did not take account of one or more aspects of the individual's circumstances; or that the sanction or measure imposes conditions that cannot feasibly be met.

26. Deciding and implementing authorities should create channels of communication between them, which facilitate regular discussion of the practical aspects of imposing and implementing community sanctions and measures.

Chapter IX of these Rules emphasises the importance of explaining and indeed promoting the value of community sanctions and measures to policy makers and to the general public. This Rule urges a dialogue between deciding and implementing authorities. It is essential that deciding authorities have an adequate understanding of what is involved in the implementation of community sanctions and measures and including some of the practical challenges and opportunities. More than this, the implementing authority should welcome criticisms and suggestions about the manner in which they carry out the decisions of the deciding authority and be receptive to any concerns. Bluntly, if deciding authorities lack understanding or have insufficient confidence in the way in which their decisions are put into effect, they may reasonably be doubtful about using community sanctions and measures, especially in cases where the deciding authority regards its decision as on the borderline between a custodial or community option.

This Rule can also be understood to assert the value of mechanisms like progress reports in individual cases. Sometimes the deciding authority may see itself as taking a risk in avoiding custody and may be keen to monitor subsequent developments. Some countries encourage a degree of continuing oversight by a court - for example, in relation to drug use - whereby the court takes an opportunity to review progress periodically and to respond accordingly.

Chapter III: Community sanctions and measures: implementation and methods

General

27. The imposition and implementation of community sanctions and measures shall seek to develop the individual's sense of responsibility to the community. Community sanctions and measures should therefore be made as meaningful as possible to suspects and offenders and shall seek to contribute to their personal and social development. Methods of supervision shall serve these aims.

Community sanctions and measures keep suspects and offenders in contact with all the normal mechanisms of social control in the community. They thereby often offer better opportunities for adjustment to social life than those offered by custodial sanctions. On the other hand, the absence of the strict framework which characterises prison life makes greater demands on the individual's sense of responsibility. An appeal to this sense of responsibility is the starting point for work with those subject to community sanctions and measures.

However, the individual's sense of responsibility should, where necessary, be developed beyond this point. Indeed, an improved sense of responsibility is also the goal of such work as well as its starting point. All forms of help that are offered to suspects and offenders must, therefore, have the further development of this capacity for responsible choice and action as their fundamental aim. Helping suspects and offenders to adjust in society means helping them to exercise a developed sense of responsibility towards the community in general. The position of the victim of crime has rightly been given greater recognition in recent years. Developing a greater sense of responsibility towards society on the part of the individual should therefore include recognition of those who have been wronged by the offence.

This Rule states that ways and means of implementing community sanctions and measures shall never be divorced from the attempt to improve the individual's situation in ways that enable them to desist from offending and to find ways of living in which crime has no place. This involves acceptance of responsibilities towards others - to families, associates, employers and colleagues and to the wider community. The manner in which the community sanction or measure is put into effect should support this aspiration. Such a requirement also implies avoiding methods of implementation which are likely to blunt individuals' sense of responsibility or worsen their capacity to lead a law abiding life. All methods of supervision shall serve these aims.

28. The implementing authority shall ensure that information about the rights and obligations of those subject to community sanctions and measures is made available to them, and shall provide assistance to secure those rights and to enable them to meet these obligations. Staff of the implementing authority and participating organisations and individuals drawn from the community shall be made aware of their duties in these respects.

Community sanctions and measures involve obligations that the individual must meet. There may be practical or psychological difficulties involved in meetings these obligations and this Rule states that the implementing authority should do everything possible to identify any such obstacles and to help the individual to overcome them. This should involve active assessment, encouraging suspects and offenders to anticipate any problems that may arise and supporting them in finding solutions. This is an essential aspect of facilitating compliance and cooperation (see Chapters V and VI).

Community sanctions and measures normally also entail rights - not only basic human rights, but also positive entitlement to advice and to support. Other Rules deal with the necessity of making the conditions and obligations plain to the individual concerned. It is no less important, if their rights are to be upheld, that they should be informed what these rights are and given assistance to secure them.

This Rule further requires that participating organisations and individuals drawn from the community, as well as professional staff, be informed about the rights accorded to suspects and offenders and be expected to protect and promote these rights.

29. The implementation of community sanctions or measures shall seek to secure the co-operation of suspects and offenders and to enable them to see the community sanction or measure as a just and reasonable reaction to the offence committed. They shall therefore have the right to make oral or written representations prior to any decision concerning the implementation of a community sanction or measure and should participate, as far as possible, in such decision-making.

This Rule should also be read in the light of Chapter V where the importance of the individual's consent and cooperation is emphasised. The need to secure as far as possible willing response from the individual is an important principle for the successful use of community sanctions and measures. It is well established in research that people are much more likely to comply with requirements that they regard as fair and legitimate and where their rights and interests are respected. To that end the rule urges that people subject to sanctions or measures should be involved to the greatest possible extent in the making of decisions about the practical details of implementation.

There are a number of gains in involving suspects and offenders as much as possible in decision making. They are treated as people who are able and willing to take responsibility and to develop their ability to do so. The learning process consists of examining the practical choices available in the light of their probable consequences. This examination can also disclose any resistance to collaboration in proposed courses of action. Identifying and dealing with such resistance is fundamental to on-going progress. By contrast, decisions taken without regard to the opinions of suspects or offenders run the risk of creating resistance to collaboration or of leaving some existing resistance unexpressed and therefore untouched.

Rule 29 does not, however, require that suspects and offenders participate in every decision on the practical details of implementation. Situations can arise, for instance, which require a unilateral and perhaps coercive decision on the part of the implementing authority in order to ensure the fulfilment of basic conditions of the sanction or measure or set necessary limits to destructive behaviour. Nor does involving the individual in decision making entail that the preferences of the suspect or offender will be decisive, but there must be a sufficient opportunity for them to express their point of view and to feel that it has received due consideration.

30. Decisions about the implementation of a community sanction or measure shall be explained clearly to the suspects or offenders in a language they understand. Instructions given to them by the implementing authority shall be practical and precise.

Considerations of justice and practicality demand that suspects and offenders clearly understand from the beginning what is required of them by the particular community sanction or measure. Likely conditions and obligations may well have been discussed during the preparation of a pre-sentence report as an important preliminary to the decision to impose the community sanction or measure in question. Even so, once the decision has been taken, it is of formal and practical importance to make sure that the person fully understands all the implications of the decision. In addition to the more formal requirements, a number of practical details may need to be decided on and explained. It is essential that these explanations be given in simple and clear language which is understood by the suspect or the offender. It can sometimes be helpful to write down what is required of them and what they are entitled to expect in return in the form of an agreement or 'case management plan' to ensure clarity.

In the course of implementation, a number of decisions will have to be taken and once a decision has been taken, it shall be explained clearly. This is a very basic principle of fairness: people must understand what is expected of them and what they may expect from the authority as well. Again, instructions about how formal obligations are to be carried out must be given in straightforward, practical and concise language and, where

the suspect or offender may not be fully competent in the national language, in the language the individual speaks. The implementing authority has a responsibility to make sure that the individual has understood, engaging the services of interpreters and translators if necessary. (It is recognised that this has resource implications, but it is plainly essential that people fully understand what is expected of them.). If instructions are vague or impractical, they are likely not only to be unfair but also operationally ineffective. Indeed, they might constitute a serious impediment to securing the individual's collaboration and thereby undermine the aims of rehabilitation.

By 'instructions' is meant defining in precise terms what must be done for the carrying out of a condition or obligation, for example to report to a particular workplace at a particular time on specified days. By definition, such instructions have their ground in the conditions or obligations to be observed and for this reason must not require more than is implicit in them.

There may be occasions when there is significant disagreement between the suspect or offender and the supervisor. Chapters V and VIII deal with these matters more fully, but the general principle is that supervisors should do everything possible to resolve such disagreements, using their professional skills. If the suspect or offender believes that the decision has been unfair, then there must be recourse to a procedure to settle the matter.

31. The implementation of community sanctions and measures shall be based on the development of working relationships between the suspect or the offender, the supervisor and any participating organisations or individuals drawn from the community, focused on reducing re-offending and on social reintegration.

The European Probation Rules (CM/Rec (2010) 1) repeatedly affirm the value of a professional relationship in bringing about change, advancing rehabilitation and in supporting compliance. There is compelling evidence to show that sound professional relationships are effective in bringing about change in attitudes and behaviour. Indeed it seems that relationships are more influential than any single specific method or technique.

A professional relationship should be based on mutual trust and confidence; the rights and responsibilities of the suspect or offender and of the supervisor must be respected by both. Clarity about the professional role and its boundaries is essential. Research has shown that people are much more likely to comply with requirements where these are believed to be legitimate - that is, decisions have been arrived at through clear and fair procedures and with proper regard for the individual's views and interests.

This Rule also refers to participating organisations or individuals drawn from the community. Trust and clarity about roles here too are paramount and can only be achieved and sustained by clear communication among all involved. Where a number of people are making their contributions to the effective fulfilment of the community sanction or measure, all must know their respective contributions and those subject to sanctions or measures must be helped to understand what they may expect of these various individuals and agencies and what is expected of them as well. (See also Chapter IV).

32. Implementation methods shall be individually adapted to the particular circumstances of each case and the authorities and the staff responsible for implementation shall therefore enjoy a sufficient degree of discretion to enable this.

This Rule draws attention to the importance of discretion and of principled professional judgement. Individuals and their circumstances differ and respecting Rule 6 (prohibiting discrimination) requires attention to these differences so that substantial justice can be achieved. It is recognised that it is often hard to know how to reconcile the demands of consistency and justice with those of individualisation.

The Rule recognises that implementation of a community sanction or measure calls for professional discretion and that the staff of the implementing authority must not be so bound by regulation that they are unable to respond to diversity. There must, on the other hand, be consistency so that people know what is expected of them and can be confident that they are being dealt with fairly. To observe this Rule calls for professional training so that staff make wise decisions, but also for clear lines of accountability so that their decisions are visible and can be seen to be fair.

33. Where an individual is found to be in need of particular personal, social or material assistance in relation to the implementation, fair and proper provision shall be made to enable them to meet their obligations.

It is well known that many suspects and offenders have marked personal, economic and social disadvantages, often associated with their offending and constituting obstacles to desistance. This Rule recognises that in some circumstances special provision must be made to enable people to comply with the community sanction or measure. For example, the keeping of appointments is not part of everybody's daily schedule and some suspects and offenders may need reminders about this to make sure they report as required. There may be difficulties in travelling to the office of the implementing authority or to the site where community service must be undertaken. Non-compliance is not always wilful but is often connected with personal characteristics and circumstances which may need attention if the community sanction or measure is to be appropriately implemented.

In particular, women may have responsibilities, especially childcare, that could make it more difficult for them to comply and the implementing authority has a duty to do all it can to support and facilitate compliance. This is one very important aspect of the Rule against discrimination (Rule 6) and implementing authorities must remain aware of the risks of unfairness and discuss this with individuals themselves.

This Rule also applies to the benefits of a community sanction or measure. It is a hallmark of community supervision that, as well as involving obligations, it can also bring benefits. The implementing authority should do all it can to enable suspects and offenders to enjoy these benefits and this is likely to involve attention to difficulties and working with the individual to anticipate and to solve problems.

34. Controlling activities shall only be undertaken to the extent that they are necessary for the proper implementation of the sanction or measure imposed. They shall be in proportion to the offence committed or alleged, shall take into consideration the individual circumstances of the suspect or the offender, including risk and needs factors and the rights and interests of the victim. Such activities shall be limited by the aims of the sanction or measure imposed.

Community sanctions and measures offer unique opportunities to enmesh suspects and offenders in the informal forms of social control which operate on all ordinary citizens. Over and above these informal forms of social control, formal controlling activities by those involved in implementation may be necessary. In order to promote law abiding adjustment in society a major goal must be to develop the various forms of informal social control and reduce the formal controlling activities as far as possible. For this reason, the rule states the limits and purposes of these activities. Controlling activities shall stand in proportion to the particular sanction or measure being enforced and be limited by its aims.

35. Implementing authorities shall use methods of work which are evidence-based and consistent with established professional standards.

The present Rule seeks not only to establish just and humane principles for the creation, imposition and implementation of community sanctions and measures but also to secure high standards of professional competence in implementing authorities. This Rule therefore requires these authorities to use methods which are consonant with professional knowledge grounded in the findings of research. Since this knowledge is constantly expanding it is necessary to take account of developments occurring in criminology, forensic psychology, social work and similar fields of study. This principle is further developed in Chapter IX of these Rules.

36. The direct costs of implementation of a community sanction or measure should not normally be borne by the suspect or the offender.

It is a general principle for the implementation of all sanctions that suspects and offenders are not required to pay any necessary costs and this principle applies to community sanctions and measures. Meeting the obligations of a community sanction or measure often entails expense. The implementing authority shall do all it can to minimise additional costs and inconvenience. Where significant expenses have been incurred by the offender in the course of compliance, the implementing authority should consider reimbursement in appropriate cases.

Some countries may take the view that, specifically, the (often substantial) cost of electronic monitoring should be paid by the suspect or offender. The Rules on electronic monitoring state that: 'Where suspects and offenders are contributing to the costs for the use of electronic monitoring, the amount of their contribution shall be proportionate to their financial situation and shall be regulated by law.' (Recommendation CM/Rec (2014) 4 of the Committee of Ministers to member States on electronic monitoring: Rule 11). When countries take their decisions on this matter, they should note Rule 11 of the present Rules (which say that implementation should not aggravate the afflictive character of community sanctions and measures).

This Rule accordingly states that the costs of implementing community sanctions and measures should not normally be borne by the suspect or offender. Where national law permits or requires such a financial contribution, the maximum amount should be set by law and the individual's capacity to pay should be income-tested and related to his or her domestic circumstances, and the impact that such costs may have on these. An inability to pay a contribution should not be considered a reason to deny a suspect or offender the opportunity to be given a community sanction or measure. It must never be forgotten that many (probably most) persons subject to community sanctions and measures have extremely limited means and unnecessary financial burdens may not only be unfair, but will probably make desistance more difficult.

Supervision and Community Service

37. Community sanctions and measures shall always work to support desistance from crime even where they involve high levels of surveillance or control.

Control, including surveillance, is a legitimate part of a community sanction or measure in many cases and can be necessary to ensure compliance and to protect the public. This Rule is a corollary of Rule 34, emphasising that methods of surveillance and control should not be included in a community sanction or measure for their own sake, but ought to be regarded and used as mechanisms to support the desistance which is the overarching aim of community sanctions and measures.

38. Programmes and interventions for rehabilitation shall be based on a variety of methods. The allocation of suspects or offenders to specific programmes and interventions shall be guided by explicit criteria.

Deciding authorities make judgements about the programmes and interventions that constitute the community sanction or measure in particular cases. Often the implementing authority will have further decisions to take about how exactly the requirements of the community sanction or measure are to be met. For example, a deciding authority may determine that an individual must perform a number of hours of community service, but commonly it is for the implementing authority to assign the specific tasks.

Countries differ in the ways in which authorities manage implementation. However these matters are decided, there must be criteria to inform the decisions. In deciding the appropriate programmes and interventions (and with due regard to the principle of proportionality that sets limits on the overall 'weight' of the community sanction or measure), criteria should include:

- any risks of harm to the public, to suspects or offenders themselves and / or to the staff responsible for the programme or intervention;*
- individuals' capacity to comply with and to respond to the intervention;*
- the personal or social factors which are linked to the likelihood of re offending ('criminogenic needs').*

These criteria should be made explicit when decisions are taken.

39. Tasks assigned to offenders doing community service shall be socially useful and meaningful and make use of and/or enhance the offender's skills as much as possible.

A central aim of community sanctions and measures is to facilitate the adjustment of the individual in society. Such sanctions and measures are, by their very nature, heavily dependent upon the co-operation of the individuals concerned. This co-operation is unlikely to be furthered if community work tasks are pointless. The ultimate aim of these sanctions or measures thereby becomes endangered. Conversely, work which is clearly socially useful and enhancing of the individual's skills is both likely to improve the will to co-operate and to strengthen the sense of responsibility to the community. Community service also constitutes symbolic reparation and this principle also requires that the work should have purpose and wherever possible should be of genuine benefit to the community.

40. Community service shall not be undertaken for the purpose of making profit for the implementing authorities, for their staff, or for commercial profit.

Community service must never be regarded as 'cheap labour'. The beneficiaries of the work are, first and foremost, members of the community against which the individual has offended, while it is also hoped that the offender too will gain from the experience. This rule prohibits community work by offenders which is undertaken for the purpose of making a profit. It should be noted that in some countries social enterprises are becoming increasingly involved in the administration of community sanctions and measures and in

carrying out their work these enterprises may generate a profit for the organisation and / or for society. This Rule does not discourage such ventures, but it does insist that the purpose of a community sanction or measure must never be to make a financial profit and that (for example) community service tasks should not be allocated with that end in mind.

41. Working and occupational conditions of offenders carrying out community service shall be in accordance with all current health and safety regulations. Offenders shall be insured against accident, injury and public liability arising as a result of implementation.

It is clearly necessary to ensure that offenders who are engaged in community work are not disadvantaged so far as industrial accidents or health and safety regulations are concerned. The rule, therefore, requires that they be afforded the same kinds of protection as are given to other people under national health and safety legislation.

Case records, data protection and confidentiality

42. Individual case records shall be created by the implementing authority. They shall be kept up to date so that, *inter alia*, any necessary report can be prepared about the extent of the individual's compliance with the conditions or obligations of the sanction or measure.

During the implementation of a community sanction or measure account must be taken of various kinds of information concerning the individual which exist or emerge at different moments in time. The information will relate, for example, to the offence, to conditions and obligations imposed, to the personal and social situation of the individual and their fulfilment of the requirements of the community sanction or measure. Much of this information may be expected to change over time. It is essential for effective implementation that these various kinds of information be assembled in an individual case record. All notes, whether of formal or informal character, should be part of, and contained in, the case record.

Case record information should be kept up to date. A further reason for updating the case record is stated in this Rule: it may be necessary on occasion to prepare a report about the degree of compliance with any conditions or obligations imposed. In addition, however, updated information makes possible a continuous review of the nature of any progress made during implementation. Such a review is necessary as a basis for the planning and re planning of any action intended to ensure effective implementation. The case record will also hold information about decisions taken so that staff may be held accountable for their practice through these means. A final reason for keeping case records up to date is that they are an important source of information if changes of staff mean that persons not previously acquainted with individual suspects or offenders have occasion to work with them or must take over their cases.

The management of personal data should be undertaken in accordance with national law. Directive (EU) 2016/680 of the European Parliament and of the Council of 27 April 2016 on the protection of natural persons with regard to the processing of personal data by competent authorities for the purposes of the prevention, investigation, detection or prosecution of criminal offences or the execution of criminal penalties, and on the free movement of such data, directs EU members in these matters and may be used as guidance by other countries.

43. Information in individual case records shall only encompass matters relevant to the sanction or measure imposed and its implementation. Such information shall be as reliable and objective as possible.

Information in the case record should be succinct, accurate and relevant to the community sanctions and measures imposed and their implementation. It is doubtful if an absolute criterion of relevance can be given. Clearly, however, information which infringes the rights of the suspect or offender or their family must not be written into the case record. On the other hand, information which has an obvious bearing on the individual's response to the conditions and obligations imposed should be included. Since the information in the case record serves as a basis for the taking of important decisions, it is vital that it should be of reliable character, accurate and up to date. The information shall be impartial and as objective as possible. The use of subjective assessments is not thereby prohibited, but the rule implies that they should be used with care. The supervisor should be explicit about this when recording an opinion or judgement, as opposed to a fact, and should set out the basis for such judgements.

44. The supervisor shall ordinarily inform suspects or offenders of the content of the case record and of any reports made and explain the content to them.

This Rule recognises a use, but also a right, in connection with case records. The supervisor can use records to inform and explain to the individual about the progress of implementation and any plans or decisions which have been or need to be made. Equally, individuals have a right to know what is being recorded about them. This consideration applies to any case record or report concerning the individual. Therefore, the contents of records or notes should be discussed with the individual and, where necessary, explained. A corollary of this is that records and reports should be written with little or no jargon and in plain language.

The Rule is not absolute (hence 'ordinarily'). Particular circumstances may arise which justify not revealing to an individual some particular aspect of the record or report. This would include information which infringes the rights of others, especially where making this information available to the suspect or offender may put others at risk of harm. It may also happen that the implementing authority has been given information in confidence (for example by a doctor with regard to a sensitive medical matter) and the confidential basis on which this information was shared must be respected.

45. The suspect or the offender, or a person acting on their behalf, shall have access to their individual case record to the extent that it does not infringe the right to privacy of others.

This Rule requires that individuals shall have access to their case record and be able to read what is written there about them. An authorised person acting on behalf of the suspect or offender has the same right. Often this person will be their legal representative, but the Rule does not require this to be so. Anyone enjoying the confidence of the suspect or offender may act on their behalf.

46. The suspect or the offender shall have the right to contest the content of the case record. The substance of any unresolved disagreement shall be written into the case record.

The individual may contest what is written in the record. Part of the purpose of this requirement is to provide a check against inaccurate information being written into the case record. As with any other form of dispute, the contestation may or may not be justified. The substance of the contestation must, however, be written into the record, whether or not it leads to a formal complaint and regardless of the outcome of any complaint procedure.

The right to read and contest the record shall not involve an infringement of the rights of others.

47. Information in any individual case record shall only be disclosed to those with a legal right to receive it. Any information disclosed shall be limited to what is relevant for the legitimate purposes of the authority requesting information.

The presumption is that information in the individual's case record is confidential. For this reason it should only be disclosed to those with a legal right to receive it. This does not mean, however, that all information in the case record shall necessarily be disclosed to those with such a right. The Rule is restrictive and requires that any information disclosed shall be limited to what is relevant for the work of the requesting authority.

At the same time, since so much of the work associated with community sanctions and measures involves a number of agencies working together, some information exchange and communication are essential for rehabilitation and for public protection. Nothing in this Rule prohibits such liaison. It will be valuable for agencies to draw up inter agency agreements to try to specify the requirements and the limits of such information exchange. It is no less important that the individual concerned should be made aware of the information that has been exchanged and the reasons why it has been disclosed.

48. At the end of the community sanction or measure, case records in the hands of the implementing authority shall be destroyed or kept in archives in accordance with national data-protection legislation.

The purpose of this Rule is to prevent case records being kept and exercising an effect after the community sanction or measure has ended. It requires, therefore, that they be destroyed once the sanction or measure or its legal effects are exhausted or must be lodged with an authority which has rules about providing safeguards on keeping them securely and about revealing their content to third parties.

49. The kind and amount of information about individuals given to agencies which provide community service work placements or personal and social assistance of any kind shall be defined by, and be restricted to, the purpose of the particular action under consideration. In particular, it shall normally exclude information about the offence.

Community sanctions and measures frequently mean that a variety of agencies and individuals become involved in providing community service work or forms of help to the suspect or the offender. This Rule deals with the question of the extent to which they may receive information about the individual. In general, the Rule provides for restrictive practice. The nature of the work or help provided may make it necessary to disclose information in fairness to the agency providing assistance and to ensure the safety and well-being of others. Undue risks may be run, for instance, if certain kinds of offenders are allowed to perform community service with children, older people or those who may be otherwise vulnerable. If, however, it is necessary to disclose sensitive information, this shall only be done with the knowledge of the individual. The offender should be asked to consent to this information exchange, after having been given a clear account of what information is to be disclosed and why this is necessary. If consent is not forthcoming, then, in the case of community service, another kind of placement should be arranged instead.

By sensitive information is meant information about the offence or the offender's personal background, information of a purely private character or any other information which might lead to unfavourable social consequences such as stigmatisation.

Chapter IV: Community participation

50. As reintegration into the community is an important aim of community sanctions and measures, implementing authorities shall work actively in partnership with other public or private organisations and local communities to meet the needs of suspects or offenders, promote their social inclusion and to enhance community safety.

Every community has a vested interest in the successful re integration of suspects and offenders into society and to that extent has a responsibility to facilitate that process. Community involvement in the implementation of community sanctions and measures provides an opportunity for citizens, both individually and collectively, to make a contribution to the rehabilitation of offenders and thereby to the protection of society and its members.

Community participation in the implementation process can have important effects on individuals. They are more likely to take responsible attitudes towards the community when they become aware of the community's interest in and concern for improvement in their personal and social situation. At the same time, the individual is provided with opportunities to take up or renew meaningful ties in the community and possibilities for contact and support.

It is possible that without such active engagement services will become insular and fail to achieve their full potential in narrowing the gap between suspects and offenders and the community. Suspicion, fear and misunderstanding may persist and further offending can be the result.

51. The community, including private individuals and private and public organisations and services, shall be encouraged to participate in the implementation of community sanctions and measures. Attempts shall be made to assist suspects and offenders in developing meaningful ties in the community, in broadening their opportunities for contact and support and to encourage the community to make a positive contribution to their social reintegration.

This Rule expands upon Rule 50 to encourage implementing authorities to be active and imaginative in community engagement. Rule 50 recognises the roles of formal agencies, while this Rule states that, in addition to receiving a range of services, suspects and offenders need to establish and develop all kinds of associations with their communities.

The involvement of members of the local community greatly facilitates access to an extensive range of human and material resources and social support systems. Suspects and offenders might be able to establish links with voluntary welfare agencies, trade unions and staff associations, social and recreational clubs, religious groups, charitable bodies and other organisations and individuals with the capacity to provide them with assistance and support. The maintenance of links with the wider society is likely to enhance the prospects of social re integration.

Justice cannot be effectively administered in isolation from the community it seeks to serve: it requires both the acceptance and the respect of the public. This level of confidence and commitment is most likely to be achieved if members of the public are encouraged and enabled to participate in the administration of justice. Imaginative projects may include involving ordinary people as mentors or through outreach schemes; as volunteers (see Chapter VII of these Rules); engaging employers and social enterprises (in creating work placements, apprentice schemes and real jobs); exploring the potential to develop responses to wrongdoing that do not involve prosecution - for instance, restorative approaches; and linking community service to community problems, including crime and community safety.

52. Community participation shall never be undertaken for the financial profit of individuals or organisations.

Rule 40 has applied this principle to the particular case of community service. The labour of offenders undertaking community service is productive and could in principle generate profits, raising the question of the beneficiary of such profit. Rule 52 recognises that the way in which individuals and organisations are remunerated for their contribution to the implementation of community sanctions and measures is becoming an increasingly complex matter with the development of social enterprise agencies alongside NGOs and commercial companies. For example, arrangements are made in some countries to pay for drug misusing suspects or offenders to receive treatments in privately run therapeutic communities. This Rule reaffirms that while sometimes community involvement may generate profit, this must never be the purpose of community participation in a particular case and the interests of suspects or offenders should never be subordinated to a profit motive.

53. Participating organisations and individuals drawn from the community shall undertake supervision only in a capacity laid down in law or defined by the authorities responsible for the imposition or implementation of community sanctions or measures. In such circumstances, the deciding or implementing authorities shall preserve their overall responsibility for the proper carrying out of the community sanction or measure and shall do all they can to ensure the probity, safety and integrity of all participants.

Implementing authorities cannot themselves manage every need associated with desistance or social support. Nor is it their function to do so. They need, therefore, to rely on all the resources available to other community members - for instance in matters of employment, housing, health, etc. The different skills and perspectives of a range of organisations are an indispensable part of working with suspects and offenders in the community and promoting public safety. Co-ordinated and complementary inter agency and inter disciplinary work is necessary to meet the often complex needs of suspects and offenders and to manage risks. Implementing authorities, therefore, should work in partnership with other public or private organisations and local communities, in this way promoting social inclusion. Organisations which already have a duty to provide services may also need the advice of the implementing authority to help them make sure that their services are readily and fairly accessible to suspects and offenders.

At the same time, it is in the interest of the implementing authority, participating organisations and individuals drawn from the community and suspects and offenders themselves, that there should be no uncertainty in their inter relationships. Rule 53 elaborates on how this might be done.

This Rule also states that when the implementing authorities make referrals to other organisations and commission their services they must do all they can to ensure that the organisations concerned are responsible and reliable. The implementing authority has a duty to make sure that all the principles in these Rules are upheld by individuals and organisations implementing community sanctions and measures in partnership with the authority. It is the implementing authority which bears the final responsibility for the proper implementation of the sanction or measure in question. In consequence, it is a first duty of the implementing authority to ensure that the service provided always meets the standards laid down in the present rules. Where this is found not to be the case, the implementing authority shall take appropriate action, deciding what should be done taking into account the nature and degree of the shortcoming.

54. Participating organisations and individuals drawn from the community shall be bound by the demands of confidentiality and by respect for the rights of suspects and offenders.

This Rule states that whenever the implementing authority commissions a service or refers a service user to a community participant, everyone must be aware of the requirement that the organisation or individual shall uphold the rights of suspects and offenders in all their dealings with them and respect the provisions of the present Rules.

55. Where the implementing authority engages directly with an organisation or individual to provide services for suspects or offenders subject to a community sanction or measure, an agreement should be drawn up which specifies, in particular, the nature of their duties and the way they are to be carried out.

Rule 50 introduced the matter of the relationship between agencies. This Rule develops the point by reaffirming the importance of clarity between the implementing authority, community participants and service users about their inter relationship. In particular, it is necessary that there should be clarity in respect of terms of the services to be provided, communication protocols, roles, responsibilities and lines of accountability, the range and nature of the duties to be undertaken, the human and material resources which

can be provided and, importantly, the nature and limits of the authority exercised. For this reason it is important that community participation should be based on a shared and sound understanding, which should be set out in a written agreement between the implementing authorities and community participants.

Chapter V: Consent, cooperation and enforcement

56. A community sanction or measure shall only be imposed when the appropriate conditions or obligations have been decided upon and it is known that the suspect or the offender is likely to co-operate and comply with them.

Unlike the punishments of imprisonment and fines, which can be coercively enforced regardless of the will of the individuals concerned, ideally community sanctions and measures require the co-operation of the individual if they are to achieve their aims. If someone is manifestly not prepared to co-operate and comply with appropriate conditions there would seem to be little point in a court deciding on a community sanction or measure.

It should be noted, however, that while a blunt refusal to co-operate may lead a deciding authority not to impose the community sanction or measure it had in mind, it is not unusual for the person to have a degree of ambivalence about a community sanction or measure. 'I won't co-operate' can sometimes reflect a doubt about an ability to co-operate or a fear of being unable to change. Probation staff, for example, recognise that motivation is shifting and it is a large part of their professional skill to sustain and to develop it.

The deciding authority may benefit from professional advice before forming a decision about the likelihood of compliance and even where there is some doubt about the chances it will sometimes be worth giving the suspect or offender the opportunity - especially if a custodial sentence is the alternative. The pre-sentence inquiry is often an important way of ascertaining and informing the court about the kind of conditions that would be appropriate and whether the person is willing to co-operate. Careful pre sentence inquiries enable a court to take its decision on the basis of sound information and professional judgement.

57. Where the suspect's or the offender's consent is required it shall be informed and explicit.

In this rule 'consent' refers to any situation in which the individual is asked to assent to some course of action prior to the taking of a decision on the matter. Such a situation can arise in connection with the imposition of a community sanction or measure. Not all countries have a legal requirement that consent must be expressed for all community sanctions and measures, but wherever this is a formal legal precondition, justice requires that the individual must do so in full knowledge of what they are consenting to. Suspects and offenders must know that they are being asked to give consent and this means that there must always be an explicit procedure, not a tacit or assumed consent.

58. Such consent shall never have the consequence of depriving suspects or offenders of any of their fundamental rights.

The giving of consent, even with the safeguards provided by other Rules, shall never have the consequence of depriving suspects or offenders of any of their fundamental rights. The European Committee for the Prevention of Torture has drawn attention to the difficulties of deciding about the authenticity of expressed consent in the context of a situation of coercion (especially in prison where, for instance, early release may depend on 'consenting' to some condition). These difficulties can arise for community sanctions and measures as well and this Rule asserts that consent must never be used as a pretext for depriving people of their fundamental rights.

59. The consent of a suspect shall be obtained before the imposition of any community measure to be applied before trial or instead of a decision on a sanction unless otherwise provided by law.

This Rule relates to pre-trial proceedings or measures used instead of a decision on a sanction. A suspect is in principle innocent and because of the presumption of innocence caution needs to be exercised before a community sanction or measure is imposed.

One example of such a measure would be a requirement for a homeless suspect to live in some approved premises and report regularly to a designated person instead of being detained in a prison pending trial. Such a solution nevertheless requires the person to accept responsibility for their behaviour in a way that would not be required if they were to be remanded in custody in prison. The consequences of failing to live in accordance with the measure can be serious for the individual who should therefore be asked to indicate their willingness to comply with the proposed community measure.

It must be emphasised that the consent of the individual to such a community measure should not be obtained by offering inducements related to an admission of guilt or a reduction of the criminal charge.

60. Any conditions or obligations specified in a community sanction or measure shall be determined taking into account the individuals' needs and circumstances, and their risks of reoffending (and in particular of causing serious harm).

This Rule is a specific application of Rule 22. Conditions and obligations should be imposed for a legitimate purpose. The deciding authority should consider those conditions that are judged to be necessary as a fitting punishment, to support desistance and to reduce risks, but must also take into account the individual's circumstances. It is no less important that the conditions fit together coherently: for example, a requirement to undertake community service could be imposed alongside a drug treatment requirement, but care would need to be taken to ensure that fulfilment of one condition did not prejudice the feasibility of compliance with the other. Again, an electronic monitoring requirement must not interfere with legitimate aspirations like seeking employment. The total 'package' of sanctions must be proportionate and feasible for the individual in their own particular circumstances.

61. In addition to formal documentation, suspects and offenders shall be clearly informed about the nature and purpose of the sanction or measure and the conditions or obligations that must be respected before the start of the implementation in a language they understand and, if necessary, in writing.

This Rule deals with the application of the principle presented in Rule 30 - concerning information to the individual about the nature, content and consequences of the sanction or measure imposed - to the implementation phase.

No matter how information has been given to the suspect or offender about the decision of imposition (for instance, by written document, legal notice, oral explanation by the deciding authority), the beginning of the actual implementation constitutes a special and favourable moment. At this stage, suspects and offenders need clear and reliable information about the significance and consequences of the community sanction or measure and are likely to be receptive to this. A good understanding of what is expected can have a considerable influence on the proper implementation of the sanction or measure.

The information should in the ordinary way be given orally so as to permit a dialogue to take place between the practitioner and the suspect or offender. The fact that explanations are given orally does not exclude the possibility of giving them a written statement recalling the conditions and obligations that must be respected, and providing other generally useful information about the implementation of the sanction or measure.

Chapter VI: Non-compliance and revocation

62. At the start of the implementation of a community sanction or measure, suspects and offenders shall be informed about the content of the sanction or measure and what is expected of them, of the consequences of non-compliance with the conditions and obligations stated in the decision and of the circumstances in which they may be brought back before the deciding authority in respect of non-compliance or inadequate compliance.

Implementing authorities have a duty to give effect to the sanctions and measures ordered by deciding authorities. The nature of the sanction or measure must be fully explained to suspects and offenders: they must know what is expected of them - and, indeed, what they can expect from the authority. This Rule stipulates that the consequences of non-compliance must be carefully explained. These typically include the possibility of a return to court to be sentenced or, in the case of early release from custody, recall to prison.

The implementing authority must ensure that those under supervision are aware of these possible consequences, although supervisors should not rely solely on threat of further sanction to gain compliance. They should endeavour to demonstrate the value of co-operation and treat them in a manner that gains their consent. There are research findings that show that people are much more likely to co-operate when they feel they are being dealt with fairly. A sense of unfairness can lead to resentment and a refusal to co-operate. It is true that for some suspects and offenders in some circumstances, the consequences of non-compliance will be very serious and may lead to a custodial sentence. Suspects and offenders must be made aware of this, but this must not be put to them as the only reason why they should comply. An explanation of the advantages of co-operation and other motivational skills can be used in these circumstances. Any obstacles to compliance should be identified and discussed and strategies put in place to enable individuals to do what is required of them.

There are occasions when supervisors will offer advice to suspects and offenders - which they may or may not choose to accept. It is therefore important that staff should distinguish clearly between any legally required instructions they may give and any informal advice or guidance they may offer and make sure that this distinction is understood.

63. The implementing authority shall clearly define the procedures to be followed in the event of the suspect's or the offender's non-compliance or inadequate compliance with the requirements.

The procedures to be followed by staff responsible for implementation when confronted by difficulties stemming from breach or poor fulfilment of imposed conditions must be precisely defined so that staff can manage such situations appropriately. This Rule is a corollary of the preceding Rule: just as suspects and offenders need to be clear about what is expected of them, so must staff.

The purpose of the Rule is not, however, to require a comprehensive regulation of this matter. The discretionary power enjoyed by the staff should enable it to resolve a number of the difficulties arising during implementation. The Rule seeks, rather, to ensure that certain limits are laid down with a view to maintaining equality of treatment as between individuals.

Finally, the delicate matter of dealing with non-compliance or poor performance on the part of the suspect or offender and, in particular, knowing when and when not to invoke formal procedures which can have serious consequences, calls for clear, open and trusting relations between the implementing and the deciding authorities.

64. Minor transgressions which do not require the use of a procedure for revocation of the sanction or measure shall be promptly dealt with by discretionary means or, if necessary, by an administrative procedure. In such cases, the suspect or the offender must be given the opportunity to make comments. The procedure and outcome shall be written into the individual case record and explained promptly and clearly to the person concerned.

Non-compliance must always be taken seriously and professional judgement exercised within the standards set by national law. Whenever a suspect or offender fails to do what is required, the implementing authority should respond assertively and promptly. If someone fails to report as instructed, for example, the agency should get in contact with the individual as a matter of priority. Once contact has been made, the supervisor should inquire about the reasons for non-compliance: not all instances of non-compliance are a wilful disregard of the sanction or measure. Indeed there are many reasons why suspects or offenders may fail to comply, including confusion about what is required of them, a disorganised personal life (leading to missed appointments), and despair about the possibility of change. On the clear understanding that non-compliance is unacceptable, the supervisor shall discuss with the individual what shall be done to bring about compliance in the future. Non-compliance and the reasons for it must be recorded in the record.

In some circumstances, a failure to comply may be a sign of increasing levels of risk and, where this could lead to serious harm, the agency must give priority to responding to this non-compliance as a matter of urgency. This may involve arranging (for example) for the suspect or offender to appear in court as soon as possible or to be recalled to prison.

One of the principal aims of any community sanction or measure is to encourage and enable changes in people's lives. Some changes - notably obtaining regular employment - are likely to make a significant difference to the individual's future behaviour. At the same time, such changes can create challenges for compliance. For example, someone who is at work all day may find it difficult to report as instructed. Staff should be alert to these possibilities and must be willing to make application to the deciding authorities to amend the requirements of the community sanction or measure where this seems appropriate.

65. Any significant failure to comply with the conditions or obligations laid down in a community sanction or measure shall be promptly reported in writing to the deciding authority by the implementing authority.

The term 'significant failure' can be compared and contrasted with that of a 'minor transgression' used in Rule 64. Although what constitutes a breach is normally laid down in law, since this may lead to revocation or modification of the sanction or measure, it is for the implementing authority to assess whether the failure shall be considered significant in this sense. A breach of conditions which is so serious that it can give rise to a reconsideration of the sanction or measure imposed should be regarded as a 'significant failure'. It is difficult and perhaps unnecessary to go much beyond this in defining the distinction, although agencies are likely to develop their own understandings and procedures so that staff are clear about what is expected of

them. The suspect or offender too needs to know when a level of non-compliance may lead to a formal report to the deciding authority and what may ensue from that. It will, however, often be useful for the supervisor to talk to the individual about their failure to comply in order to form a view about its significance and its implications for future compliance.

The serious nature of a significant failure to comply requires that the deciding authority be informed of it formally. Such information should be conveyed promptly since if the community sanction or measure has broken down, the instructions of the deciding authority are no longer being put into effect and this state of affairs needs to be managed expeditiously. Report to the deciding authority should be in written form, bearing in mind the importance of making precise facts available.

66. Any written report on failure to comply with conditions or obligations shall give an objective and detailed account of the manner in which the failure occurred, and the circumstances in which it took place.

Any report asserting non-compliance with the requirements of the sanction or measure should be precise and clear. The report should relate both to the facts of the case and to the context in which they are situated. This is a necessary condition for the deciding authority to be able to make a true assessment of the breach alleged and to decide on the possible modification or revocation of the sanction or measure.

67. The decision to modify or revoke a community sanction or measure shall be taken by an authority defined by law. This deciding authority shall only give a ruling on the modification or the partial or total revocation after making a detailed examination of the facts reported by the implementing authority.

This is a further requirement of due process of law. Just as the original imposition of the community sanction or measure was made by a legally established deciding authority (often a court), it is for this authority to rule on modifications and revocations. These decisions should be made after examination and consideration of the facts of the case.

68. The decision to revoke a community sanction or measure shall not necessarily lead to a decision to impose imprisonment.

This Rule should be considered in relation to Rule 12, which it complements. Even where non-compliance with a condition or obligation necessitates revocation it should still be possible to deal flexibly with the non-observance and not necessarily impose imprisonment. This might, for example, be the case where a serious failure to observe a condition or obligation occurs towards the end of a probationary period during which compliance has, up to that point, been satisfactory. The substitutive character attaching to community sanctions and measures would be reduced to nothing if a failure in implementation required the deciding authority to impose imprisonment in all cases. Where the deciding authority seeks the advice of the implementing authority about the appropriate response to proven non-compliance, staff should be positive and imaginative in trying to suggest community sanctions and measures that might be more appropriate and with which compliance is more likely.

There is the further consideration of proportionality: if the deciding authority had formed the view originally that the offence did not necessitate a period of imprisonment, then this decision should not be lightly set aside when the decision is to taken to revoke and to deal again with the original offence. The deciding authority, possessing as it does a total power of assessment, should contemplate a variety of possible solutions, imprisonment being considered as the ultimate sanction to be used only in the absence of a possibility to impose some other appropriate community sanction or measure.

69. In deciding on the modification or partial or total revocation of a community sanction or measure, the deciding authority shall ensure that the suspect or the offender has had the opportunity to examine the relevant documents and to present their case regarding the alleged violation of any condition or obligation imposed. The suspect or the offender shall be entitled to legal assistance.

This is a requirement of due process of law. The individual must have a fair opportunity to contest the allegation of non-compliance or to explain to the deciding authority how and why this occurred. Since the deciding authority typically has a range of powers available in response to non-compliance, the suspect or offender should have the opportunity to address the matter. Normally this should take place before the decision is taken. Sometimes, however, such a process might increase the risks of absconding and could endanger the public - for example, when an offender must be recalled to prison because of increases in the risks they pose. In such cases, the offender should be given the earliest opportunity after recall to examine the grounds and, if they so choose, to challenge the decision. The offender should have a right to legal advice throughout these proceedings.

70. Where the revocation of a community sanction or measure is being considered, due account shall be taken of the manner in which and the extent to which any conditions and obligations laid down have been complied with. Where a breach of the sanction or the measure by an offender leads to a sentence of imprisonment, credit for any satisfactory compliance should be reflected in the length of the sentence.

The initiation of a procedure for revocation should be the occasion for an evaluation of the implementation of the sanction or measure. The positive aspects should be studied as well as the negative ones. Thus, even a partial implementation of the sanction or measure (as occurs, for instance, when only a proportion of the hours of work in community service have been carried out) or a deficient implementation (as occurs, for instance, when efforts have been made to compensate a victim even if incompletely) can constitute indications which illuminate the way in which implementation has been carried out and thereby give reason to influence the decision on revocation.

71. Any condition or obligation laid down in a community sanction or measure may be modified by the deciding authority, having regard to changes in circumstances and/or to progress made by the suspect or the offender. An application to modify conditions or obligations may be made by the suspect or the offender or by the implementing authority, or otherwise as laid down in law.

This Rule recognises that circumstances change and that one advantage of a community sanction or measure should be that it is sufficiently flexible to respond to such changes. On the application of the implementing authority or of the suspect or offender, or as otherwise prescribed by law, the deciding authority should be able to modify or revoke a community sanction or measure. Among the reasons for this might be:

- *the circumstances of the individual have materially altered since the community sanction or measure was made and, as a result, they will not be able to comply with any condition; or*
- *(where this was a requirement) the individual no longer consents to the order; or*
- *the rehabilitation and reintegration of the individual would be advanced by the making of a further decision; or*
- *the continuation of the sentence is no longer necessary in the interests of the community or the individual.*

72. In accordance with the law the deciding authority shall be able to terminate a sanction or measure before it is due to end when it is established that the suspect or the offender has observed the conditions and obligations required and it appears no longer necessary to maintain them to achieve the purpose of the sanction or measure. The application to terminate a sanction or measure on these grounds may be made by the suspect or the offender or by the implementing authority.

Many of the earlier Rules in this Chapter have addressed questions of non-compliance, but it can also happen that the person has made such progress that the deciding authority could profitably review the community sanction or measure. This could lead to modification of one or more conditions. Thus, for instance, an offender who gives proof of having compensated a victim should no longer be subject to a condition for compensation. Similarly, no one should be compelled to continue in treatment once it has been established that the drug dependence has been dealt with sufficiently and is unlikely to give rise to further offending. National legislation should set out the precise criteria for the use of this power by the deciding authority.

This Rule deals with the possibility of terminating the sanction or measure altogether before the normal term of expiration. Two conditions have to be met here. Firstly, the requirements inherent in the sanction or measure must have been fulfilled. Secondly, it must appear no longer expedient to maintain the requirements to achieve the ends of the sanction or measure. Complete latitude should be given in law to the deciding authority concerning the application of the second condition.

There can be real value in making a public statement to the individual that their progress has been noted, their obligations fulfilled and that this is formally acknowledged by ending the community sanction or measure and restoring the individual to their full civic rights.

Chapter VII: Organisation, staff, and resources

General

73. The structure, status and resources of implementing agencies shall correspond to the volume and the complexity of the tasks and responsibilities they are entrusted with and shall reflect the importance of the services they provide.

The proper implementation of community sanctions and measures is an extremely important and demanding responsibility. In many countries, the numbers of people subject to community sanctions and measures far exceeds the numbers in prison, yet often the distribution of the budget does not adequately reflect the volume and importance of community sanctions and measures. This Rule enjoins countries to provide a well-established and effective implementing authority, affirming its status and providing adequate resources.

74. Implementing authorities shall work in co-operation with other agencies of the justice system, with support agencies and with the wider civil society in order to carry out their tasks and duties effectively and fairly.

The general principle that this Rule asserts has been covered in Chapter IV, but needs to be restated in this context as well. If the implementing authority is to deal with other agencies in partnership, its distinctive skills and authority must be respected. If the purpose and value of the implementing authority are poorly understood, it will be much harder for its staff to work in mutually respectful partnership with other agencies within and beyond the criminal justice system.

75. The work of authorities responsible for the implementation of community sanctions and measures shall be based on an explicit policy statement describing their function, purposes and basic values. The policy statement should be supplemented by written service plans and practical instructions and guidance.

In support of Rule 73, this Rule asserts that the standing of the implementing authority and public confidence in its work will be enhanced by clear and realistic statements of its purposes and a transparency about its policies and practices. Deciding authorities also need to know how community sanctions and measures are put into effect and policy statements and plans of the kind envisaged in this Rule are preconditions of gaining confidence and ensuring due accountability.

76. Implementing authorities shall establish internal systems of scrutiny so that they can monitor their performance and that of their members of staff.

Implementing authorities shall ensure that there are reliable systems in place to monitor and improve their own practice and to ensure that it meets the standards required. For example, records should be regularly and systematically scrutinised by line managers to provide management information, including monitoring of adherence to law and policy. They should also discuss performance with members of staff.

Staff

77. Implementing authorities should have staff of high professional quality, recruited, trained and employed in accordance with the principles laid down in the relevant Council of Europe texts related to staff concerned with the implementation of sanctions and measures.

If the implementing authority is to enjoy the standing and recognition proposed earlier in this Chapter, it must have staff of a calibre to merit such status. This has implications for the way in which staff are recruited and trained, as well as for their salaries and conditions of service. The relevant general principles are set out in Recommendation No. R (97) 12 on staff concerned with the implementation of sanctions and measures as well as in the European Prison Rules (Part V) and the European Probation Rules (Rules 21-30).

78. Staff shall be accountable to the implementing authority. This authority shall determine the duties, rights and responsibilities of its staff and shall arrange for the management and supervision of such staff and assessment of the fairness, efficiency and effectiveness of their work.

The Rule states that, apart from its functional duties (ensuring recruitment, selection, payment of salaries, promotion, etc.) it also lies within the competence of the implementing authority to establish norms of service. This means defining the obligations, rights and responsibilities of its staff and then ensuring that practice is taking place as it should.

There should be systems in place to enable agencies to monitor the quality of their own practices and to check performance against the required professional standards. Staff should be encouraged to regard these processes as a device to improve the quality of service delivery and enable them to do their work as well as possible. Such reviews should focus not only on individual performance, but should also consider if staff are adequately resourced and supported in undertaking their work.

Since the effectiveness of implementation depends primarily on the quality of work done by the staff, the implementing authority should avail itself of all useful ways of supervising the work of the staff and enhancing the quality of their practice.

79. There shall be arrangements for management to consult with staff as a body on general matters and, especially, on matters to do with their conditions of employment.

Staff have obligations to their employing authority and the implementing authority reciprocally has obligations to its staff. The authority must ensure that staff are adequately trained, resourced and supported to do what is required of them. This Rule states that managers should establish and participate in arrangements where staff can express their views as a group, not least on the question of their conditions of service. Moreover, staff have a unique insight into the ways in which policies are being put into practice and to observe any shortcomings in policy. Since it is not always straightforward for individual members of staff to put this to their managers, liaison with a staff body is an important mechanism for organisational enhancement.

80. There shall be no discrimination in the recruitment, selection and promotion of staff on grounds of race, colour, ethnic origin, gender, sexual orientation, religion, political or other opinion, economic or social status.

The general principle of non-discrimination asserted in Rule 6 applies with the same force to the recruitment, promotion opportunities, salaries and conditions of service of staff. The grounds of discrimination set out in the Rule should not be considered an exhaustive list and discrimination for any other similar reasons would also be prohibited by the Rule. The principle of non-discrimination in matters of recruitment and selection should not, however, hinder the promotion of specific policies of action on behalf of particular categories of persons, for example, women. Similarly, the principle of non-discrimination should not prevent differential recruitment and selection in order to deal effectively with particular categories of individuals, for example, ethnic minorities.

As with Rule 6, respect for this Rule entails periodic inspection of policy and practice to make sure that community sanctions and measures are being fairly implemented and monitoring systems should be adopted which might draw attention to unwitting discrimination.

81. Staff recruitment and selection should take into consideration specific needs of particular categories of persons and the diversity of the suspects or the offenders to be supervised.

Staff recruitment strategies should have regard to the diversity of the communities served by the implementing authorities and of those under their supervision. This can be a complex matter. For example, in many countries there are marked imbalances in the gender profile of the staff group and perhaps in their ethnicity too. Attempts to redress this (perhaps by seeking actively to recruit from groups that are found to be under-represented in the workforce) may not always fit easily with principles of equality of opportunity in employment. Even so, implementing authorities should always be aware of these considerations and do as much as possible to develop a workforce that broadly matches the profile of the community. Where there are large numbers of non-nationals originating from a particular country, the appointment of one or more members of staff who speak that national language might be considered. If the implementing authority shows itself to be aware of these matters, it will demonstrate at the same time a commitment to the rights and interests of those under supervision, greatly enhancing the legitimacy of its work in the eyes of service users and of the general public.

82. The staff responsible for implementation shall be sufficiently numerous to carry out their duties effectively. They shall possess the personal qualities and professional qualifications necessary for their functions.

This Rule provides no absolute indication concerning the number of staff in relation to the number of suspects or offenders being dealt with or 'caseload'. When account is taken of the great variation in community sanctions and measures and the heterogeneous structure of European sanction systems, it would be neither possible nor expedient to quantify this relation. For that matter, the numbers of individuals on a supervisor's caseload is often quite uninformative: so much depends on the needs of these individuals,

the levels of risk they are believed to pose and how much of the service is being delivered by the supervising officer in person (as opposed to colleagues or indeed partner agencies).

The second part of the Rule specifically requires the various administrations to define their own norms so as to provide a precise frame of reference within each system, having regard to the particular community sanctions and measures in existence and the complex tasks facing the staff. Such norms can be useful for the qualitative and quantitative evaluation of agency's practices. These norms include a specification of the personal characteristics of staff - for example, personal integrity, commitment to the values of the agency, ability to work as a member of a team. Some of these qualities can be tested during the process of recruitment; other such qualities can be developed through training and experience.

83. The staff responsible for implementation shall have adequate training to enable them to have a sound understanding of their particular field of activity, their practical duties and the ethical requirements of their work. Their training should encourage them to contribute to an enhancement of their work. Their professional competence shall be regularly developed through further training and performance reviews and appraisals.

This Rule formulates a number of requirements about the training of the staff and the necessary conditions for the exercise of their functions. Training is essential as a way of giving the staff an awareness of their precise responsibilities in relation to suspects and offenders and to the community. Similarly, having regard to the fact that community sanctions and measures involve the wider society, staff must be made aware of the need to co-ordinate their activities with that of relevant organisations in the community.

Before entering into service, staff should receive specific and relevant initial training. Thereafter they should be given the opportunity to improve their knowledge and skills through developmental training. With both forms of training it is necessary to take particular account of the need to gain knowledge - especially that derived from sociology, social work and criminology - about various practical aspects of the work as well as on professional and ethical requirements. These matters should be dealt with over and above theoretical professional and technical aspects. It can be useful to think in terms of knowledge, skills and values as the components that constitute best practice. With further training, it will be necessary to undertake the practical examination and evaluation of different work situations so as to maintain and develop professional competence. The necessary resources for training, notably financial resources, should be provided by governments.

Best performance requires not only the abilities of staff, but calls for the agency to provide an organisational context in which these abilities can be deployed. This includes not only training and supervision, but also sufficient resourcing, as well as opportunities for career development.

84. Salaries and conditions of service shall be commensurate with the staff's skills and responsibilities. Staff shall be appointed on such a legal, financial and working-hours basis, that professional and personal continuity of development is ensured, that the employees' awareness of official responsibility will be strengthened and that their status in relation to conditions of service matches that of other professional staff with comparable functions.

The purpose of this Rule is to define the essential elements of the professional staff's conditions of service in order to guarantee stability of employment and ensure dignity of status.

A staff group which is established for an indeterminate period and which has legally defined conditions of service and adequate remuneration, is more likely to function better than temporarily hired staff. Stability of employment is extremely important in this kind of work, where the nature of the task is both demanding and complex, the psychological pressures often intense and in which it is often necessary to have frequent, even daily, contact with others working in the penal system - police, judges, other judicial, prison staff - with a different professional training. Professional staff should therefore have a status in relation to conditions of service similar to these other categories of staff with comparable responsibilities. If people choose to move from one agency of criminal justice to another (for example, a relatively new probation service may want to recruit staff from an established prison service) care must be taken to ensure that any such transfer does not adversely affect salaries and conditions of service like pension arrangements.

The Rule does not require that the professional staff be established as state civil servants. This is common, but not everywhere appropriate. In fact, there is a great diversity of both public and private organisation in member states of the staff responsible for implementing community sanctions and measures.

Use of volunteers

85. The implementing authority should consider the recruitment of individual volunteers to contribute to its work to enhance the involvement of the community in the implementation of sanctions and measures.

The Rules in this section apply to volunteers who work with and on behalf of implementing agencies and not to those who work with suspects and offenders independently or in other organisations. Volunteers can make an invaluable contribution to the work of an agency and to helping and supporting victims, suspects and offenders. The involvement of volunteers can be part of the contribution made by wider civil society in responding to crime, rather than handing over such work solely to professionals.

Volunteers are to be distinguished from the community participants referred to Chapter IV. Community participants remain at work in their own organisations and are usually salaried staff. They normally work with many clients in addition to those fulfilling the requirements of community sanctions and measures. Volunteers work with and on behalf of the implementing authority and are assigned particular roles within that organisation. Although they are formally associated with the authority in this way, just because they are not professionals and are unpaid, their contribution is different and can serve to make and strengthen bonds with the community. Like professionals, volunteers can help suspects and offenders change their lives, can serve as a positive role model, and help offenders understand the harm done by offending.

They can also work as mentors and can befriend suspects and offenders, offering a relationship that is valued all the more because it is less formal than the relationship with a supervising officer. Suspects and offenders often especially appreciate the time and commitment of people who are giving their support and advice without payment. Volunteers may assist professional staff in a range of practical tasks by agreement with the authority. Volunteers can also act as 'champions' of community sanctions and measures, helping society to better understand their aims and value.

86. Volunteers can make an important contribution to the implementation of community sanctions and measures but should not undertake work which should be carried out by professional staff.

Volunteers should not be asked to undertake work appropriate to the role and responsibilities of employed staff or solely as a means of conserving the resources of the authority. The organisation must make careful decisions about the appropriate role boundaries between its professional staff and volunteers, taking account not only of the skills and knowledge of the personnel involved but also of the appropriate level of responsibility.

87. The implementing authorities shall define criteria and procedures according to which individual volunteers drawn from the community are selected, informed about their tasks, responsibilities, limits of competence, accountability and other issues. Suitable training shall be provided.

Since volunteers are working on behalf of the implementing authority with suspects and offenders (and sometimes perhaps with victims too) to whom the authority owns a duty of care, there must be a process to test their personal suitability to work in this capacity. This must involve at least a personal interview with a member of staff and a criminal record check.

Having a previous criminal record should not necessarily prevent people from working in this role. The experience of ex-offenders can enable them to make a distinctive and invaluable contribution in their work with offenders and their appointment as volunteers demonstrates the agency's commitment to supporting desistance through successful social inclusion. Notably many countries have good experiences of such 'peer mentoring'. Even so, by no means everyone is suitable for this role and the implementing authority has a duty to use its judgement about whom to engage.

88. Volunteers shall be guided and supported by professional staff and enabled to perform duties appropriate to their skills and interest within the boundaries of their role.

This Rule asserts that volunteers need ready access to professional staff who can offer them advice and support in their work. A professional supervisor should retain responsibility for the management of a case and assign tasks to the volunteer as appropriate. There are likely to be times when the volunteer will need authority and approval from the responsible supervisor as well as their guidance and support.

Volunteers, just like paid staff, have a duty to protect the public and are therefore bound by the same rules regarding confidentiality. Suspects, offenders themselves and other service users, as well as staff and volunteers, must understand the rights and responsibilities involved in these working relationships.

89. Volunteers shall be insured against accident, injury and public liability when carrying out the duties assigned to them by the implementing authority. It is this authority's duty to make sure that they are adequately insured. They shall be reimbursed for necessary expenditures incurred in the course of their work.

Like paid staff, volunteers need adequate insurance cover when they carry out their duties. This applies only when the implementing authority appoints volunteers directly. These arrangements must be distinguished from the position of employees of organisations working in partnership with the implementing authority.

Although they are not paid for their work, they may sometimes incur expenses (for example travel costs) for which they should be reimbursed.

Financial resources

90. Implementing authorities shall have adequate financial means provided from public funds. Third parties may make a financial or other contribution but implementing authorities shall never be financially dependent on them.

This Rule, which is addressed to governments and concerns budgetary allocations, makes an important statement about the financial resources necessary to implement community sanctions and measures. Although they may cost considerably less to apply than imprisonment, community sanctions and measures nevertheless require a significant degree of financing. The financial means necessary should be obtained from the budgetary allocations of the state and be subject to strict budgetary control.

The Rule gives no quantitative indications in this matter but is limited to emphasising that, in the interest of a well-functioning service, there should be sufficient correspondence between the financial means accorded and the needs of the implementing authority.

The second part of the Rule provides that the implementing authority may make use of resources which do not stem from a state budget. Such resources may come from bodies or private persons considered as 'third parties' in relation to the implementing authority. The resources in question may be of strictly financial character or take some other form such as, for instance, the provision of organisational assistance or ancillary staff. But such a contribution must never determine the total activities of the implementing authority.

91. In cases where implementing authorities make use of third parties' financial contributions, there shall be rules defining the procedures to be followed, the persons invested with specific responsibilities in this matter and the means for auditing the use of funds.

This Rule is the corollary to the second part of the preceding rule. Even if implementing authorities may receive funds from other than public monies it is essential to avoid any risk of losing independence of action, even partially, as a result of such financing. The Rule provides, therefore, for a procedure to ensure the proper use of such funding, a procedure which it is the responsibility of governments to set up. It is thus necessary to provide for specific procedures concerning budgetary appropriations derived from private funds, and to designate the persons responsible in this matter as well as the ways and means of auditing the use of such funds.

Chapter VIII: Inspection, monitoring and complaints procedures

92. Implementing authorities shall be open to scrutiny and shall regularly submit general reports and feedback information regarding their work to the competent authorities. Implementing authorities shall also be subject to inspection and/or monitoring and shall co-operate fully with all such scrutiny. The findings of government inspections and of independent monitoring bodies shall be made public.

This Rule develops the idea of transparency and accountability. The work of the implementing authorities should be open to scrutiny - that is, to routine monitoring and inspections carried out within the framework of the criminal justice system or other competent authorities. The nature and ways of carrying out such scrutiny may well vary according to the legal characteristics of different countries. Nevertheless, two requirements must be fulfilled if efficiency and credibility are to be ensured. Scrutiny should be undertaken regularly, that is neither casually nor in an ad hoc fashion. It should be conducted not only by the managers of the authority itself (Rule 76), but also by external persons - that is to say by persons who are independent of the activity in question in order to guarantee objectivity and impartiality. A high quality of scrutiny, where it is provided for in national law, requires that it be undertaken by qualified and

experienced persons.

Arrangements vary in different countries and accountability can function at national, regional and / or at a more local level. In any event, the competent authority should ensure that robust systems are in place which allow them to satisfy themselves that the agency is undertaking its work as it should.

In addition, independent monitoring is very important for ensuring high quality of professional standards of practice. In some countries this may be the responsibility of the Ombudsman, in others a national supervising committee, etc. No matter which form such bodies may take, this Rule requires them to be independent and well equipped to perform their monitoring tasks.

Agencies should use such inspection and monitoring systems as an opportunity to learn and to improve their practice. The inspecting body should also take the opportunity to learn more about the realities of implementation practice and to advocate as necessary on the agency's behalf for changes in policy or in levels of resourcing.

It is also important to provide regular information to the deciding authorities, who must have confidence in the implementing authorities' work. There should also be dialogue, so that the implementing authority can take account of the expectations of the deciding authority.

This Rule also states that this is not just a matter of being available for scrutiny, but involves an active account of the work being undertaken. This can be achieved by submitting reports and other forms of feedback. These ideas are further developed in Chapter IX of the Rules.

93. A fair, simple and impartial complaints procedure shall be available concerning a decision made by the implementing authority, or the failure to take such a decision or, in general, about the effect given to the sanction or measure.

The legal principles which uphold these Rules must take account of the way in which implementation is carried out. The right of the individual to make a complaint must therefore be upheld concerning decisions (or failures to take decisions) which affect the practical ways of implementing the community sanction or measure. Suspects, offenders and other service users should be made aware of their right to complain and how to go about it. The procedure should be clear and straightforward.

Implementing agencies must ensure that offenders fulfil obligations - some of which they may prefer to avoid. Supervision can make personal demands on suspects and offenders which they may sometimes resent or resist. Sometimes too staff have to take decisions which can lead to a court appearance or to a recall to prison. The nature of implementing community sanctions and measures, then, can lead to disagreement and dispute between staff and offenders and this is an aspect of the work that staff must learn to deal with. Sometimes disagreement can give rise to formal complaint.

Someone may request a change of supervisor or other person charged with a duty towards them. As with a complaint, this request may or may not be justified. Since the relationship with the supervisor or other person charged with a duty towards a suspect or an offender is important for effective implementation, the implementing authority shall examine such requests seriously and responsibly, but will not always decide to grant the request.

There must be a clear procedure available for suspects, offenders and other service users who wish to complain. Many complaints can and should be resolved informally and at a low level, by explaining to the person why a decision was taken, but where the complainant remains unsatisfied, there should be an effective opportunity to put the complaint to someone at a higher level within the organisation and in some circumstances to an independent authority.

It is to be noted that complaints can often be avoided by the agency explaining its role clearly and holding its position with consistency and fairness. If people know what is expected of them and what they may expect in return, complaint is much less likely.

Those investigating complaints should be impartial and should avoid any assumptions that might prejudice the outcome of their inquiry.

94. The implementing authority in the first instance shall respond to and investigate complaints concerning the implementation of a sanction or measure. Complaints shall be examined and decided on without undue delay.

A complaints procedure should meet certain requirements. In some cases, it will be sufficient for the line manager of the member of staff who is subject to the complaint to undertake the investigation. In other circumstances, depending on the level of seriousness of the allegation, someone at a higher level in the organisation should investigate. There is a role too for an independent authority (for example, an Ombudsman) to respond to complaints, but normally this process should be invoked only when other mechanisms have failed to bring a satisfactory resolution. This independent authority may also be in a position to hear any appeal against the findings of the initial investigation.

It must be possible for anyone to initiate a complaint without difficulty and for the complaint to be examined and decided on without undue delay. At the same time, the investigator must have at their disposal the information necessary for the decision, including any observations put forward by the complainant, by members of staff whose practices may be being called into question and / or others with relevant information to provide.

In some circumstances it is quite likely that a thorough investigation will take time. These processes should be undertaken efficiently, but not hastily. Where it appears that a certain amount of time will pass, the complainant should be kept informed and reasons given to explain what might otherwise appear to be undue delay. There should be procedures and explicit time-scales set for dealing with complaints.

It is often very important to try to find out what the complainant expects to result from their complaint. It may be, for example, that the individual is finding the demands of the community sanction or measure to be a heavier burden than anticipated, but that matter is unlikely to be resolved through a complaints process. Again, there is the delicate matter of when a suspect or offender is upset or angered by the challenges of the supervising officer. It is not always easy to know when a complaints procedure is the best response to this.

95. Those investigating the complaint shall obtain all necessary information to enable them to reach their decision. Careful consideration shall be given to the desirability of hearing the complainant in person, especially when such a wish has been expressed.

Investigation is likely to include considering the initial complaint, hearing further from the complainant as appropriate, talking to members of staff and perhaps scrutinising written records. Ordinarily, service users should be encouraged to put their complaints in writing - which need not be an elaborate representation - but where individuals lack the ability or the confidence to express their views in writing, they should be helped to do so and / or an oral complaint accepted.

The responsible authority should decide in each case whether or not it is necessary for the investigator of the complaint to interview the complainant in person. The complainant's request to be seen in person shall be considered carefully, but will not necessarily be decisive. Judgement shall be exercised.

96. The decision of those investigating the complaint and the reasons for the decision shall be communicated in writing to the complainant, to the implementing authority and to the relevant members of staff.

A complaint may or may not be found to be justified. It is also possible that a complaint is upheld to some degree. If a complaint is upheld, appropriate action needs to be taken and the complainant informed accordingly. If the complaint is found not to be justified, the complainant needs to be so informed and in all cases to feel fairly dealt with.

Staff as well as complainants need to see that the procedure is fair and impartial. Whether the complaint is found by the investigation to be misplaced, malicious or vexatious, or to be well founded, the agency should respond to the complainant accordingly. Staff members whose practice may have been called into question should also be informed of the outcome.

It is important to distinguish between complaints against members of staff and, on the other hand, dissatisfaction with the agency's policy. For example, an offender may wish to complain about a decision to recall them to prison, but, if the agency is satisfied that this decision was taken and implemented properly, it should be prepared to support its members of staff.

Any changes in policy or practice that will result from the investigation into the complaint should be explained to the complainant. The implementing authority should respond positively to complaints and use investigations as an opportunity to learn how to improve the quality of their service delivery.

Information regarding the number of complaints filed and processed in the course of the year should also be analysed regularly with a view to identifying and addressing shortcomings in policy or in practice.

97. A complainant may be advised or assisted by a person of their choice and if necessary shall receive legal assistance.

The purpose of this Rule is to enable a complainant to exercise their right without hindrance. The individual is therefore to have the right to be assisted by a person of their choice in connection with any complaint concerning the implementation of a community sanction or measure. The complainant may choose the person to give advice or assistance even if there is a risk that this person may lack the specific qualifications or knowledge required. In some circumstances, the complainant may seek legal assistance.

Chapter IX: Research, evaluation, work with media and the public

98. Research on community sanctions and measures shall be encouraged. They should be regularly evaluated. Programmes and interventions should be structured in accordance with knowledge derived from relevant research.

Research is concerned, inter alia, with procedures of objective description, assessment and evaluation. Research is essential for knowledge, as opposed to beliefs, about the working of community sanctions and measures. Unless this knowledge is available, there is no trustworthy basis for describing and assessing the extent to which such sanctions and measures are used and with what results. The further development of criminal policy and practical work with suspects and offenders as well as the use of public financial resources cannot be effective in the absence of such descriptions and assessments. There is everything to be said for instituting descriptive and evaluative research on community sanctions and measures. The present Rule, therefore, urges the promotion of such research.

The findings of research should be used to inform and guide practice. Research should be rigorous and impartial and the participation of universities and other centres of research can ensure impartiality and give authority to such inquiries. The findings of research should also be made public as part of the attempt to develop public confidence. (Even when findings are disappointing, the agency's willingness to investigate and as necessary to modify its approach will add to its credibility).

Just as practice must be responsive to the findings of research, policy too should be informed in this way. Politicians in many countries are under considerable pressure to introduce effective measures to reduce crime. Policy initiatives should be supported by research, reason and argument and, while remaining sensitive to the legitimate expectations of the electorate, politicians should show leadership and try to avoid any temptation to propose simple 'solutions' to complex problems.

Attention in research should be paid not only to the extent to which community sanctions and measures achieve the objectives set for them, but to any unintended or unforeseen consequences.

An implication of this Rule is an encouragement of the international exchange of ideas and practices. Practices that have proved to be successful in one country may be a promising idea to introduce elsewhere, although such transfer must be undertaken with due regard to differences of context, especially law and culture. Countries can learn from one another's experience - not only from successes, but also from mistakes.

99. Criteria of effectiveness and performance should be laid down so as to make it possible to assess from various perspectives the benefits and disadvantages associated with programmes and interventions with the aim of maximising the quality of their results. Standards and performance indicators for the execution of programmes and interventions should be established.

Criteria of effectiveness and performance should be laid down so as to make it possible to assess from various perspectives the benefits, drawbacks and limitations associated with community sanctions and measures. These criteria could include:

- *reconviction rates (one significant measure of effectiveness)*
- *processes of desistance*
- *compliance (e.g. proportion of successful completion, number of breach actions registered)*
- *the profile and offending histories of those on whom community sanctions and measures have been imposed (to discover if community sanctions and measures are being assigned as law and policy expect)*
- *the impact of community sanctions and measures on rates of imprisonment (since community sanctions and measures aspire to reduce prison populations, though may fail or underachieve in this respect)*

- *the avoidance of discrimination in accordance with Rule 6*
- *the perceptions of staff working for the implementing authorities*
- *the views of deciding authorities*
- *the experiences of service users, including victims*
- *complaints procedure outcomes*
- *the financial costs of community sanctions and measures*

This list is not intended to be exhaustive. For example, public perceptions about community sanctions and measures and their credibility is a worthwhile topic of research. Proxy indicators can often be useful: for example, many suspects and offenders need to be helped to overcome alcohol or drug dependence and educational or vocational deficiencies. Community sanctions and measures offer opportunities for such help. It remains for research to demonstrate whether such help is actually offered and accepted and to suggest ways of improving the efficacy of helping methods.

In many cases, these effects should be assessed comparatively. For example, rather than measure rates of reconviction against some (probably unattainable) ideal, they should be carefully compared with the reconvictions of comparable offenders receiving imprisonment as well as other sanctions and measures.

100. New community sanctions and measures in accordance with internationally approved ethical standards may be introduced on a trial basis. Any pilot projects or experimentation undertaken should be carried out in accordance with the spirit of these Rules and be carefully monitored and evaluated.

New programmes, interventions and methods of implementation are to be welcomed. The requirements stipulated by this Rule are that they should be introduced first of all on a trial basis; that they should accord with these Rules and with international ethical standards; and that they should be carefully monitored and rigorously evaluated.

101. Policy makers, legislators, judicial authorities and the general public should receive recurring information on the economic and social benefits accruing from a reduced recourse to imprisonment and on the advantages of community sanctions and measures. There should be a declared public relations policy.

It is quite common to find that, in a number of countries, the public has little understanding of community sanctions and measures or of the work of implementing authorities. Community sanctions and measures rarely attract public attention, for example, in the same way that prison does. This Rule urges the responsible authorities and the implementing authorities themselves to 'champion' community sanctions and measures - to work with the media to explain what community sanctions and measures attempt to do, what they achieve and why they are important. Authorities should be imaginative and creative in the way in which they set about this task in order to enhance public understanding and confidence.

This Rule therefore emphasises the importance of good communications in creating social conditions in which community sanctions and measures are accepted as appropriate and credible reactions to criminal behaviour. The purpose of the Rule is to ensure that decisions are made and opinions formed on the basis of reliable information rather than uninformed speculation.

102. Active efforts shall be made to make information available about the nature and content of community sanctions and measures, as well as the various ways in which they are implemented, so that the general public can understand them and perceive them as adequate and credible responses to criminal behaviour.

The general public have both a need and a right to know what community sanctions and measures are available, what conditions apply, what are the rights and responsibilities of suspects and offenders and, in general terms, how effective the various sanctions and measures prove to be. The awareness of the general public can be stimulated by use of the various media of mass communication - radio, television, Internet, social media, newspapers and magazines. Conferences, seminars and lectures can also be used to disseminate information and influence public opinion.

The information should emphasise that community sanctions and measures can provide sufficient punishment and control as well as help in support of desistance.

It is also important that the public sees implementing authorities as active, responsive and always keen to enhance the quality of their work.

103. Judicial and other deciding authorities should be involved in the process of devising and revising policies on the use of community sanctions and measures, and should be informed about their results, with a view to ensuring widespread understanding of the strengths and limitations of community sanctions and measures.

It is the decisions of judicial and other deciding authorities that determine how community sanctions and measures are used within the parameters of the law. Unless they have a sound understanding of how community sanctions and measures are implemented and of what they can achieve, there is a risk that they will be used insufficiently or inappropriately. In such circumstances, community sanctions and measures are unlikely to fulfil their potential in any respect and perhaps especially in reducing the numbers of people in prison. This Rule envisages a dialogue between the implementing and deciding authorities. As well as receiving information, deciding authorities should be encouraged to express their opinions about the implementation of community sanctions and measures and how this could be enhanced in ways that would command their further confidence.

104. Implementing authorities shall enable and encourage suspects and offenders to inform them of their experience of being supervised so that policies and practices can be improved. Where these authorities work with victims, their views shall also be sought.

Research into community sanctions and measures has often been dominated by statistical analysis, especially recording of rates of reconviction. There are other perspectives, however, that might lead to a fuller and more rounded appraisal of the performance of implementing authorities. This Rule urges authorities to encourage service users to express their views of the services they have received and the manner in which they were supervised. Similarly, where the relevant agencies work with victims, their views shall be actively sought. In many cases, the views of individuals are routinely recorded in individual case files, but it is less common for these views to be collated systematically or drawn upon to inform practice of policy. In some countries, authorities have helped to create user councils to advise them and this and similar arrangements are to be encouraged.

Chapter X: Reviewing of the Rules

105. These Rules shall be reviewed regularly.

These Rules should be reviewed regularly and revised as appropriate. Changes in law, including judicial rulings, in the understanding of the best ways to support personal change and desistance and in technologies may mean that some Rules need revision. Importantly, all countries should contribute to this process by attending to the effects of implementation. Circumstances where Rules do not (or no longer) achieve their intended purposes or create difficulties of principle or practice in their implementation should be noted and drawn to the Council of Europe's attention at the time of any revision. Rules must be improved by careful reflection on the experience of trying to put them into practice.

European Convention on the Supervision of Conditionally Sentenced or Conditionally Released Offenders

Strasbourg, 30.XI.1964

Preamble

The member States of the Council of Europe, signatory hereto,

Considering that the aim of the Council of Europe is to achieve greater unity among its Members;

Being resolved to take concerted action to combat crime;

Considering that, to this end, they are in duty bound to ensure, in the territory of the other Contracting Parties, either the social rehabilitation of offenders given suspended sentences or released conditionally by their own courts, or the enforcement of the sentence when the prescribed conditions are not fulfilled,

Have agreed as follows:

Part I – Basic principles

Article 1

- 1 The Contracting Parties undertake to grant each other in the circumstances set out below the mutual assistance necessary for the social rehabilitation of the offenders referred to in Article 2. This assistance shall take the form of supervision designed to facilitate the good conduct and readaptation to social life of such offenders and to keep a watch on their behaviour with a view, should it become necessary, either to pronouncing sentence on them or to enforcing a sentence already pronounced.
- 2 The Contracting Parties shall, in the circumstances set out below and in accordance with the following provisions, enforce such detention order or other penalty involving deprivation of liberty as may have been passed on the offender, application of which has been suspended.

Article 2

- 1 For the purposes of this Convention, the term "offender" shall be taken to mean any person, who, in the territory of one of the Contracting Parties, has:
 - a been found guilty by a court and placed on probation without sentence having been pronounced;
 - b been given a suspended sentence involving deprivation of liberty, or a sentence of which the enforcement has been conditionally suspended, in whole or in part, either at the time of the sentence or subsequently.

- 2 In subsequent articles, the term "sentence" shall be deemed to include all judicial decisions taken in accordance with sub-paragraphs a and b of paragraph 1 above.

Article 3

The decisions referred to in Article 2 must be final and must have executive force.

Article 4

The offence on which any request under Article 5 is based shall be one punishable under the legislation of both the requesting and the requested State.

Article 5

- 1 The State which pronounced the sentence may request the State in whose territory the offender establishes his ordinary residence:
 - a to carry out supervision only, in accordance with Part II;
 - b to carry out supervision and if necessary to enforce the sentence, in accordance with Parts II and III;
 - c to assume entire responsibility for applying the sentence, in accordance with the provisions of Part IV.
- 2 The requested State shall act upon such a request, under the conditions laid down in this Convention.
- 3 If the requesting State has made one of the requests mentioned in paragraph 1 above, and the requested State deems it preferable, in any particular case, to adopt one of the other courses provided for in that paragraph, the requested State may refuse to accede to such a request, at the same time declaring its willingness to follow another course, which it shall indicate.

Article 6

Supervision, enforcement or complete application of the sentence, as defined in the preceding article, shall be carried out, at the request of the State in which sentence was pronounced, by the State in whose territory the offender establishes his ordinary residence.

Article 7

- 1 Supervision, enforcement or complete application shall be refused:
 - a if the request is regarded by the requested State as likely to prejudice its sovereignty, security, the fundamentals of its legal system, or other essential interests;
 - b if the request relates to a sentence for an offence which has been judged in final instance in the requested State;
 - c if the act for which sentence has been passed is considered by the requested State as either a political offence or an offence related to a political offence, or as a purely military offence;
 - d if the penalty imposed can no longer be exacted, because of the lapse of time, under the legislation of either the requesting or the requested State;

- e if the offender has benefited under an amnesty or a pardon in either the requesting or the requested State.
- 2 Supervision, enforcement or complete application may be refused:
- a if the competent authorities in the requested State have decided not to take proceedings, or to drop proceedings already begun, in respect of the same act;
 - b if the act for which sentence has been pronounced is also the subject of proceedings in the requested State;
 - c if the sentence to which the request relates was pronounced *in absentia*;
 - d to the extent that the requested State deems the sentence incompatible with the principles governing the application of its own penal law, in particular, if on account of his age the offender could not have been sentenced in the requested State.
- 3 In the case of fiscal offences, supervision or enforcement shall be carried out, in accordance with the provisions of this Convention, only if the Contracting Parties have so decided in respect of each such offence or category of offences.

Article 8

The requesting and requested State shall keep each other informed in so far as it is necessary of all circumstances likely to affect measures of supervision or enforcement in the territory of the requested State.

Article 9

The requested State shall inform the requesting State without delay what action is being taken on its request

In the case of total or partial refusal to comply, it shall communicate its reasons for such refusal.

Part II – Supervision

Article 10

The requesting State shall inform the requested State of the conditions imposed on the offender and of any supervisory measures with which he must comply during his period of probation.

Article 11

- 1 In complying with a request for supervision, the requested State shall, if necessary, adapt the prescribed supervisory measures in accordance with its own laws.
- 2 In no case may the supervisory measures applied by the requested State, as regards either their nature or their duration, be more severe than those prescribed by the requesting State.

Article 12

When the requested State agrees to undertake supervision, it shall proceed as follows:

- 1 It shall inform the requesting State without delay of the answer given to its request;

- 2 It shall contact the authorities or bodies responsible in its own territory for supervising and assisting offenders;
- 3 It shall inform the requesting State of all measures taken and their implementation.

Article 13

Should the offender become liable to revocation of the conditional suspension of his sentence referred to in Article 2 either because he has been prosecuted or sentenced for a new offence, or because he has failed to observe the prescribed conditions, the necessary information shall be supplied to the requesting State automatically and without delay by the requested State.

Article 14

When the period of supervision expires, the requested State shall, on application by the requesting State, transmit all necessary information to the latter.

Article 15

The requesting State shall alone be competent to judge, on the basis of the information and comments supplied by the requested State, whether or not the offender has satisfied the conditions imposed upon him, and, on the basis of such appraisal, to take any further steps provided for by its own legislation.

It shall inform the requested State of its decision.

Part III – Enforcement of sentences

Article 16

After revocation of the conditional suspension of the sentence by the requesting State, and on application by that State, the requested State shall be competent to enforce the said sentence.

Article 17

Enforcement in the requested State shall take place in accordance with the law of that State, after verification of the authenticity of the request for enforcement and its compatibility with the terms of this Convention.

Article 18

The requested State shall in due course transmit to the requesting State a document certifying that the sentence has been enforced.

Article 19

The requested State shall, if need be, substitute for the penalty imposed in the requesting State, the penalty or measure provided for by its own legislation for a similar offence. The nature of such penalty or measure shall correspond as closely as possible to that in the sentence to be enforced. It may not exceed the maximum penalty provided for by the legislation of the requested State, nor may it be longer or more rigorous than that imposed by the requesting State.

Article 20

The requesting State may no longer itself take any of the measures of enforcement requested, unless the requested State indicates that it is unwilling or unable to do so.

Article 21

The requested State shall be competent to grant the offender conditional release. The right of pardon may be exercised by either the requesting or the requested State.

Part IV – Relinquishment to the requested State

Article 22

The requesting State shall communicate to the requested State the sentence of which it requests complete application.

Article 23

- 1 The requested State shall adapt to its own penal legislation the penalty or measure prescribed as if the sentence had been pronounced for the same offence committed in its own territory.
- 2 The penalty imposed by the requested State may not be more severe than that pronounced in the requesting State.

Article 24

The requested State shall ensure complete application of the sentence thus adapted as if it were a sentence pronounced by its own courts.

Article 25

The acceptance by the requested State of a request in accordance with the present Part IV shall extinguish the right of the requesting State to enforce the sentence.

Part V – Common provisions

Article 26

- 1 All requests in accordance with Article 5 shall be transmitted in writing.

They shall indicate:

- a the issuing authority;
- b their purpose;
- c the identity of the offender and his place of residence in the requested State.

- 2 Requests for supervision shall be accompanied by the original or a certified transcript of the Court findings containing the reasons which justify the supervision and specifying the measures imposed on the offender. They should also certify the enforceable nature of the sentence and of the supervisory measures to be applied. So far as possible, they shall state the circumstances of the offence giving rise to the sentence of supervision, its time and place and legal destination and, where necessary, the length of the sentence to be enforced. They shall give full details of the nature and duration of the measures of supervision requested, and include a reference to the legal provisions applicable together with necessary information on the character of the offender and his behaviour in the requesting State before and after pronouncement of the supervisory order.
- 3 Requests for enforcement shall be accompanied by the original, or a certified transcript, of the decision to revoke conditional suspension of the pronouncement or enforcement of sentence and also of the decision imposing the sentence now to be enforced. The enforceable nature of both decisions shall be certified in the manner prescribed by the law of the State in which they were pronounced.

If the judgment to be enforced has replaced an earlier one and does not contain a recital of the facts of the case, a certified copy of the judgment containing such recital shall also be attached.

- 4 Requests for complete application of the sentence shall be accompanied by the documents mentioned in paragraph 2 above.

Article 27

- 1 Requests shall be sent by the Ministry of Justice of the requesting State to the Ministry of Justice of the requested State and the reply shall be sent through the same channels.
- 2 Any communications necessary under the terms of this Convention shall be exchanged either through the channels referred to in paragraph 1 of this article, or directly between the authorities of the Contracting Parties.
- 3 In case of emergency, the communications referred to in paragraph 2 of this article may be made through the International Criminal Police Organisation (Interpol).
- 4 Any Contracting Party may, by declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, give notice of its intention to adopt new rules in regard to the communications referred to in paragraphs 1 and 2 of this article.

Article 28

If the requested State considers that the information supplied by the requesting State is inadequate to enable it to apply this Convention, it shall ask for the additional information required. It may fix a time-limit for receipt of such information.

Article 29

- 1 Subject to the provisions of paragraph 2 of this article, no translation of requests, or of the supporting documents, or of any other documents relating to the application of this Convention, shall be required.

- 2 Any Contracting Party may, when signing this Convention or depositing its instrument of ratification, acceptance or accession, by a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, reserve the right to require that requests and supporting documents should be accompanied by a translation into its own language, or into one of the official languages of the Council of Europe, or into such one of those languages as it shall indicate. The other Contracting Parties may claim reciprocity.
- 3 This article shall be without prejudice to any provision regarding translation of requests and supporting documents that may be contained in agreements or arrangements now in force or that may be concluded between two or more of the Contracting Parties.

Article 30

Documents transmitted in application of this Convention shall not require authentication.

Article 31

The requested State shall have powers to collect, at the request of the requesting State, the cost of prosecution and trial incurred in that State.

Should it collect such costs, it shall be obliged to refund to the requesting State experts' fees only.

Article 32

Supervision and enforcement costs incurred in the requested State shall not be refunded.

Part VI – Final provisions

Article 33

This Convention shall be without prejudice to police regulations relating to foreigners.

Article 34

- 1 This Convention shall be open to signature by the member States of the Council of Europe. It shall be subject to ratification or acceptance. Instruments of ratification or acceptance shall be deposited with the Secretary General of the Council of Europe.
- 2 This Convention shall enter into force three months after the date of the deposit of the third instrument of ratification or acceptance.
- 3 In respect of a signatory State ratifying or accepting subsequently, the Convention shall come into force three months after the date of the deposit of its instrument of ratification or acceptance.

Article 35

- 1 After the entry into force of this Convention, the Committee of Ministers of the Council of Europe may invite any non-member State to accede thereto.
- 2 Such accession shall be effected by depositing with the Secretary General of the Council of Europe an instrument of accession which shall take effect three months after the date of its deposit.

Article 36

- 1 Any Contracting Party may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance or accession, specify the territory or territories to which this Convention shall apply.
- 2 Any Contracting Party may, when depositing its instrument of ratification, acceptance or accession or at any later date, by declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, extend this Convention to any other territory or territories specified in the declaration and for whose international relations it is responsible or on whose behalf it is authorised to give undertakings.
- 3 Any declaration made in pursuance of the preceding paragraph may, in respect of any territory mentioned in such declaration, be withdrawn according to the procedure laid down in Article 39 of this Convention.

Article 37

- 1 This Convention shall not affect the undertakings given in any other existing or future international Convention, whether bilateral or multilateral, between two or more of the Contracting Parties, on extradition or any other form of mutual assistance in criminal matters.
- 2 The Contracting Parties may not conclude bilateral or multilateral agreements with one another on the matters dealt with in this Convention, except in order to supplement its provisions or facilitate application of the principles embodied in it.
- 3 Should two or more Contracting Parties, however, have already established their relations in this matter on the basis of uniform legislation, or instituted a special system of their own, or should they in future do so, they shall be entitled to regulate those relations accordingly, notwithstanding the terms of this Convention.

Contracting Parties ceasing to apply the terms of this Convention to their mutual relations in this matter shall notify the Secretary General of the Council of Europe to that effect.

Article 38

- 1 Any Contracting Party may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance or accession, declare that it avails itself of one or more of the reservations provided for in the annex to this Convention.
- 2 Any Contracting Party may wholly or partly withdraw a reservation it has made in accordance with the foregoing paragraph by means of a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe which shall become effective as from the date of its receipt.
- 3 A Contracting Party which has made a reservation in respect of any provision of this Convention may not claim the application of that provision by any other Party; it may, however, if its reservation is partial or conditional, claim the application of that provision in so far as it has itself accepted it.
- 4 Any Contracting Party may, on signing the present Convention, or on depositing its instrument of ratification, acceptance or accession, notify the Secretary General of the Council of Europe that it considers ratification, acceptance or accession as entailing an obligation, in international law, to introduce into municipal law measures to implement the said Convention.

Article 39

- 1 This Convention shall remain in force indefinitely.

- 2 Any Contracting Party may, in so far as it is concerned, denounce this Convention by means of a notification addressed to the Secretary General of the Council of Europe.
- 3 Such denunciation shall take effect six months after the date of receipt by the Secretary General of such notification.

Article 40

The Secretary General of the Council of Europe shall notify the member States of the Council, and any State that has acceded to this Convention of:

- a any signature;
- b any deposit of an instrument of ratification, acceptance or accession;
- c any date of entry into force of this Convention in accordance with Article 34;
- d any notification or declaration received in pursuance of the provisions of paragraph 4 of Article 27, of paragraph 2 of Article 29, of paragraph 3 of Article 37 and of paragraph 4 of Article 38;
- e any declaration received in pursuance of the provisions of paragraphs 2 and 3 of Article 36;
- f any reservation made in pursuance of the provisions of paragraph 1 of Article 38;
- g the withdrawal of any reservation carried out in pursuance of the provisions of paragraph 2 of Article 38;
- h any notification received in pursuance of the provisions of Article 39, and the date on which denunciation takes effect.

In witness whereof the undersigned, being duly authorised thereto, have signed this Convention.

Done at Strasbourg this 30th day of November 1964, in English and French, both texts being equally authoritative, in a single copy which shall remain deposited in the archives of the Council of Europe. The Secretary General of the Council of Europe shall transmit certified copies to each of the signatory and acceding States.

Annex

Any Contracting Party may declare that it reserves the right to make known:

- 1 that it does not accept the provisions of the Convention as related to the enforcement of sentences or their complete application;
- 2 that it accepts only part of these provisions;
- 3 that it does not accept the provisions of paragraph 2 of Article 37.

